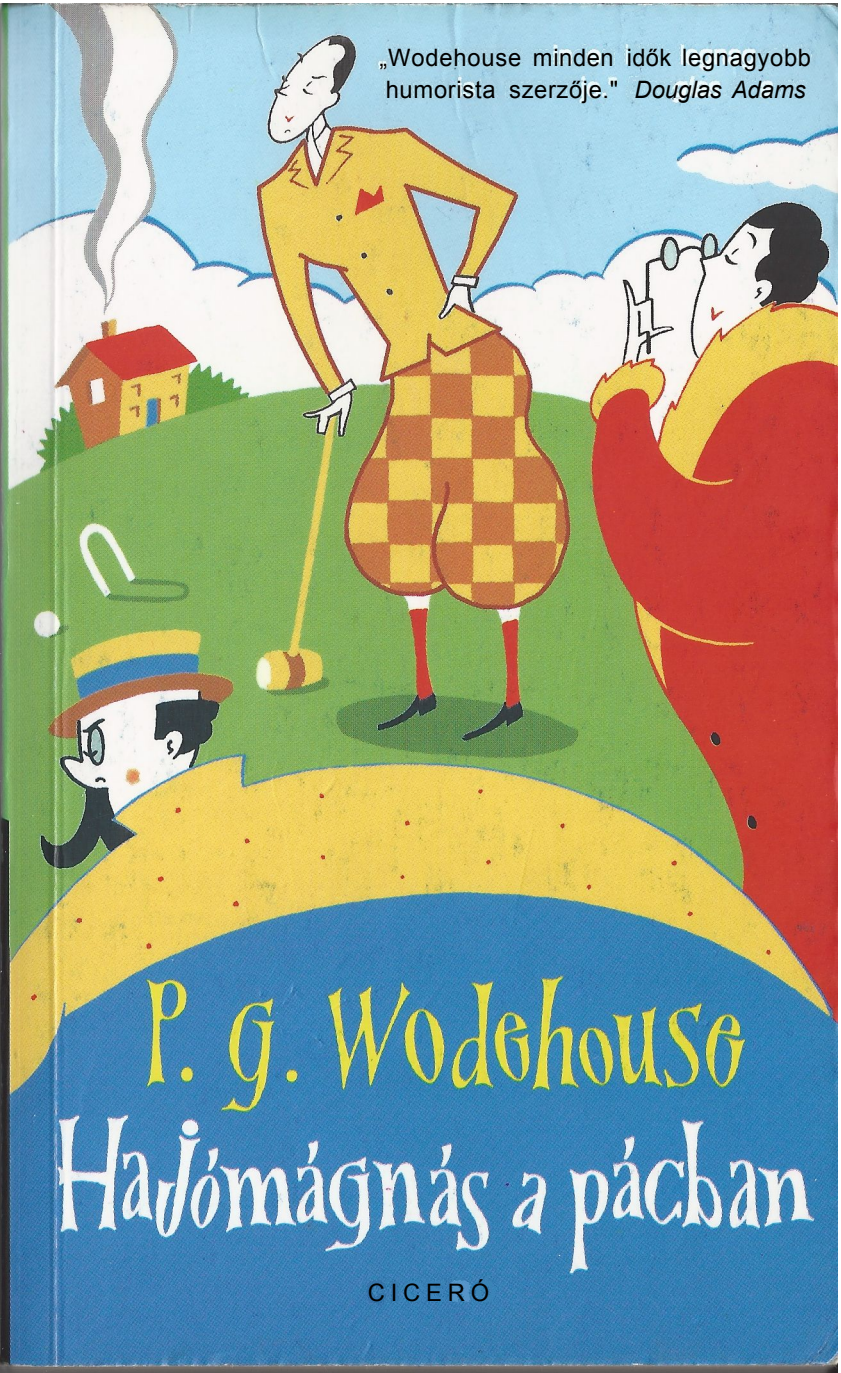

„Wodehouse minden idők legnagyobb humorista szerzője.” Douglas Adams

P. G. Wodehouse
Hajómagnás a pácban

CICERÓ

P. G. Wodehouse
HAJÓMÁGNÁS A PÁCBAN

P. G. Wodehouse

HAJÓMÁGNÁS A PÁCBAN

*Ciceró Könyvstúdió
Budapest*

A mű eredeti címe
Joy in the Morning

Fordította
Kövesdi Miklós Gábor

Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 539 661 0

Copyright © by the Trustees
of the Wodehouse Estate

© Kövesdi Miklós Gábor, Hungarian translation, 2009

© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2009

I. RÉSZ

[1]

Egy felhőtlennek tűnő reggel

Miután túl voltunk az egészen, a vihar elvonult, mindenki boldogan élt, míg meg nem halt, hetykén féloldalt csapott kalappal autóztunk hazafelé, és kerekeinkről is levertük Steeple Bumbleigh porát, bevallottam Jeevesnek, akadtak pillanatok, amikor a sziklaszilárd Bertram Wooster a kétségbeesés határára jutott.

- Igen, uram, Jeeves.

- Vitathatatlan, uram, hogy a történések egyfajta vészjósló jelleget öltöttek.

- Nem láttam reménysugarat. Úgy tűnt, a boldogság kék madara lehúzta a rolót, és soha többé nem szándékozik kinyitni a boltot. De lám, mégis itt vagyunk, csinnadratta meg minden. Az ember elgondolkozik.

- Igen, uram.

- Egy szó kívánczik a nyelvemre, amely találóan összefoglalná az egész dolgot. Valójában, ha azt mondom, szó, úgy értem, szólás. Egy aranyköpés. Egy poén. Azt hiszem, példabeszédnek hívják az ilyet. Arról szól, hogy este bosszantó, de reggel minden csodás.

- „Estére bánat száll be hozzánk, reggelre öröm”?

- Ez lesz az. Nem maga mondta, ugye?

- Nem. Ez a 30. zsoltár.

- Nagyon találó.

Még most is úgy gondolom, nem lehetne frappánssabban dióhéjban összefoglalni kínos kalandunkat Nobby Hopwood, Stilton Cheeswright, Florence

Craye, Percy bácsikám, J. Chichester Clam, Edwin a cserkész és Boko Fittleworth közreműködésével. Avagy, ahogy életrajzíróim minden bizonnyal hívják majd, a Steeple Bumbleighi Horror!

Steeple Bumbleigh már a sajnálatos incidens előtt is azon helyek között szerepelt a listámon, amiket mindenáron kerülni kell. Nem tudom, láttak-e már régi térképeket, amikre keresztet rajzoltak, és mellé írták: „Sárkányok tanyája” vagy „Figyelmezz a hippogriffek-re*”. Mindig is úgy éreztem, valami hasonló figyelmeztetéssel kellene szolgálni az autós és gyalogos forgalom számára Steeple Bumbleigh esetében is.

Na igen, festői falucska. Egész Hampshire-ben nem akad párja. Mosolygós rétek, buja ligetek, fűzfa ölelte folyók lugasa övezte - már ha ez a kifejezés, amit keresek -, és nem dobhatott el az ember egy követ úgy, hogy ne valami lonccal befuttatott házat vagy egy pirospozsgás falusit találjon el. De ne feledjék, amit az az ipse mondott. Semmi értelme, ha legyen bár minden kielégítő, de az ember gyarló. Steeple Bumbleigh egyetlen szépséghibája, hogy ott található Bumbleigh Hall, melynek egyetlen szépséghibája, hogy ott található Agatha nénikém a második férjével.

Ha pedig hozzáteszem, hogy Agatha néni második férje nem más, mint Percival, azaz Lord Worplesdon, akivel együtt járt két gyermeke, a lánya, Florance, és a fia, Edwin - akinél nagyobb istencsapása még nem viselt khaki cserkészegyenruhát a Földön -, megérthetik, miért utasítottam el rendre az én jó öreg Boko Fittleworth cimborám invitálását, hogy látogassam meg ottani takaros rezidenciáján.

* Hippogriff - mesebeli szárnyas ló.

Ugyanilyen keményen kellett fellépnem Jeeves ellenében is, aki többször célzott azon vágyára, miszerint bérelnem kellene ott egy lakot a nyári hónapokra. Az ottani folyó remek horgászvíznek bizonyult, Jeeves pedig köztudottan a csalivetés nagy bolondja. Kénytelen voltam határozottan kijelenteni:

-Nem, Jeeves. Bármennyire is fáj, hogy meg kell önt fosztanom egyszerű örömeitől, nem kockáztathatom, hogy összefussak azzal a csürhével.

- Igenis, uram - felelte ő, és a dolog ennyiben maradt.

Ám a háttérben Steeple Blumpleigh sötét árnyai egyre közelebb kúsztak a mit sem sejtő Bertramhoz, és egy nap eljött az igazság pillanata.

Bármilyen furcsa, a világrengető katasztrófa reggele tökéletes, sőt, eget rengető jókedvben talált. Semmi se utalt arra a jól megtermett légyre, amely boldogságom levesébe készült pottyanni. Jót aludtam, jót borotválkoztam, és jót tusoltam. Harsány kiáltással köszöntöttem Jeevest, aki behozta a kávémat és a füstölt heringemet.

- A mindenit, Jeeves - mondtam. - Szokatlanul rózsás kedvemben vagyok ma reggel. Fiatalság, bolondság! Legyünk tettere készek bátran, nem rettenthet el a vég, ahogy Tennyson mondja.

- Longfellow.

- Ha akarja, legyen Longfellow. Ma nincs kedvem szörszálat hasogatni. Van valami újság?

- Miss Hopwood járt itt, miközben aludt, uram.

- Igazán? Kár, hogy nem találkoztunk.

-Az ifjú hölgy minden áron be akart törni a szobájába, hogy egy vizes szivaccsal ébressze, de lebeszéltem. Úgy véltem, jobb lesz, ha nem zavarjuk meg a pihenését.

Örömmel nyugtáztam ezt a házörző kutyái szelle-

met, mert törődő szívet sejtetett és főúri miliőt sugallt, de továbbra is sajnáltam, amiért kihagytam a kis mit-ugrást, akivel mindig is pájtási viszonyban voltam. Ez a Zenobia („Nobby”) Hopwood a vén Worplesdon gyámleánya vagy mi. Az öreg valami cimborája mielőtt bemondta az unalmast, rábízta a lányát. Nem igazán tudom, hogy mennek ezek a dolgok. Gondolom papírokat kell ide-oda tologatni, szaggatott vonalakra kell írni a neveket, meg minden. De bárhogy is zajlott a bürokratikus része, a lényeg az, amit vázoltam. Mire ketőt pislogott, az én Percy bácsikám Nobby gyámja volt.

- A kis Nobby, mi? Mikor rombolt fel a nagyvárosba? - kérdeztem.

Miután ugyanis Percy bácsi gyámleánya lett, magától értetődően csatlakozott a Steeple Bumbleigh-i oroslánbarlang lakóihoz, és nagyon ritkán tűnt fel Londonban abban az időben.

- Tegnap este, uram.

- Sokáig marad?

- Csupán holnapig, uram.

- Azt gondolná az ember, egy nap kedvéért kár vállalni a fölutazás nyűgeit.

- Ha jól értettem, azért jött, mert öladysége igényelte a társaságát.

Összereztemem.

- Úgy érte, Agatha néni Londonban van?

- Épp csak átutazik - felelte a hű barát, némileg megnyugtatta dobogó szívem. - Thomas úrfi ápolására siet, aki mumpszos lett az iskolában.

Jeeves idős rokonom első házasságából született fiára utalt. Országunk talán legmihasznább polgára. Jó emberismerők még nénikém mostohafiánál, Edwinnél is magasabbra helyezik Thomast az angol csirkefogók rangsorában. Örömmel hallottam, hogy mumpsza van,

és egy boldog pillanatra beleéltem magam a gondolatba, hátha Agatha néni elkapja tőle.

- Na és Nobby mit akart?

- Sajnálja, hogy olyan ritkán találkoznak mostanság, uram.

- A sajnálat kölcsönös, Jeeves. Kevés olyan jópofit ismerek, mint ez a Hopwood lány.

- Abbéli reményét fejezte ki, miszerint hamarosan meglátogatja Steeple Bumbleighben.

Megráztam a fejem.

- Teljességgel kizárt, Jeeves.

- Az ifjú hölgy szerint remekül harapnak a halak.

- Nem, Jeeves. Sajnálom, de akkor se mennék, ha úgy harapnának, mint Drakula gróf nagybőjt után.

- Ahogy óhajtja, uram.

Komorán beszélt. Hogy oldjam a feszültséget, kértem még egy csésze kávé.

- Nobby egyedül volt?

- Nem, uram. Egy úriember kísérte, aki úgy beszélt, mint aki ismeri önt. Miss Hopwood Stilton néven mutatta be.

- Nagydarab?

- Szemmel láthatóan jól fejlett.

- A feje, mint egy úritök?

- Igen, uram. Mutatott bizonyos fokú hasonlóságot a nevezett zöldségfélével.

- Bizonyára régi cimborám, G. D'Arcy Cheeswright volt. Viccből Stiltonnak hívtuk, mint a sajtot. Ezer éve nem láttam. Valahol vidéken él, márpedig ha valaki Bertie Woosterrel akar együtt lógni, alapvető követelmény, hogy a főváros környékén lézengjen. Fura, hogy ismeri Nobbyt.

- Az ifjú hölgy megjegyzéseiből úgy vettem ki, Mr. Cheeswright is Steeple Bumbleigh lakosa.

- Tényleg? Kicsi a világ, Jeeves.

- Igen, uram.

-Kisebbit nem is láttam még - tettem hozzá, és tovább merültem volna a témába, ám ekkor megszólalt a telefon, derék inasom pedig sietett felvenni.

A résnyire nyitva maradt ajtón keresztül hallottam, amint Jeeves szorgalmasa „igenuramozik” és „ahogy-óhajtjauramozik”, ami azt sugallta, hogy az idősebb nemesség valamely tagját fogta ki.

-Ki volt az? - kérdeztem, miután Jeeves visszaszívárgott a szobába.

- Lord Worplesdon, uram.

Utólag visszagondolva hihetetlennek tűnik, hogy ezt a hírt egy szimpla „Ó, á?”-val fogadtam. Hihetetlen, hogy nem ismertem fel azonnal a, nevezzük úgy, Steeple Bumbleigh-i átkot, amint felütötte rút fejét és szép lassan körbevett, mit holmi köd vagy miazma. Pedig így volt. Mint mondom, elsiklottam az esemény jelentősége felett, sőt, könnyed meglepődéssel nahátoztam.

- A hívás nekem szólt, uram. Olordsága azt szeretné, ha haladéktalanul bemennék az irodájába.

- Látni óhajtja magát?

- Ez volt a benyomásom, uram.

- Megmondta, miért?

- Nem, uram. Csupán annyit mondott, hogy az ügy nem tűr halasztást.

Tűnődve majszoltam egy füstölt heringet. Úgy tűnt, csak egyetlen magyarázat lehet.

- Tudja, mit gondolok, Jeeves? Bajba került, és a tanácsát szeretné.

- Megeshet, uram.

- Biztos ez lesz. Ha valaki ilyen bőségesen osztogatja boldog-boldogtalannak az életmentő segítséget, elkerülhetetlenül szert tesz némi hírnévre. Még akkor is, ha csak a család körében. Vegye a kalapját, és sies-

sen oda. Majd megöl a kíváncsiság, hogy megtudjam a részleteket. Milyen idő van?

- Rendkívül enyhe.

- Napsütés meg minden?

- Igen, uram.

- Gondoltam. Azért érzem magam ilyen pokoli fitnek. Ez esetben, azt hiszem, sétálok egyet. Egyébként... - mondtam, mert hangyányit fájlaltam, amiért olyan vasszigorral kellett eljárnom Steeple Bumbleigh felkeresése kapcsán, és szerettem volna visszahozni hű szolgám életébe a szint, mely eltűnt belőle, miután megfosztottam őt a horgászat örömeitől hozhatok magának valamit?

- Uram?

- Örülne valami apró ajándéknak?

- Borzasztóan kedves öntől, uram.

- Semmiség, Jeeves. Határ a csillagos ég. Nevezze meg, mit akar.

- Tudja, uram, a közelmúltban kiadtak egy új, időszzerű jegyzetekkel ellátott változatot a filozófus, Spinoza műveiből. Ha már ilyen nagyvonalú, nagyra értékelném ezt a könyvet.

- A magáé. Késlekedés nélkül leszállítatom. Biztos jól mondta a nevet, Spinoza?

- Igen, uram.

- Elég valószínűtlen névnek tűnik, de maga tudja. Szóval Spinoza? Ez lenne a Könyvklub e havi ajánlata?

- Kétlem, uram.

- Szerintem ő az egyetlen, aki még nem volt. Rendben. Rögtön utána is járok.

így, miután eligazítottam a kalapomat, kesztyűmet és szépen összetekert esernyőmet, elindultam.

Amint útnak indultam a könyvesboltba, gondolataim ismét visszaterelődtek - mint az várható volt -

Worplesdon bácsi rejtélyes ügylete felé. Furdalta az oldalamat. El se tudtam képzelni, miféle kutyaszorítóba kerülhetett egy hozzá hasonló férfiú.

Körülbelül tizennyolc hónappal ezelőtt vettem hírért, hogy az én Agatha nénikém, aki évek óta özvegységben leledzett, vagy még inkább parlagon hevert - azt hiszem, így mondják -, újfent megpróbálkozik a házasság szent kötelékével. Első reakcióként, amint az természetes is, mély együttérzés fogott el a szerencsétlen flótás iránt, aki arra készül, hogy oltár elé vezesse. Tudják, Agatha a zord nénikém, aki törött üvegcserepet eszik, és emberáldozatot mutat be minden teliholdkor.

Ám amikor kitudódtak a részletek és világossá vált, hogy éppen Lord Worplesdon, a hajómánás húzta a rövidebbet, szánakozásom érzékelhetően csökkent. Tudtam, ez nem lesz sétagalopp a nénikémnek se. Még ha idővel végül le is gyűri a lordot és megtanítja pitizni, akkor is meg kell izzadnia érte.

Mert hogy ez a Worplesdon kemény dió. Születésem óta ismerem. O volt az, aki ötvenöt évesen - amikor én tizenöt voltam - egy kilométeren keresztül kergetett lovaglópálcával nehéz terepen, miután rajtakapott az istállóudvaron, hogy az egyik különleges szivarját szívom. Bár az évek múlásával a kapcsolatunk formálisabbá vált, sose vagyok képes anélkül rágondolni, hogy libabőrös ne legyek. Ha választanom kellene, hogy velem vagy egy hippogriffel megyek sétálni, habozás nélkül bármikor a hippogriffet választanám.

Nehéz volt ép ésszel felfogni, egy ilyen acélos férfiú miért küld S.O.S. jelzést Jeevesnek. Épp kompromittáló levelekkel zsaroló szőke ciklonok jártak a fejemben, amikor elértem úti célomat.

- Jó reggelt, jó reggelt - köszöntem. - Egy könyvet szeretnék.

Na persze gondolhattam volna, hogy buta dolog könyvvásárlással próbálkozni egy könyvesboltban. Csak megzavarom vele az eladókat. A molyette vén-ség, aki a kiszolgálásomra sietett, csak megerősített ebben.

- Könyvet mondott, uram? - kérdezte rosszul leple-zett megdöbbenéssel.

- Spinozát - feleltem pontosítva.

Ettől majdnem hanyatt vágódott.

- Azt mondta, uram, Spinoza?

- Pontosan. Spinoza.

Az eladó úgy érezhette, többre jutunk, ha őszintén elbeszélgetünk, mint férfi a férfival.

- Nem *A spiné titkára* gondol?

- Nem.

- Esetleg *pince mélyénre?*

- Nem esetleg.

-*Puskával és fényképezőgéppel az ismeretlen Bor-neón?* - kockáztatta meg egy merész huszárvágással.

- Spinoza - ismételtem határozottan, és nem hagy-tam magam eltántorítani a verziómtól.

Felsőhajtott, mint Napóleon Moszkvánál.

- Megnézem, van-e raktáron belőle, uram. De nem tartom kizártnak, hogy erre gondol. Azt mondják, rop-pant elmés könyv.

Azzal a bajsza alatt Spinozázva eltrappolt, engem pedig otthagyt a kezemben a „Hullámtaréj” egy pél-dányával.

Elég visszataszítónak tűnt. A borítón egy nő volt zöld, hosszúkás arccal, amint bíborszín liliomot szagol. Épp meg akartam szabadulni tőle, hogy megkeressem inkább a *Pince mélyént*, amiről a manus beszélt, ami-kor ráébredtem: valaki „te jó ég, Bertie”-zik. Megfor-dulva kiderült, az állatias hangok egy magas, tiszteletet

parancsoló megjelenéssel bíró lánytól erednek, aki titkon mögém lopakodott.

- Te jó ég, Bertie! Tényleg te vagy?

Gurgulázó hangot adtam ki, és akkorát sóhajtottam, mint egy riadt musztáng. A vén Worplesdon lánya, Florence Craye állt előttem.

Azt is megmondom, miért gurguláztam és sóhajtottam. Ha van valami, amit nem szívelek, az olyan történetek, ahol mindenki ide-oda ténfereg, a homlokát fogja, és dúlnak az érzelmek egyetlen szó magyarázat nélkül, míg nem a végén a nyomozó mindent összefoglal. Röviden azért taszított a hölgy megjelenése a fentebb említett állapotba, mert valaha jegyben jártunk. Nem is olyan régen. Bár a végén minden jóra fordult, és az utolsó pillanatban megmenekültem Damoklész kardja alól, rettentően kicsin múltott a dolog, így az emlékek még mindig fájnak. Elég volt a nevét meghallanom, és be kellett dobnom néhány pohárral. Így hát megérthetik, hogy a személyes találkozás alapjaiban rázott meg.

Nagy levegőt vettem. Úgy éreztem, túl kába vagyok a beszélgetéshez.

- Ó, hali - mondtam.

Tudom, nem valami sok, de ennyire telt tőlem.

Olvasni veszélyes

Ha végignézzük azon hölgyek listáját, akikhez majdnem férjül mentem életemben, találunk néhány igazi kemény diót. A szem kétségtelenül megakad Honoria Glossoppon, és kissé könnybe lábad. Akárcsak a „b” betűhöz és Madeline Bassetthez érve. De mindent összevetve mindig is hajlottam arra a végkövetkeztetésre, hogy Florencre Craye vezeti a listát. A kétségtelenül szoros mezőnyben én neki adnám a pálmát.

Honoria Glossop vitathatatlanul nagyon szívélyes volt. Nevetése, mint a szegecselőgép, és gyerekkorától fogva imádta hátba vágni az embereket. Madeline Bassett érzélgős volt, kétség nem férhet hozzá. Nagy, vizenyős szeme volt, és azt hitte, a csillagok isten virágkoszorúja. Ezek is súlyos esetek, de bármilyen ijesztő duó is volt ama két leányzó, becsületükre legyen mondva, egyik se akart a saját képére formálni. Florence Cray viszont az első pillanattól fogva ezt tette. Úgy tekintett Bertram Woosterre, mint szobrász az agyagra.

A bajok gyökere abból eredt, hogy ő is olyan velejéig céltudatos, entellektüel lány volt, aki nem képes anélkül elmenni egy férfiúi lélek mellett, hogy a mélyére ne akarjon hatolni. Alig ismerkedtünk össze, máris kidobta a *Bannisterek vérét*, amit éppen olvastam, és az *Etiikai elméletek tipológiáját* adta helyette a kezembe. Ráadásul nem csinált titkot belőle, hogy ez csupán a kezdet, a legrosszabb még hátravan.

Olvasták valaha az *Etikai elméletek típusait!* Még mindig ott a polcomon. Nyissuk fel, lássuk, mit tud ajánlani nekünk. Itt is van.

„A görög filozófia két antietikus terminusa közül csak az egyik volt valós és önszubszisztens: az Ideális Gondolat, mint ellentettje annak, amelyet áthat és átformál. A másik, amely a mi Természetünknek felel meg, önmagában jelenségszintű, irreális, az állandóság támasza nélküli; nincs olyan vonása, amely két, egymást követő percen keresztül igaz volna; röviden: a negációtól csak az átsejlő immanens valóság válaszítja el.”*

Na jó. Azt hiszem, vették az adást, és biztosan megértik, miért kezdett Florence puszta látványától remegni a térdem. Felszakadtak a régi sebek.

De úgy tűnt, közös múltunk mindazon kellemetlenségei, melyektől a jó öreg Wooster behúzta a fülét farkát, nem hatottak az öreglánya. Modora, mint mindig, most is pattogós, nagynénis volt. Igaz, volt idő, mikor teljesen a profilja varázsa alá kerültem. Amiről meg kell hagyni, fölöttébb figyelemreméltó profil, hatására az ember fia olyan ígéretre ragadtatta magát, melyeket később megbánt. De már akkor is mocorgott bennem a gyanú, hogy Florence valójában már a nagynéniségre készül.

- Hogy vagy, Bertie?

- Kösz, jól.

- Felugrottam Londonba a kiadómhoz. Muris, hogy találkozunk. Ráadásul épp egy könyvesboltban! Mit vásárolsz? Gondolom, valami szemetet.

Kritizáló, cenzori tekintettel nézett rám. Mint aki

* Révbíró Tamás fordítása a *Folytassa, Jeeves!* c. kötetből.

azon töpreng, miként köthette össze majdnem az élelét egy ilyen félállati élőlényel. A kezemben tartott kötetre pillantott. Elvette, ajkát pedig enyhe undorral elhúzta, mint aki sajnálja, hogy nincs kéznél egy nagy csipesz.

Ám ahogy jobban megnézte, mintha kicserélték volna. Visszahúzta az ajkát. Elégedetten elmosolyodott. Valósággal felkacagott.

- Ó, Bertie!

Nem tagadom, meglepett. Amikor a menyasszonyom volt, gyakran mondta nekem, hogy „O, Bertie”, de mindig olyan aggasztó csengéssel, mint akit csupán az ősi családja tart vissza attól, hogy valami csúnyát mondjon. Csakhogy ez a mostani „O, Bertie!” egészen más volt. Majdhogynem bűgös. Mint egyik gerlice a másoknak.

- Ó, Bertie! - ismételte. - Magától értetődően dedikálom neked! - tette hozzá, és hirtelen minden megvilágosodott előttem.

Azért nem tűnt fel rögtön, mert a zöld képű leányzóra összpontosítottam. Most azonban megpillantottam a borító alján látható feliratot: „írta Florence Craye”. Csak félig eltakarta egy matrica, amin az állt „A Könyvklub E Havi Ajánlata”. Mindent megértettem, és a gondolattól, hogy kis híján nőül vettem egy írónőt, egy pillanatra minden elsötétült.

Határozott vonásokkal beleírt a könyvbe, a reményét is eltörölve, hogy esetleg a könyvesbolt hajlandó lesz visszavenni. Ráadásul kora reggel megrövidített hét shilling hat pennyvel. Azután még mindig azon gerlicehangon azt mondta:

- Nahát! Klassz, hogy megveszed a *Hullámtaréjt*.

Na most az ember legyen jól nevelt, nemde? Bár attól tartok, a pillanat hevében túlzásba vittem. Azt hiszem, csak így lehet jellemezni ama tetteimet, midőn

biztosítottam, hogy húztam a könyvesboltba, mint a vadlibák. Ezzel azt a benyomást kelthettem benne, miszerint alig vártam, hogy megkaparintsam az irományt. Mindenesetre úgy vigyorgott, mint a tejbetők.

-El se mondhatom, mennyire örülök! Nemcsak azért, mert én írtam, hanem mert látom, hogy az elméd pallérozásába fektetett sok vesződség nem volt hiábavaló. Megszeretted az igazi irodalmat.

Ekkor, mintha csak végszóra tenné, visszatért a molyette csóka és közölte, hogy nem tud adni Spinoza papából, de megrendelheti. Elég szerencsétlen képet vágott, de Florence szemében fény gyúlt, mintha csak valaki felgyújtotta volna a kapcsolóját.

-Bertie! Ez káprázatos! Te tényleg Spinozát olvasol?

Elképesztő, az ember mennyire nem képes ellenállni a hencegés kísértésének. A legjobbakat is legyűri. Elvégre mi sem lett volna egyszerűbb, mint megmagyarázni a félreértést, és tudtára adni, hogy a nagybecsű nyomdatermék ajándék Jeeves részére. Ám az egyszerű, férfias, egyenes eljárás helyett én inkább felvágtam.

- Még szép - mondtam intelligensen legyintve az ernyőmmel. - Ha akad egy kis szabadidőm, bebújok Spinozával édes kettesben egy sarokba.

-Nohát!

Egyetlen kis szó volt, mégis, tetőtől talpig kirázott a hideg tőle.

A felkiáltáshoz társuló pillantástól kezdett borsódzni a hátam. Pontosan ugyanolyan pillantás volt, amelyet Madeline Bassett vetett rám, amikor leugrottam Totleigh Towersbe, hogy elhozzam a vén Bassett tehén formájú tejszínes kancsóját, mire a lány azt hitte, azért vagyok ott, mert annyira szeretem, hogy nem bírom ki nélküle. Rémisztően gyöngéd, forró pillantás, ami

átjárt, mint a tüzesen izzó kés a vaját, és megmagyarázhatatlan félelemmel töltött el.

Most már azt kívántam, bár ne ragaszkodtam volna annyira hevesen Spinozához. Átkoztam a percet, mely olyan látszatba kevert, mint aki meg akarja vásárolni ezt az átkozott *Hullámtaréjt*. Könnyelműen jó benyomást keltettem magamról, amitől a lány más szemmel nézett Bertram Woosterre, és elfogta a vágy, hogy felkutassa rejtett mélységeit. Még azt se lehetett kizárni, hogy az új bizonyítékok tükrében felülvizsgálja korábbi álláspontját, és úgy találja, hiba volt felbontani az eljegyzését egy ilyen fennkölt lélekkel. Ha pedig ilyen gondolatokra adja a fejét, ki tudja, mi lesz a vége?

Sürgető vágyat éreztem, hogy eltűnjek, mielőtt még nagyobb majmot csinállok magamból.

- Sajnos tépnem kell - mondtam. - Rendkívül fontos megbeszélésem van. Rémséges öröm volt látni téged.

- Gyakrabban kell találkozunk - felelte Florence ugyanazzal az átható tekintettel. - Jó nagy beszélgetésekre van szükségünk.

- Ahogy mondod.

- Egy fejlődő elme olyan lenyűgöző! Miért nem látogatsz meg soha minket?

-Ja, hát tudod, az embert magához láncolja a főváros.

- Szeretném megmutatni neked a *Hullámtaréj* kritikáit. Csodálatosak. Edwin egy albumba ragasztja őket nekem.

- Szeretném megnézni majd egyszer. Majd. Egyszer. Szió!

- Ne feledd a könyvedet!

- Ja, köszi. Hát hippí-hó - tettem hozzá, és távoztam.

A megbeszélés, amire hivatkoztam, a pultossal volt

a Bollingerben. Nem tudom, mikor volt utoljára ekkora szükségem egy kis szíverősítőre. Úgy törtem céloom felé, mint hús forrásra áhítózó szarvasbika, aki megszomjazott a hajsza hevében, és ráveti magát az életmentő vízre.

Tíz perccel később sokkal jobban éreztem magam. Még mindig némileg megrogyva álltam az ajtóban, azon tűnődve, mi legyen ezután, amikor a pillantásomat különös látvány vonzotta magához.

Valami furcsa jelenség bontakozott ki előttem.

Egy ideges vőlegény

A Bollinger bár a Bond Street közepe táján folytatja áldásos tevékenységét. A főút túloldalán pedig, közvetlenül szemben található az ékszerüzlet, ahol jómagam is végzem beszerzéseimet, ha ékszernemű vásárlása válik szükségessé. Mivel olyan szép napunk volt, felöltött bennem, hogy beugrók, és új cigarettatárcát vásárolok magamnak.

Az ékszerbolt előtt találkoztam a különös látomással. Gyanús úriember téblábolt az árusítóhely küszöbén. Viselkedése roppant mód emlékeztetett a mesében szereplő macskáéra, aki Jeeves szerint „félek”-kel felel az „izlenék”-re. Úgy tűnt, szeretne bemenni, de valami nehézség mégis visszatartja ettől. Hirtelen megindult, aztán visszatántorodott, és gyors pillantásokat vetett jobbra-balra, mint aki kíváncsi tekintetektől tart. Odaát, New Yorkban az alkoholtilalom idején ugyanezt a tekintetet láttam a titkos italkimérések előtt a pasasok arcán.

Nagydarab fickó volt, megjelenése fölöttébb ismerősnek tűnt. Ahogy alaposabban szemügyre vettem, az emlékezetem mindent helyrerakott. Ez a húsos test... Az úritökre hajazó fej... A tésztaszzerű arc... Nem lehetett más, mint az én régi cimborám, Stilton Cheeswright. Fel nem foghattam, minek piruettezik egy ékszerészbolt előtt.

Elindultam keresztül az úton azzal az elképzeléssel, hogy megkérdem tőle. Úgy látszik, ő épp ekkor jutott

elhatározásra, mert amint megálltam, hogy megmentsem életemet egy arra haladó busztól, ő felemelte a lábát, felszegezte a fejét, és hevesen berobogott az ajtón. Ahhoz az emberhez tudnám hasonlítani, aki két perccel a vonat indulása előtt beszalad a restibe egy gin-tonikra.

Amikor beléptem a boltba, Stilton épp a pult fölé hajolt és az eladó által eléárt árucikkeket szemlélte. Hátsó fertályon böknö az esernyőmmel egy pillanat műve volt.

- Halihó, Stilton! - kiáltottam.

Büntudatosan fordult körbe, mint egy adagio táncos, akét rajtakaptak, hogy vizet önt a macska tejébe.

- Ó, helló - mondta.

Hallgattunk egy ideig. Pedig egy ilyen pillanatban, amikor két gyerekkori cimbora hosszú távollét után találkozik, az ember csomó mizujszóást, egymás nyakába ugrást és a fonalak felvételét várna. Ám csak mindezek szembetűnő hiányáról számolhatok be. Szívemben bömbölt a Gyertyafény-keringő szelleme, de úgy láttam, hogy hacsak nem tévedek, G. D'Arcy Cheesewright nem érzett hasonló mértékű lelkesedést. Ha valaki hozzám hasonlóan sokszor találkozik olyan emberekkel, akik azt kívánják, bárcsak Bertram valahol másutt lenne, akkor felismeri az árulkodó jeleket. Egykori játszópajtásom pontosan ilyen jelekről árulkodott.

Elhúzott a pulttól, testével pedig eltakarta annak tartalmát, mint aki egy hullát próbál elrejtteni.

- Örülnek, ha leszoknál arról, hogy hátsón bökdösöd az embert az esernyőddel - mondta, és nem tudtam nem észrevenni a nyafogó hangsúlyt. - Halálra ijesztettél.

Könnyedén elnézését kértem, de rávilágítottam, hogy ha van egy esernyőd, és Fortuna kegyelméből

lehajolva találod egy régi ismerősödet, nem hagyhatod ki a lehetőséget. Igyekeztem csevegéssel feloldani a fickót. Olyan feszülten viselkedett velem, mint egy rendőrrel, aki rabláson kapta. Viselkedése meglepett.

- Lám, lám, lám, Stilton - mondtam. - Hosszú ideje nem találkoztunk.

- Igen - felelte olyan hangsúllyal, mint aki sajnálja, hogy nem lett hosszabb ez az idő.

- Hogy vagy?

- Remekül. És te?

- Nagyon jól. Sőt, szokatlanul pipecül érzem magam.

- Éljen.

- Tudtam, hogy örülni fogsz.

- Ó, örülök. Hát isten veled, Bertie - mondta, és megrázta a kezemet. - Jó volt látni téged.

Csodálkozva néztem rá. Tényleg azt képzelte - kérdém magamtól hogy ilyen könnyen megszabadul tőlem? Nála nagyobb profik is hasztalan próbálták lerázni Bertram Woostert.

- Még nem megyek el - nyugtattam meg.

- Biztos? - kérdezte sóvárogva.

-Persze. Maradok. Jeeves szerint ma reggel benéztél hozzám.

- Igen.

- Nobby társaságában.

- Igen.

- Hallom, te is Steeple Bumbleighban laksz.

- Igen.

- Milyen kicsi a világ!

- Nem eléggé.

- Jeeves szerint az.

- Jó, viszonylag kicsi - egyezett bele engedékenyen.

- Biztos nem tartalak fel, Bertie?

- Nem, dehogy.

- Azt hittem, találkád van, vagy ilyesmi.

- Szó sincs róla.

Megint hallgattunk. Eldúdolt pár sort egy népszerű dalból, de nem valami vidáman. Közben figyelemre méltón sokat topogott a lábával.

- Régóta vagy ott?

-Hol?

- Steeple Bumbleighban.

- Ott? Nem, nem rég.

- Szereted?

- Nagyon.

- Mít csinálsz ott?

- Csinálni?

- Ugyan már, tudod, hogy értem. Boko Fittleworth például épületes regényeket ír a nagyközönségnek. Percy bácsikám a hajómágnáskodással töltött nap fáradalmait piheni ki. Mesterséged címere?

Fölöttébb furcsa kifejezés költözött az arcára. Hidegen, kihívóan fixírozott engem, mintha provokálni akarna. Ugyanilyen dacos pillantással nézett rám valaki egy vidéki hotelben, közvetlenül mielőtt közölte, hogy a neve Fűnyír. Mintha régi ismerősöm valami sötét valamás küszöbén állna.

Aztán úgy tűnt, meggondolta magát.

- Elvagyok.

-E1?

-Igen. Csak elvagyok. Csinálok ezt is meg azt is. Tudod.

Semmi értelmét nem láttam folytatni ezt a faggatózást. Nyilvánvaló volt, hogy Stilton nem akar felengedni. így hát rátértem a kérdésre, mely olyannyira furdalta az oldalamat.

- Ami azt illeti, miért haboztál odakint?

- Haboztam?

- Igen.

- Mikor?
- Az előbb. A bolt előtt.
- Nem is haboztam.

- Kimondottan haboztál. Olyan voltál, mint az az ipse a hármaskörnél, akiről Jeeves mesélt. Aztán mikor bejöttem, látom, hogy az eladóval duruzsolsz, nyilván valami borsosabb beruházásra készülve. Mit vásárolsz, Stilton?

Átható tekintetem terhe alatt színt vallott. Nyilván belátta, hogy nincs értelme a további köntörfalazásnak.

- Gyűrűt - mondta halk, rekedt hangon.
- Miféle gyűrűt? - kérdeztem erőszakosan.
- Jegygyűrűt - motyogta ujjait tördelve és másképp is jelét adva, hogy tisztában van a helyzetével.
- Vőlegény vagy?
- Igen.
- Lám, lám, lám.

Szívből nevettem, mint ilyen esetben szoktam, de mogorva, a Sziklás-hegység farkasainak morgását idéző kérdése, miszerint mi az ördögöt vihogok, megürömözte az örömet. Stilton mindig is goromba volt, ha valami nem tetszett neki. Az oxfordi évek során egy gyöngye pillanatomban, tanácsadóimtól félrevezetve egyszer megpróbálkoztam az evezéssel. Stilton volt az edzőnk, aki a partról egzeciroztatott. Még mindig emlékszem, milyen szavakkal illette - joggal vagy sem - a hasamat, ami szerinte kidülledt. Micsoda idők, az ember evezés közben ki se düllesztheti a hasát!

- Mindig nevetek, ha eljegyzésről hallok - magyaráztam higgadtan.

Ez sem lágyította meg - már ha ez a jó kifejezés. Tovább fortogott.

- Van valami kifogásod az eljegyzésem ellen?

- Nem, dehogy.
- Miért ne lehetnék vőlegény?
- Na ja.
- Mi az, hogy „Na ja”?

Magam se tudtam pontosan, mit értettem azon, hogy „Na ja”, hacsak azt nem, hogy „Na ja”. El is magyaráztam neki ezt. Igyekeztem nyugtató izével beszélni, mert kezdett bepöccenni.

- Remélem, nagyon boldog leszel - tettem hozzá.
- Megköszönte, bár nem éppen szívélyesen.
- Biztos kedves lány.
- Az.

Nem mondta valami érzelgősen, de a Woosterek olvasnak a sorok között. A szemei forogtak, az arca pedig egy ájtatos paradicsom színét vette fel. Látszott rajta, hogy szerelmes, mint egy nagyágyú.

Eszembe ötlött valami.

- Csak nem Nobby az?
- Nem. Ő Boko Fittleworth jegyese.
- Nem!
- De.

- Nem is tudtam. Szólhatott volna. Nobby és Boko összelepedtek?

- Igen.
- Lám, lám, lám! Cupido nem tétlenkedik mostanság Steeple Bumbleigh körül, igaz?
- Igen.
- Nincs egy perc nyugta. Ejt nappallá téve robotol. Gondolom, a te választottad is odavaló.
- Igen. A neve Craye. Florence Craye.
- Hogy!

A szó afféle vonyításként tört elő ajkaimról, amitől Stilton összerezzent, és kérdően nézett rám. Gondolom, többé-kevésbé mindig meglepetésként hat egy

hösszerelmes számára, ha cimborája az ifjú hölgy nevét hallva felvonyít.

- Mi a baj? - kérdezte némileg idegesen.

Persze gondolhatják, hogy vonyításomat izgatottság és megkönnyebbülés szülte. Mármint, ha Florence Stilton jegyese, a veszély, amit fejem fölé tornyosulni vizionáltam, romjaiba dőlt. Spinoza ide vagy oda, úgy éreztem, Bertram megmenekült. Csak hát ezt mégse mondhattam meg Cheeswrightnak.

- Á semmi - feleltem.

- Úgy tűnik, ismered.

- Igen, találkoztunk.

- Soha nem beszélt még rólad.

- Nem?

- Nem. Régóta ismered?

- Egy ideje.

- Jól ismered?

- Elég jól.

- Amikor azt mondod, „Elég jól”, úgy érted...

- Igen jól. Egész jól.

' - Honnan ismered?

Ereztem, egyre kínosabb a helyzet. Ereztem, ha még egy kicsit így megy a dolog, kibököm, hogy cimborám arája valaha nagyon is közel állt Bertramhoz - mint láthattuk, jóval közelebb, mint azt Bertram szeretne volna. Márpedig mely friss jegyes örül, ha rájön, hogy nem ő kedvese első választottja? Az valahogy mindent elront. Az ifjú Rómeó szereti azt hinni, hogy választottja toronyszobájában csücsülve, epekedve sóhajtozott ki az ablakon, és várta, hogy ő végre megjöjjön a fehér lovon.

Így hát ehhez tartottam magam. Azt hiszem, a „tartottam” a helyes kifejezés. Majd megkérdezem Jeevest.

- Borzalmas atyja vette nőül rémes nénikémet.

- Lady Worplesdon a nénikéd?

- Mi az hogy!
- Azelőtt nem ismerted?
- De, futólag.
- Ertem.

Még mindig fürkészően nézett rám, mint egy valótiszt, és nem szégyeltem bevallani, hogy némi verejtéket töröltem le homlokomról az esernyőm nyelével. A feszültség, amiről beszéltem, még javában élt és virult - még jobban, mint előtte.

Már beláttam, hol hibáztam. Tévesen diagnosztizáltam Cheeswrightot, amikor Rómeónak tituláltam. Valójában Othellóra kellett volna gondolnom. Mostanra nyilvánvaló lett, hogy barátom azon szerelmesek közé tartozik, akik gyanakodva, vörösén forgó szemmel járnak, és készek kiverni a szuflát mindenkiből, aki valaha is a legtávolibb barátságban állt az imádottal. Más szóval, elég lett volna vázlatosan ismertetni Florence és Bertie történetét, hogy kibújjon Stiltonból a vadállat.

- Amikor azt mondom, „futólag”, sietve hozzá kell tennem, „persze úgy értem, látásból”.
- Csak látásból, mi?
- Abból.
- Csupán véletlenül összefutottatok párszor.
- Pontosan. Jól összefoglaltad.
- Értem. Azért kérdezem mindezt, mert amikor bejelentettem az eljegyzésünket, a viselkedésed fölöttébb furcsa volt...
- Mindig furcsán viselkedem ebéd előtt.
- Megijedtél...
- Múló görcs.
- És felkiáltottál. Mintha a hír kellemetlen meglepetésként érne.
- Dehogy.
- Biztos vagy benne?

- Tökéletesen.
- Csak látásból ismertétek egymást?
- Távollátásból.
- Akkor is furcsa, hogy sose említett.
- Na, pápá - zártam rövidre a témát, és visszavonultam.

Rem acu tetigisti

Egy komor, töprengő Bertram Wooster tért vissza otthonába. Kicsit gyengének éreztem magam. Az iménti jelenetben végigjártam az érzelmek teljes skáláját. Azt hiszem, így kell mondani. Ez pedig mindig kimeríti az embert.

Első reakcióm Stilton közlésére, mint már jeleztem, mérhetetlen megkönnyebbülés volt. Nem győztem hálsán az égre vetni szememet. Csakhogy egy Wooster nem csak magára gondol. Mindannak gondolata, ami erre a szegény emberre várt, tetőtől talpig szájalommal és rémülettel töltött el. Úgy láttam, azonnal el kell indítani a Mentsétek Meg Stilton Cheeswrightot mozgalmat. Mert bár kétségtelenül nem nevezhetjük őt kebelcimborámnak, mint Boko Fittlewortht, attól még létezik olyasmi, hogy humánus érzések. Emlékszem, miként szúrt a szívembe a felismerés töre, mikor úgy volt, hogy Florence Craye oltár elé vezet.

Persze nyilvánvaló volt, hogyan történhetett a tragédia. Ott szúrta el szegény tökfej, hogy mindenáron a lelkét túráztatta. Így került ebbe a csúnya kutya-szorítóba. Mint az oly gyakori ezeknél a tagbaszakadt, húsos hapsiknál, Stilton mindig is ácsingózott a magasabb eszmék után. Ez a lélek körüli felhajtás, ahogy Jeeves mondja, az individuum pszichológiájától függ. Van, aki megőrül érte, más nem. Vegyünk például engem. Nem állítom, hogy hű de micsoda lelkem van, de nekem tökéletesen megfelel a kiscickó. Nem vá-

gyom rá, hogy mások piszkálják. „El a kezekkel”, mondom. „Ne nyúljatok hozzá. Így jó, ahogy van.”

De Stilton egészen más. Kapd el a grabancát, ígérj egy jókora löketet a lelkének, és máris fogékony hallgatóságot nyersz, lelkes tanítványt, aki bármire kapható. Barátom nyilván úgy érezte, Florence-t mintha csak az orvos írta volna fel neki. Még azt is el tudom képzelni, hogy élvezettel lapozgatja az *Etikai elméletek tipológiáját*, és roppant hasznos olvasmányoknak tartja.

No de - és ez volt az a gondolat, amitől ráncba szaladt a szemöldököm - meddig tarthat ez az állapot? Mármint lehet, hogy most még tetszik neki a dolog, de eljön az idő, mikor a lelkébe néz, meglátja, hogy kirügyezett, és azt mondja: „Remek. Ennyi elég is lesz. Lépjünk tovább.” Ám addigra kibogozhatatlanul összegabalyodik egy lánnyal, aki még csak most kezd belelendülni. A végzete volt az - melyet gyakran neveznek keserű ébredésnek is -, amitől meg akartam menteni.

Csupán a hogyan kérdése okozott problémát. Azt hiszem, az én helyemben sokan eltanácstalanodtak volna. Az én elmém azonban úgy járt, mint a fűrészgép azon a reggelen, a Bollingerben bedobott két feles pedig alaposan meg is fente. Mire az ajtó zárával bíbelődtem, már rá is találtam a megoldásra. Úgy láttam, sürgősen írnom kell Nobby Hopwoodnak, ismertetni vele a fejleményeket, és megkérni, hogy alkalmas pillanatban vonja félre Stiltont és nyissa fel a szemét afelől, mi vár rá. Nobby ugyanis kislánykora óta ismeri Florence-t, így nyilván minden szükséges érv rendelkezésére áll.

Azért biztos, ami biztos, hátha mégis elfelejt párat, gondosan rámutattam irományomban Florence defektusaira nemcsak arajelöltként, hanem egyáltalán, emberi lényként. Teljes szívemet beleadtam. Elszánt köte-

lességtudattól vezérelve végeztem dolgomat. Mindezt egy kedves cselekedettel megkoronázandó, elvittem a levelet a sarki postaládához és bedobtam.

Mire visszatértem, Jeeves is otthon volt már. Visszatért küldetéséről, és valami ház körüli teendővel foglalatoskodott az étkezőben. Kiáltottam neki, mire beáramlott a szobámba.

- Jeeves - mondtam -, emlékszik Mr. Cheeswright-ra, aki ma reggel járt itt?

- Igen, uram.

- Az imént összefutottam vele, jeggyűrűt vásárolt. Völegény.

- Valóban, uram?

- Igen. Na és mit gondol, ki az ara? Lady F. Craye.

- Valóban, uram?

Sokatmondó pillantást váltottunk. Jobban mondva kettőt, mert én is váltottam egyet vele, és ő is váltott egyet velem. Nem volt szükség szavakra. Jeeves a Wooster-Craye-affér minden részletét ismeri, hiszen mindvégig mellettem állt a vérzivatarban. Sőt, mint azt visszaemlékezéseim során már rögzítettem, éppen ő mentett meg.

- Ami a legironikusabb az egészben, ha ez a helyes kifejezés, úgy tűnik, Stilton még élvezi is a dolgot.

- Valóban, uram?

- Igen. Azt a benyomást keltette bennem, hogy fölöttébb elégedett a kialakult szituációval. Annak a versnek a sorait idézte számomra: „Nézd, a kis izék, hogy is van, tadam-tadam, és így tovább”. Nem emlékszik véletlenül a passzusra?

- „Nem is sejtik, hogy jó a vég”, uram.

- Pontosan. Szomorú, Jeeves.

- Igen, uram.

- Magától értetődik, hogy meg kell menteni szegény fickót önmagától. Szerencsére kézben tartom a hely-

zetet. Megtettem minden szükséges lépést, és boldog, sikeres végre számítok. Most pedig - tértem át másik égető ügyünkre - meséljen Percy bácsiról. Találkoztak?

- Igen, uram.

- Támaszra és tanácsra volt szüksége?

- Igen, uram.

- Mindjárt gondoltam. Miről van szó? Zsarolás? Azt akarja magától, hogy szerezzen vissza holmi kompromittáló leveleket egy hidrogénszökétől? Valami könnyelmű kaland egy vamp karmaiba lökte?

- Dehogy, uram. Biztos vagyok benne, hogy ölord-sága magánélete makulátlan.

Mérlegeltem ezt a tények ismeretében.

- Én nem vagyok olyan marha biztos ebben. Attól függ, mit tekint makulának. Egyszer egy jó kilométeren keresztül üldözött, közben pedig a lovaglópálca használatának magas fokú ismeretéről tett tanúbizonyságot. Ráadásul egy olyan pillanatban, amikor életem első szivarja közepén tartván nyugalomra és békére lett volna szükségem. Véleményem szerint egy ilyen embertől bármi kitelik. De ha nem zsarolásról van szó, akkor mi a baj?

- Ölord-sága bizonyos nehézségek közepette találta magát.

- Mi baja?

Jeeves egy ideig nem felelt. Megkeményedtek arcvonásai, mint némely papagájoké, ha olyasvalaki ajánl nekik banánt, akinek nincsenek meggyőződve a jó szándékáról. Ez annyit jelentett, hogy Jeeves felvetette a diszkréció álarcát, de igyekeztem megnyugtatni, hogy szabadon beszélhet.

- Ismer, Jeeves. Hallgatok, mint a sír.

-Az ügy rendkívül bizalmas, uram. Nem szabad kitudódnia.

- Száz lóval se húzzák ki belőlem. Bár kétlem, hogy megpróbálnák.

- Ez esetben, uram, ölordtsága arról tájékoztatott, hogy egy fölöttébb kényes és fontos üzlet megkötése előtt áll.

- Talán magát kérte meg, hogy vizsgálja át az üzletet a buktatók végett?

- Nem egészen, uram. De szüksége van a tanácsomra.

- Mindenki magához fordul, Jeeves, nem igaz? Ap-
raja-nagyja.

- Kedves, hogy ezt mondja, uram.

- Nem mondta, mi az a fölöttébb kényes és fontos üzlet?

- Nem, uram. Persze az ember olvas újságot.

- Én aztán nem.

- Ön nem tanulmányozza a gazdasági oldalakat, uram?

- Mindig átlapozom.

- Pedig nagy terjedelemben foglalkoztak az ölordtsága Rózsaszín Hajókémény Társasága és egy hasonlóan prominens amerikai hajózási társaság összeolvadásáról vagy fúziójáról szóló pletykákkal. Nem lehet kétséges, hogy ölordtsága erre célzott burkoltan.

Nem hozott különösebben lázba a hír.

- Összeállnak a hajómánások?

- Ezt feltételezik, uram.

- Áldásom rájuk.

- Igen, uram.

- Miért ne állnának?

- Pontosan, uram.

- Akkor mi a nehézség?

-Kényes helyzet merült fel, uram. A tárgyalások eljutottak arra a pontra, amikor is elkerülhetetlen, hogy ölordtsága személyesen találkozzon az amerikai fél nevében eljáró úriemberrel. Ugyanakkor létfon-

tosságú, hogy ne mutatkozzanak együtt a nyilvánosság előtt, mivel London üzleti köreiben ezt egyenértékűnek vennék az összeolvadási szándék beismerésével, ami kihatna mindkét érdekelt fél részvénytárfolyamára.

Kezdett derengeni a dolog. Vannak tivornya utáni másnap reggelek a Parazita Klubban, amikor valami ilyesmitől csupán hasogatni kezdene a fejem, de aznap, mint már jeleztem, különösen élesen vágott az agyam.

- Úgy érti, fölmenne?

- Elkerülhetetlen lenne a meredek emelkedés, uram.

- Percy bácsi pedig aggódva tekint erre az eshetőségre?

- Igen, uram.

- Szeretne olcsón szerezni egy részvénytársaságot, mielőtt szimatot fog a tömeg, és tönkreteszi a piacot?

- Pontosan, uram. *Rem acu tetigisti.*

-*Rem... ?*

-*Acu tetigisti*, uram. Latin kifejezés. Szó szerint azt jelenti: „Egy tüvel érintette meg a problémát”. De érthetőbb úgy fogalmazni...

- Rátapintottam a lényegre?

- Pontosan, uram.

-Értem már. Megvilágította a helyzetet. Röviden szólva a két vén mókusnak szüksége van egy búvóhelyre, ahol titokban találkozhatnak.

- Pontosan, uram. Természetesen mindkét érdekelt fél lépéseit árgus szemekkel követi a pénzügyi sajtó.

- Gondolom, ez a titkolózós dolog mindennapos az üzleti világban.

- Igen, uram.

- Ez érthető, az ember együtt érez velük.

- Igen, uram.

- Még ha az embernek nem is tetszik a gondolat,

hogy Percy bácsi tovább gazdagodik. Már így is pénz van a bőre alatt. Is. De ha azt vesszük, hogy házassága révén nagybácsim, azt hiszem, támogatni kell az ügyét. Élt valami javaslattal, Jeeves?

- Igen, uram.

- Fogadni mertem volna.

- Úgy véltem, egy ilyenfajta találkozó akkor valósulhat meg észrevétlenül, ha a két fél egy messzi, vidéki nyaralóban ad találkát egymásnak.

Fontolóra vettem.

- Úgy érti, egy vidéki nyaralóban valahol?

- Pontosabban nem is fejezhette volna ki, uram.

- Nem vagyok oda érte, Jeeves. Nincs formában.

- Uram?

- Kezdve az elején: nem mehet oda egy vadidegenhez, hogy ugyan engedje már be a palikat a pitvarába parolázni.

- Természetesen fontos, hogy az ingatlan tulajdonosa ne legyen idegen őrldsága számára.

- Úgy érti, olyan valakinek kell lennie, aki ismeri Percy bácsit?

- Pontosán, uram.

- Na de, Jeeves, drága öregem, nem látja, hogy ettől még rosszabb az egész? Használja a sütnivalóját. Ebben az esetben azt mondja magának az illető: „Hohó! A vén Worplesdon suttyomban titokzatos idegenekkel találkozgat? Lefogadom, hogy összejön az az összeolvadás, amiről a sajtóban olvastam.” Aztán hívja a brókerét, és riasztja, hogy kezdjen vásárolni az érintett részvényből és abba se hagyja, míg bele nem kékül. Ezáltal pedig tönkreteszi Percy bácsi gondosan dédelgetett terveit, aki belebetegszik. Tud követni, Jeeves?

-Tökéletesen, uram. Nem feledkeztem meg erről az eshetőségről. A nyaraló természetesen olyan úriem-

ber birtokában kell, hogy legyen, akiben őrldsága teljes mértékben megbízhat.

-Mint például...?

- Ön, uram.

-Nem szívesen rombolom le az illúzióit, de kötelességem felnyitni a szemét. Nekem nincs nyaralóm.

- Tudom, uram.

- Akkor nem értem, Jeeves.

-Őlordsága a rendelkezésére bocsátja saját házai egyikét, uram. Utasított, hogy közvetítem abbeli őhaját, miszerint ön holnap utazzon Steeple Bumbleighba...

- Steeple Bumbleighba?

- ...ahol egy kicsi, de lakályos hajlék fogja készen várni az érkezését. Csodálatos a fekvése, nem messze a folyótól...

Elég volt meghallanom a „folyó” szót, már világos volt, mi történt. Nem hiszem, hogy egy maréknál több embert találni Londond W1 postai körzetében, akik hamarabb kiszúrják a sundámbundámot, mint Bertie Wooster egy jó napján. Aznap pedig különösen jó napom volt. Átláttam az egész ördögi tervet.

- Jeeves - mondtam -, maga csúnyán kijátszott engem.

- Sajnálom, uram. Ez tűnt az egyetlen megoldásnak őrldsága problémájára. Biztos vagyok benne, uram, hogy ha meglátja a szóban forgó hajlékot, felülemelkedik Steeple Bumbleighval kapcsolatos ellenérzésein. Bár természetesen személyesen még nem láttam, de őrldsága elbeszéléséből úgy értesültem, hogy a ház el van látva minden modern kényelmi eszközzel. Van benne egy nagy hálószoba, egy csodás fekvésű nappali, hideg-meleg víz...

- Vagyis az elvárható komfortok? - kérdeztem, és próbáltam úgy hangsúlyozni, hogy fájjon.

- Igen, uram. Emellett közel lehet Mr. Fittleworth-höz.

- Maga pedig közel lehet a halaihoz.

- Nahát, tényleg, uram. Ez eddig eszembe se jutott, de most, hogy mondja, valóban ez a helyzet. Roppant örömmre szolgálna némi horgászás, amennyiben időről időre nélkülözni tud Bekap-Lakban.

- Azt mondta, „Bekap-Lak”?

- Igen, uram.

- Gondolom, kötőjellel írva.

- Igen, uram.

Fújttam az orromon keresztül.

-Hát ide hallgasson, Jeeves! Vissza az egész. Megértette? Vissza. Egy v-vel és két sz-szel. Nem fogom kiizélni a kicsodát... mi is az?

- Uram?

- Kikaparni a forró gesztenyét. De hogy miért forró gesztenye? Mi köze ehhez a gesztenyének?

- A kifejezés a régi meséből ered a macskáról, a majomról és a forró gesztenyéről, uram. Tudniillik...

- Hagyja, Jeeves. Nem ez a megfelelő pillanat az állatvilág érdekességeinek kitárgyalására. Ha pedig arról szól a történet, hogy hová dugja a majom a mogyorót, azt ismerem, és fölöttébb vulgárisnak tartom. Visszatérve a *resre*, teljes mértékben és hangsúlyozottan nem vagyok hajlandó Steeple Bumbleighba menni.

-Természetesen jogában áll úgy viselkednie, uram, ahogy jelezte, de...

Elhallgatott, és az arcát dörzsölgette. Értettem, mire gondol.

- Percy bácsi ferde szemmel néz majd rám?

- Igen, uram!

- Sőt, esetleg beszámol a dologról Agatha néninek is?

- Pontosan, uram. Óladysége pedig fölöttébb kelle-
metlen tud lenni, ha felpaprikázzák.

-*Rem acu tetigisti* - mondtam rosszkedvűen. - Jól
van, pakoljon.

Eressze szabadjára a szalonnás tojást

Bertram Wooster közeli ismerősei megmondhatják, ha van erénye, amivel kitűnik, hát az, hogy képes összeszorított fogakkal, emelt fővel fogadni a csapásokat, és igyekszik kihozni belőlük a legtöbbet. Ha földre is kerül, mint mondják, ismét talpra áll... Lehet, hogy nem a legjobb formában, de sokkal fürgébben, mint számítanak rá, és mindig a dolgok jó oldalát keresi.

Reggel, egy új napra ébredve és tea reményében rázva a csengőt, azon kaptam magam, hogy bár még mindig aggodalommal néztem a jövőbe, sokkal kevésbé gondoltam a gonddal, mint előző este. Bár még mindig borsódzott a hátam az ötlettől, hogy Percy bácsi és szerettei vonzáskörzetébe lépjek, de megláttam egy csöppnyi fénysugarat.

- Azt mondta, Jeeves - kérdeztem haladéktalanul, amikor inasom belépett a gőzölgő Bohea teával hogy Agatha néni nem tud Steeple Bumleighban köszönteni engem érkezésemkor?

- Igen, uram. Oladysége hosszabb távollétével számolhatunk.

- Ha végig az ifjú Thos mellett marad, amíg mumpsz-talanítják, könnyen megeshet, hogy végig távol lesz vidéki tartózkodásom alatt.

- Fölöttébb elképzelhető, uram.

- Ez örült mázli.

- Igen, uram. Ráadásul, legnagyobb öröömre, szolgálhatok még eggyel. Tegnap látogatása során

Miss Hopwood említett valami maszkabált, amit, ha minden igaz, East Wibleyben rendeznek, a Steeple Bumbleigh szomszédságában lévő városkában. Élvezni fogja, uram.

- Mi az hogy! - helyesletem, mert ha tánchról van szó, Fredebb vagyok legtüzesebb Astaire-nél is, és a maszkabálokat mindig is szerettem. - Mikor esedékes?

- Úgy hallottam, holnap este, uram.

- El kell ismernem, ez jelentős mértékben megörömözte az örömeimet. Reggeli után elmegyek, és veszek valami jelmezt. Mit szólna Szindbádhoz, a tengerészhez?

- Fölöttébb hatásosnak ígérkezik.

- Ne feledjük a hozzá tartozó kackiás bajszot.

- Ahogy mondja, uram. Az elengedhetetlen.

- Ha végzett a csomagolással, a jelmezt tegye majd a kis bőröndbe.

- Ahogy óhajtja, uram.

- Persze kocsival megyünk.

- Talán úgy volna a legjobb uram, ha én vonaton tenném meg az utat.

- Mi ez a dölyfös elkülönülés, Jeeves?

- Már mondanom kellett volna, uram, hogy Miss Hopwood telefonált. Abbeli reményét fejezte ki, hogy el tudja őt vinni a kocsiján. Feltételeztem, szívesen tesz eleget a kérésnek, így vettem a bátorságot, és az ön nevében beleegyeztem.

- Értem. Persze, tökéletesen rendben van.

- Oladysége is telefonált.

- Agatha néni?

- Igen, uram.

- Remélem, nem azért, mert meggondolta magát és mégse pátyolgatja tovább az ifjút Thost!

- Szó sincs róla, uram. Csupán üzenetet kívánt hagy-

ni. Megkérte önt, hogy indulás előtt térjen be az Aspinall'sba a Bond Streeten, és hozzon el egy melltűt, amit tegnap vásárolt náluk.

- Vásárolt? De miért én? - kérdeztem némi éllel a hangomban, mert bántott, hogy idős rokonom nem képes megkülönböztetni egy unokaöcsöt a kifutófiútól.

- Úgy értesültem, a díztárgy ajándék lesz Lady Florence számára, aki ma ünnepli a születésnapját. Óladysége azért szeretné, ha ön kézbesítené rendeltetési helyére az ajándékot, mert rájött, a hagyományos csatornákon az ajándék nem ér célba időre.

- Vagyis, ha postára adja, nem érkezik meg időben?

- Pontosan, uram.

- Ertem. Igen, ebben van valami.

- Oladysége ugyan némi kétkedésének adott hangot afelől, hogy ön képes gond nélkül véghezvinni ezt a küldetést... de biztosítottam, hogy nem okozhat gondot.

- Szerintem sem - mondtam sértetlen. Elgondolkozva egyensúlyoztam egy kis cukrot a kanalamon. - Tehát Lady Florence-nak születésnapja van? - mérláztam. - Ez felvet egy társasági problémát, amiről örömetst kikérem a véleményét. Mit gondol? Nekem is kell ajándékról gondoskodnom?

- Nem, uram.

- Nem tartja szükségesnek.

- Nem, uram. A történetek után...

Örömmel hallottam ezt tőle. Mert hát az ember igyekszik civilizáltan eljárni, de ez az ajándékozás kényes téma. Előfordulhat, hogy téves következtetésekre sarkall bizonyos leányzókat. A *Hullámtaréj* és Spinoza után a legkisebb üvegecske pacsuli is végképp az egekbe emelne Florence szemében, és még a végén lapátra tenné Stiltont, hogy más megoldást keressen.

- Meghajlok ítélete előtt, Jeeves. Akkor nincs ajándék La Craye-nek.

- Nincs, uram.

- Ha már itt tartunk, hamarosan kell valami ajándékot keresnünk a Hopwood lánynak.

- Uram?

- Nászajándékot. Fogta magát, és eljegyezte Boko Fittlewortht.

- Igazán, uram? Szívből kívánok sok boldogságot a kisasszonynak és az úrnak.

- Jól mondta, Jeeves. Én is. A tervezett frigy teljes mértékű pártfogásomat élvezi. Pedig nincs mindig így, ha egy cimbora igába hajtja a fejét.

- Nincs, uram.

- Sokszor érzi úgy az ember, akárcsak én Stilton esetében, hogy a legkedvesebb, amit tehet, megragadni a leendő vőlegény grabancát és elrángatni a szakadék széléről. Ahogy hű kutyák csinálják a gazdáikkal sötét éjeken, meredélyek peremén.

- Igen, uram.

- Ám jelen esetben nincs rossz előérzetem. Véleményem szerint az érdekelt felek kölcsönösen tökéletesen választottak, így könnyű szívvel szerzem be az ilyenkor megszokott ezüstneműt. Még arra is készen állok, hogy szükség esetén násznagyként lépjek fel, és beszédet tartsak az esküvői fogadáson. Az pedig nagy szó!

- Igen, uram.

- Rendben, Jeeves - mondtam, miközben ledobtam a takarómat és felkeltem pamlagomról. - Eressze szabadjára a szalonnás tojást. Rögtön ott leszek.

Miután asztalt bontottam és elszívtam egy nyugtató cigarettát, tovasuhantam, mert mozgalmas délelőtt várt rám. Beugrottam Aspinallhoz, és elmartam a mell-tűt. Ezután a Cohen testvérek üzletébe mentem a Co-

vent Gardenbe, mely a műértő közönség körében a jó ízlésű ruha- és jelmezkeresők Mekkájaként ismert. Szerencsére ki tudták elégíteni Szindbád iránti vágyamat. Az utolsó darabot kaptam meg. A közeli színházi parókakészítő felkeresése után pedig tekintélyt parancsoló, kackiás bajusszal gazdagodtam, így tehát megvolt mindenem.

Mire visszaértem, a kocsi az ajtó előtt várt, a csomagtartón nőies benyomást keltő bőrönddel. Ez érzésem szerint azt jelezte, hogy Nobby megérkezett. Nem csalódtam, ott találtam a nappaliban, amint frissítőt szűrösöl.

Jó ideje már, hogy utoljára összefutottunk, így hát óhatatlanul elment némi idő örvendezéssel és pajtászkodással. Aztán, miután magam is felhajtottam egy üdítőt, a kocsihoz kísértem és beszíjaztam. Jeeves, utasításaimnak megfelelően, az első ülés alá tette egy kis bőröndben a Szindbád jelmezt, hogy a szemem előtt legyen, így hát elindulhattunk. Belekapaszkodtam az önindítóba, és útnak indultunk. Jeeves a járdán állt az olyan ember nyugalmával, mint aki hamarosan utánunk jön vonaton a nagyobb csomagokkal.

Bár sajnálattal váltam meg jobb kezem társaságától, mert szavai rendszerint lelki táplálékot nyújtanak, örültem, hogy kettesben lehetek Nobbyval. Ki akartam kérdezni küszöbön álló frigyéről Bokóval. Mivel mindketten környezetem megbecsült tagjai voltak, eljegyzésük híre fölöttébb érdekelt.

Sose vagyok valami beszédes a csúcsgalamban, így amíg ki nem értünk a zsúfoltabb kerületekből, néma maradtam, ajkaim összeszorítva, szemem élesen az útra koncentrált. De mikor már a Portsmouth Roadon robogtunk, és nem vonhatta el semmi a figyelmemet, rákérdeztem.

Boko, a pillangó

-Szóval, Bokóval úgy tervezitek, hogy igába hajtjátok a fejeteket? - kérdeztem. - Stiltontól hallottam a hírt tegnap, és roppant mód felkavart.

- Remélem, helyesled!

- Teljes mértékben. Remek ötlet szerintem. Ebből csak jó süllhet ki, szóval szerintem mindent bele. Mindig is nagyon beleváló kis vacaknak tartottalak.

Nobby megköszönte kedves szavaimat, de biztosítottam, hogy nem volt benne egy csöpp hízélgés sem.

-Ami Bokót illeti - folytattam -, nem akad párja. Mondhatnék egy-két dolgot, hogy az eszedbe véd, milyen főnyereményt találtál.

- Nem szükséges.

Hangja lágy, gyöngéd volt, mint egy tojásain kotló tojóé. Nem volt nehéz felismerni, hogy ami Nobbyt illeti, Cupido nyila megtette a dolgát. Kicsit félrehúztam a kormányt, hogy elkerüljek egy felbukkanó kutyát, aztán folytattam a kérdezősködést. Szeretek mindent tudni az ilyen eseményekről.

- Mikor ütöttétek nyélbe ezt az eljegyzést?

- Úgy egy hete.

- De, gondolom, már számítottatok rá?

- Persze. Amint találkoztunk.

- Mikor volt ez?

- Május végén.

- Szerelem első látásra?

- Pontosan.

- Boko részéről is?

- Boko részéről is.

Természetesen tökéletesen el tudtam hinni, hogy Boko első látásra beleszeretett Nobbyba, mert ez a lány egy merő búbáj. Viszont sehogy se érttem, hogy szerethetett bele a lány Bokóba első pillantásra. Amikor az ember először találkozik Bokóval, egy intellektuális papagájt lát. Ráadásul, mint oly sok ifjú író, úgy öltözik, mint egy túrakerékpáros. Előszere-tettel hord garbókat és foltozott térdű flanelpantallót, és úgy általában véve olyan benyomást kelt, mint akit kint felejtettek éjszakára az esőben, egy hamuveder-ben. Életemben egyszer láttam Jeevest igazán megren-dülni: amikor először találkozott Bokóval. Szemmel láthatóan összerezett, és elsielt a konyhába, nyil-vánvalóan azért, hogy a főzéshez használt sherryvel kicsit rendbe hozza magát.

Ezt szóvá is tettem Nobbynak, és biztosított, hogy érti, miről beszélek.

- Az ember azt gondolná, ő pontosan az a típus, akit csak fokozatosan szerethet meg egy lány, ugye? Mégse így történt. Egy pillanatra azt hittem, látomásom van, azután bum... mint a villámcsapás.

- Csak így, egyszerűen?

- Igen.

- Na, és ő is hasonlóképpen reagált?

- Igen.

- Van itt valami, amit nem értek. Azt mondod, má-jusban találkoztatok, most viszont július van. Mi a tú-róért csapta a szelet neked ilyen sokáig?

- Nem igazán csapta a szelet.

- Ezt meg hogy értsem? Valaki vagy csapja a szelet, vagy nem. Nincs középút.

- Bizonyos okokból nem engedhette meg magának.

- Rébuszokban beszélsz, kicsi Nobby. De ezek

szerint végül egyenesbe jött. No, és mikor szólalnak meg a harangok a falu templomában?

- Nem tudom, megszólalnak-e valaha is.

-Hogy?

- Percy bácsi legalábbis nem gondolja úgy.

- Hogy érted?

- Ellenzi az esküvő'nkét.

- Tessék?

Megdöbbsentem. Egy pillanatig arra gondoltam, csak ugratja a jó öreg Woostert. Ám alaposabban szemügyre véve útitársamat láttam, hogy ajkát összeszorítja, homloka körül a gond felhői gyülekeznek. Az ifjú Hopwood kék szemű falatka, többnyire sugárzó arc-cal. Ám a szóban forgó arc most fájdalomtól torzult el, mint aki romlott osztrigát evett.

- Ugye csak viccelsz?!

-Nem.

j! - Teringettét!

Ennek a fele se tréfa. Tudják, Nobby sajátos helyzetben volt. Mint az, gondolom, oly gyakran megesik, ha A lány B pasas gyámleánya lesz, beiktatnak egy klauzulát arról, hogy nem lehet házassággal vacakolni a vén mókus beleegyezése nélkül, amíg a csaj be nem tölti a huszonegyet vagy a negyvenegyét, vagy mit tudom én. Szóval, ha Percy bácsinak tényleg Bokellenes komplexusa van, kétségtelen, hogy különösebb erőfeszítés nélkül képes megakasztani a gépezetet.

Nem értettem.

- De miért? Biztos elment az esze. Boko a legki-fogástalanabb ifjú agglegények egyike. Rengeteget keres a tollával. Mindenütt olvasni a dolgait. A tavalyi színdarabja óriási sikert aratott. A Parazita Klubban pedig azt rebesgetik, hogy ajánlatot kapott Hollywood-ból. Igaz ez?

. - Igen.

- Akkor meg?
- Tisztában vagyok mindezzel. Csakhogy megfeledekezel egy apró tényről: Percy bácsi olyasfajta ember, aki gyanakvással tekint az írókra. Nem hisz a keresőképességükben. Egész életében üzletember volt, el se tudja képzelni, hogy üzletemberen kívül bárki más valóban pénzt kereshessen.

-Pedig tudnia kell, hogy Boko valóságos sztár! Benne volt a fényképe a *Tatlerben*.

- Igen, csakhogy Percy bácsi szerint egy szerző sikere múlandó. Lehet, hogy Boko most épp jól keres, de a bácsi szerint a pénzkereseti képessége bármikor lenullázódhat. Szerintem attól fél, hogy még egy-két év, és neki magának kell eltartania Bokót, engem és vagy fél tucat kis jövevényt. Emellett az első perctől előítéletei vannak a drágámmal szemben.

- A nadrágja miatt?

- Az is közrejátszhat.

- Percy bácsi egy tökféj. Tudhatná, hogy az írók lehetnek szabadosabbak. Különbö is, szerintem a nadrág nem minden, és akkor is ezt mondanám, ha Jeeves hallana most.

- De az igazi ok, hogy úgy véli, Boko egy pillangó.

Nem tudtam követni Nobbyt. Teljes sötétségbe kerültem. Elebenem nem láttam semmit, ami kevésbé hasonlítana egy pillangóra, mint Boko.

-Pillangó?

- Igen. Virágról virágra szálldos, és kiszippantja a nektárt.

- A bácsi nem szereti a pillangókat?

- Nem, ha szálldosnak és szippantgatnak.

- De honnan a csudából támadt az a benyomása a bácsinak, hogy Boko egy szálldosó szippantó?

- Mert, tudod, amikor Steeple Bumbleighba érkezett, még Florence vőlegénye volt.

- Hogyan?!
- Florence kedvéért telepedett le ott. Erre gondoltam, mikor azt mondtam, nem csaphatta nekem a szel, ahogy te hívod. A tény, hogy Florence a menyasszonya, némileg gátolta.

Megdöbbsentem. Kis híján elgázoltam egy tyúkot a heves érzelmektől.

- Eljegyezte Florence-t? Nem is mondta.
- Rég nem találkoztatok.
- Az igaz. Megáll az ész. Tudtad, hogy egykor én is jegyben jártam Florence-szal?
- Persze.
- Most pedig Stilton.
- Tudom.
- Milyen különös. Sűrűbben váltogatja a vőlegényeit, mint a divák.
- Szerintem a profilja az oka. Szép a profilja.
- Balról nézve.
- Jobbról nézve is.

j - Na igen, bizonyos mértékig jobbról nézve is. De tényleg ez lenne az oka? Elvégre ebben a rohanó világban az ember nem töltheti minden idejét azzal, hogy igyekszik oldalról nézegetni egy lányt. Én változatlanul felfoghatatlannak tartom, miért jegyzik el az emberek unos-untalan Florence-t. Szóval Percy bácsi egy kicsit fagyossá vált Bokóval szemben?

- Mint egy gleccser.
- - Értem. Persze én megértem az ő szempontját is. Nehezményezi ezt a kapkodást. Tegnap még Florence, ma pedig te. Gondolom, úgy véli, te is csak egy újabb virág vagy, akire Boko szálldos, csak hogy kiszippantson.
- Azt hiszem, igen.
- Ráadásul nem hisz a keresőképességében.
- Bizony.

Mérlegeltem a dolgot. Ha Percy bácsi valóban pillangónak tekinti Bokót, aki bármikor tönkremehet, akkor tavaszuk, vígságuk kétségtelenül téli búra vált. Mert hogy egy pénzes pillangó is elég rossz. De legalább fizetőképes. Nagyon is el tudtam képzelni, amint egy konzervatív nézeteket valló férfiú idegenkedik egy olyan pillangótól, aki könnyen lehet, hogy egész hátralévő életében pumpolni fogja.

Eszembe jutott valami. A Woosterek szokásos derűlátásával közöltem, hogy nincs még minden veszve.

- Milyen idősnek kell lenned, mielőtt férjhez mehetsz Percy bácsi áldása nélkül?

- Huszonegy.

- Hány éves vagy?

- Húsz.

- Na látod, tudtam, hogy ha jobban megnézzük, kiderül, hogy még mindig süt a nap. Vársz egy évet, és kész.

- Igen. Csakhogy Boko a jövő hónapban elutazik Hollywoodba. Nem tudom, te miként vélekedsz álmaid hercegéről, de szerintem egyáltalán nem az a típus, akit el szabadna engedni Hollywoodba egy feleség nélkül, aki elvonhatja a figyelmét a helyi faunáról.

Nobby álláspontja sokként ért, kicsit félre is rántottam a kormányt.

- Nem lehet szó szerelemről tökéletes bizalom nélkül.

- Ezt ki mondta?

- Gondolom, Jeeves. Legalábbis úgy hangzik.

- Jeeves téved. Nagyon is lehet szerelem tökéletes bizalom nélkül, jobb, ha ezt megtanulod. Órúten szeretem Bokót, mégis ájulás környékez a gondolattól, hogy nélkülem megy Hollywoodba. Nem mintha szándékosan cserbenhagyna. Észre se venné, hogy mit tesz.

Ám egy nap mentegetőző sürgöny jönne, hogy ő maga se tudja, hogyan, de előző este megnősült, és szerintem most mit csináljon. Az édes, befolyásolható természeté az oka. Nem tud nemet mondani. Szerintem így lett Florence vőlegénye is.

Merengve ráncoltam a homlokom. Most, hogy Nobby ismertette a helyzetet, beláttam, hogy nem könnyű az eset.

- Akkor mi legyen?

- Nem tudom.

Tovább merengve ráncoltam.

- Valamit tenni kell.

- De mit?

Volt egy ötletem. A Woosterekkel ez gyakran gesik. Bambának látszanak, de hirtelen *bingó*, jön egy ihlet.

- Bízd csak rám - mondtam.

Az jutott eszembe, hogy Bekap-laki időzésemmel oltári nagy szívességet teszek Percy bácsinak - annyira nagyot, hogy ha egy szemernyi jóérzés is szorult belé, teljesen oda lesz értem. Szinte láttam magam előtt, amint elégedetten tapsolva bejelenti, hogy hála nekem, a fúzió létrejött, és kérhetek bármit, nem tagad meg tőlem semmit.

- Nem kell más - mondtam -, mint egy világlátott ember kedves közbenjárása. Egy ékesszóló orátor, aki félrevonja Percy bácsit, előadja az ügyedet, megpuhítja a szívét, felnyitja a szemét. Bízd csak rám.

- Rád?

- Személyesen. Az elkövetkező pár napban meglesz.

- Ó, Bertie!

- Öröömre szolgál szólni az érdekedben. Csodás eredményt várok. Várakozásom szerint úgy fog táncolni a vén medve, ahogy én füttyülök.

Nobby sugárzott a gyermeki örömtől.

- Bertie, egy ari-bari vagy!
- Mondasz valamit. Fogalmazzunk úgy, van bennem valami bariszerű.
- Csodálatos ötlet. Hiszen te régóta ismered Bokót.
- Lényegében mióta kibújt a tojásból.
- Biztos eszedbe jut egy csomó dolog, amit mondatsz róla. Nem mentette meg az életedet gyerekkorokban?
- Nem emlékszem rá.
- Mondhatnád, hogy igen.
- Kétlem, hogy ez használna. Akkoriban nem voltam Percy bácsi szíve csücske. Boko valószínűleg sokkal nagyobb tetszést aratna nála, ha azt mondanám, hogy többször meg akart ölni gyerekkorunkban. De bízd csak rám. Megtalálom a megfelelő hangot.

Persze mindez idő alatt a jó öreg kétülékes egyfolytában Steeple Bumbleigh felé suhant, a sebességmutató végig a hatvan mérföld per órás tartományban. Nobby pedig egyszerre közölte, hogy megérkeztünk.

- A fákon túl azok a kémények már a Hall. Látod ott balra azt a dűlőt? Menj végig rajta, és Boko házához érkezel. A tiéd körülbelül fél kilométer még onnan, egy kanyar után. Igazán beszélsz Percy bácsival?

- Mint a pinty!
- Nem gyengülsz el?
- Kizárt.
- Persze az is lehet, hogy nem lesz rá szükség. Tudod arra gondoltam, ha Percy bácsi és Boko egyszer úgy igazán összejöhetnének, a bácsi megszeretné. Így hát, bár nem volt könnyű, megszerveztem, hogy Boko ma vendégül lássa ebédre. Remélem, minden jól ment. Nagyon sok múlik azon, Boko miként viselkedett. Eddig mindig rettentő feszült volt a jelenlétében. Könnyes szemmel könyörögtem az én nyuszikámnak,

hogyan engedje el magát, legyen vidám, közvetlen, és azt ígérte, megpróbálja. Ezért bizakodó vagyok.

- Én is - feleltem, és ha jól emlékszem, megpaszkoltam a lányka kezét.

Ezután a Halihoz hajtottam, és kiraktam utasomat a kapunál. Megnyugtattam, hogy ha Boko nem is nyugtázta le a vén szivart ebédkor, én gondoskodom róla, hogy minden rendben legyen. Egy utolsó, vidám integéssel visszatolattam, és elindultam a dűlőúton, amit Nobby mutatott.

Természetesen a beszélgetésünk kíváncsiságot ébresztett bennem, így bár minden háztulajdonos természetes vágya, hogy mielőbb birtokba vegye ingatlanját, úgy véltem, jobb lesz megállnom Bokónál, hogy istápoljam ínségében. Feltételeztem, a folyóparton álló, fehérre meszelt ház lesz a Boko-lak, mert Nobby utalt rá, hogy el kell haladnom mellette Bekap-Lak felé.

Így hát félrehúzódtam, és miután láttam, hogy az egyik oldalablak nyitva van, megközelítettem és befűtentyenttettem.

A bentről harsanó kiáltás és a fejem mellett elrepülő kis porcelán dísz tárgy arra engedett következtetni, hogy barátom otthon van.

Sokkoló találkozás

A légies porcelán dísz tárgy, mely kevés híján kobakon koppintott, éles „Jaj!” kiáltást fakasztott ajkaimról. Mintha csak válasz lenne Bokónak, aki megjelent az ablakban. A haja összekuszálva, arca kipirulva, úgy véltem, nyilván az irodalmi kompozíció tüzetől. Mint már utaltam rá, barátom megjelenése egy zsongló'r és egy papagáj keveréke volt, akit áthúztak egy sövényen. Ráadásul munka közben csak és kizárólag zilált állapotban találkozhattál vele. Úgy véltem, pont akkor zavartam meg, mikor valami nehéz részhez ért a fejezetben.

Szarukeretes szemüvegen keresztül nézett rám, ám mikor észrevette, ki áll hajléka előtt, a lencsék mögött izzó tűz kihunyt, és megdöbbenés költözött helyére.

- Jó ég, Bertie! Te vagy az?

Biztosítottam, hogy jól látja a helyzetet, mire bocsánatot kért, amiért porcelán dísz tárgyakat eregetett felém.

- Miért utánoztad a gyöngybagoly hangját? - kérdezte dorgálóan. - Azt hittem, a kis Edwin vagy. Mindig ide lopózik, hogy valami jótettet hajtson végre, és ezzel a hanggal tudatja jelenlétét. Mindig van az asztalomon a kezem ügyében kellő mennyiségű muníció. Honnan az ördögből jöttél?

- A fővárosból. Most érkeztem.

-Távíratozhattál volna, levágattam volna a hízott tulkot.

Láttam, hogy félreérti a helyzetet.

- Nem akarok nálad lakni. Kivettem egy házat, azt mondják, itt van kicsit tovább az út mellett.

- Bekap-Lak?

- Pontosan.

- Kibérelted Bekap-Lakot?

-Ki.

- Mi vitt erre a döntésre ilyen váratlanul?

Számítottam rá, hogy feltűnésem némi magyarázatra szorul majd, de készen álltam a történettel. Természetesen lakatot tartottam a számon, ami Steeple Bumbleighba érkezésem valódi okát illeti, így színlelnem kellett.

- Jeeves egy kis horgászásra vágyott. Amellett - tettem hozzá, hogy még hihetőbbé tegyem a mesémet - úgy értesültem tőle, hogy jelmezbál lesz holnap este a vidéken. Ismersz, milyen vagyok, ha hírért veszem egy efféle murinak. Mint táltosnak a sarkantyú. De mit szólnál egy hűsítő italhoz? - kérdeztem megnedvesítve az ajkamat. - Kitikkasztott az utazás.

Bemásztam az ablakon, és besüppedtem egy székbe, miközben barátom italért ment. Csilingelő tálcával tért vissza. Miután meggondoltuk, és ittunk, és könnyed megjegyzéseket váltottunk erről és arról, illendően gratuláltam az eljegyzéséhez.

- Épp mondtam Nobbynak, akit lehoztam magammal a kocsin, milyen különös, hogy bármilyen lány is beléd szerethet első látásra. Nem hittem volna, hogy ez lehetséges.

- Engem is fölöttébb meglepett. Földbe gyökerezett a lábam.

- Nem csodálom. Persze rengeteg olyan embert ismerek, akikről nem feltételeznéd, hogy képesek gyengéd érzelmeket kelteni bárkiben. Ott van például az én Agatha néném.

- Á.
- Na és Stilton.
- Tudsz Stiltonról?
- Összefutottam vele az ékszerésznél, amikor épp gyűrűt vásárolt, és vázolta ijesztő helyzetét.
- Inkább ő, mint én.
- Szívemből szólsz. Nobby szerint Florence profilja teszi.
- Elképzelhető.

Ismét csönd telepedett ránk, amit csupán az ivászat muzsikája tört meg. Azután Boko sóhajtva megjegyezte, milyen furcsa az élet, mire én azt feleltem, sok szempontból nagyon furcsa.

- Vegyél például engem - mondta Boko. - Mondta már Nobby, mi a szitu?
- Percy bácsi akadémikuskodásáról? Igen.
- Szép kis kulimász, mi?
- Olybá tűnik. Nem is kicsi. Vérzik a szívem.
- Furcsa, hogy ebben a felvilágosodott korban még mindig engedélyt kell kérned, hogy megházasodj. Micsoda anakronizmus! Pedig már egy novellába se írhatasz le ilyesmit, még a női magazinok se vennék meg! Mintha a te Dahlia nénikéd is vinne valami női szennylapot, nem?

-A *Milady Budoárja*. Hatpennys hetilap. Egyszer írtam bele egy cikket arról, mit visel a jól öltözött férfi.

- Soha nem olvastam a *Milady Budoárját*, de nem kétlem, hogy az újságírás legalja. Ám, ha benyújtanék a nénikédnek egy történetet, amiben egy lány nem mehet hozzá a szerelméhez a család valamely csökönyös tagjának engedélye nélkül, kinevetne. És bár ez a fordulat arra nem jó, hogy tisztességes megélhetésemet biztosítsam vele, ám az életemet minden további nélkül tönkretetheti. Szépen állunk!

- Mi történik, ha ennek dacára elveszed?

- Azt hiszem, lecsuknak. Vagy az akkor van, amikor a főkancellár felügyelete alá tartozó állami árvát veszel el a főkancellár rábólintása nélkül?

- Most megfoglál. Kérdezzük meg Jeevest.

- Igaz, Jeeves tudni fogja. Magaddal hoztad?

- O a nagyobb csomagokkal utánam jön.

- Hogy van mostanában?

-Jól.

- Vág még az esze?

- Mint a borotva.

- Akkor hátha talál valami kiutat!

- Nem lesz szükség Jeevesre. Ura vagyok a helyzetnek. Elkapom Percy bácsit, és elé viszem az ügyedet. Bízd csak rám.

-Rád?

- Furcsa, Nobby is ugyanezt kérdezte. Hasonlóan csodálkozó hangsúllyal.

- Úgy tudtam, halálosan félsz az öregtől.

- Így van. De alkalmam volt szívességet tenni neki, így most kedvező helyzetben vagyok.

- Akkor jó - felelte Boko felderülve. - Láss hozzá, Bertie. Igaz - tette hozzá hirtelen ismét elkomorulva -, meglehetősen nehéz dolgod lesz.

- Nem olyan biztos.

- De igen. Azok után, ami ma ebédkor történt.

Hirtelen aggódni kezdtem.

- Amikor Percy bácsival ebédeltél?

- Éppen akkor.

- Nem sikerült jól?

- Az nem kifejezés.

-Pedig Nobby arra számított, hogy az mindent megold.

- Ha! Drága, optimista lélek.

Kíváncsian néztem barátomra. Gyászos képet öltött.

Orra izgatottan remegett. Nem volt nehéz kitalálni, hogy fájdalom és szenvedés redőzte homlokát.

- Mondj el mindent! - ajánlottam.

Nehéz sóhaj szakadt fel kebléből.

-Tudod, Bertie, halva született elképzelés volt az egész. Nem lett volna szabad Nobbynak összehoznia minket a gyámjával. Ha pedig már össze kellett hoznia minket, hiba volt azt kérnie tőlem, hogy legyek vidám és közvetlen. Tudtad, hogy arra kért, legyek vidám és közvetlen?

- Igen. Azt mondta, túl merev voltál Percy bácsi jelenlétében.

-Mindig is merev vagyok olyan idős urak jelenlétében, akik akkorát horkantanak, mint egy ködkürt, ha csak megjelenek, és úgy néznek rám, mintha egyenesen Moszkvából érkeztem volna, vörös propagandával tömött tarisznyával. A bennem lakozó érzékeny művész miatt van. A vén, elmeszesedett erü nem kedvel engem.

- Nobby is mondta. Szerinte azért, mert pillangónak tekint téged. Szerintem viszont a szürke flanelnadrágod okozhatja.

- Mi bajod vele?

-Legfőképp a foltozott térdei. Rossz benyomást keltenek. Nincs másik nadrágod?

- Miféle piperkőcnek nézel engem?

Jobbnak láttam ejteni a témát.

- Folytasd.

- Hol tartottam?

- Arról beszéltél, hogy félresikerült a vidámság és közvetlenség.

- Ja, igen. Így van. Ez történt. Mégpedig a következő módon. Ha az embernek azt tanácsolják, hogy legyen vidám és közvetlen, fel kell tennie magának a kérdést: Milyen vidám? Mennyire közvetlen? Legyen

olyan, mint egy közepesen derűs nap, vagy rendezzen valóságos tűzijátékot? Miután meghánytam-vetettem a dolgot, úgy döntöttem, én leszek a megtestesült móka és kacagás. Most már tudom, hogy itt követtem el a hibát.

Egy pillanatra gondolataiba merülve hallgatott. Láttam, hogy fájdalmas emlékek idéződtek fel előtte.

- Nem tudom, Bertie - merült fel ismét a gondolatok tengeréből a felszínre -, jelen voltál-e a Parazitában, amikor Freddie Widgeon elsütötte vicces ketyeréit az ebédelők körében.

- Vicces ketyeréit?

- Azok a micsodák, amiket azzal hirdetnek a játékboltok katalógusaiban, hogy megtörik a jeget és nevetésbe vonják az asztalt. A tányéremelő. A lyukas pohár. A trükkös sótartó.

- Ja, azok?

Szívből felnevettem. Nagyon jól emlékeztem az esetre. Macskatáp Potter-Pirbright épp másnapos volt. Sosem felejttem el az ábrázatát, amikor kézbe vette a zsemléjét, ami cincogott egyet, és egy műanyag egér szaladt ki belőle. A legerősebb férfiaknak is brandyre volt szükségük.

Aztán arcomra fagyott a mosoly. Megértettem a szavak szörnyű jelentését, és úgy felpattantam, mint ha tüzes nyársat döftek volna az epidermiszembe.

- Ugye nem akarod azt mondani, hogy kipróbáltad valamelyiket Percy bácsin?

- De igen, Bertie. Pontosan ez történt.

- Atyám!

- Találónan fogalmaztál.

Síri morgást hallattam. A szívem elcsüggedt. Az ember elnéző az írókkal szemben, hisz többé-kevésbé mind bolond. Vegyük csak például Shakespeare-t. Rendkívül labilis alak. Annyira, hogy sokak szerint

Shakespeare nem is Shakespeare volt. Ám vicces ke-tyerékkal megtréfálni szerelmünk gyámját olyasmi, amivel Boko még egy íróhoz képest is kicsit messzire ment. Úgy vélem, maga Shakespeare is vonakodva tett volna ilyesmit.

- De miért?

- Azt hiszem, olyasmire gondoltam, hogy megmu-tatom neki az emberi oldalamat.

- Nagyon megdolgoztad?

- Nagyon.

- Nem tetszett neki?

- Nem. Ezt habozás nélkül állíthatom. Nem tetszett neki.

- Kitiltott a házából?

- Nem kell kitiltanod valakit a házadból, miután úgy néztél rá, mint ő énrám a trükkös sószőróval a ke-zében. A szemei mindent elárultak. Ismered a trükkös sószőrót? Ha megdöntöd, egy pók jön ki belőle. Néze-tem szerint a bácsikád allergiás a pókokra.

Felemelkedtem. Eleget hallottam.

- Mennem kell - mondtam erőtlenül.

- Hová sietsz?

- A Bekap-Lakba kell mennem. Jeeves bármikor megjöhet a csomagokkal, és be kell rendezkednem.

- Értem. Szívesen elkísérnélek, de épp egy velős bocsánatkérő levelet fogalmazok Lord Worplesdon-nak. Jobb lesz, ha befejezem, bár ha igaz, hogy a lekö-teleztetted, talán nem is lesz rá szükség. Kötelezd le alaposan, Bertie. Kösd gúzsba. Úgy folyjanak ajkad-ról a meggyőző szavak, mint édes méz. Mert, mint mondtam, szerintem nem lesz könnyű dolgod. Ami pedig az ebédet illeti, egy szót se róla Nobbynak. Kimé-letesen, apránként kell beadagolni neki a tényeket.

Amint azt sejtetik, jóval kisebb lelkesedéssel foly-tattam utamat Bekap-Lakba. Már egyáltalán nem tűnt

olyan vonzónak a gondolat, hogy közbenjárjak Percy bácsinál.

Láttam magam előtt ezt a mostoharokont, amint épp csak megemlítem előtte Boko nevét. Kidülledő szem, remegő bajusz. A *tout ensemble* egy tigrisre emlékeztetett a dzsungelből, akinek a reggelire szánt földművese épp most mászott fel egy fára. Azt talán túlzás lenne állítani, hogy Bertram Wooster megborzongott, de tagadhatatlanul megszállta bizonyos mértékű hüvösség.

Igyekeztem azzal vigasztalni magam, hogy ha létrejön a fúzió, valószínűleg oly határtalan lesz a vénség boldogsága, hogy még Bokónak is örülni fog. Ekkor azonban biciklicsengő zavart meg, és valaki hangosan a nevemen szólítva oly vehemenciával Woosterezett, hogy a fékre tapostam és körülnéztem. Az elém táruló látvány úgy ért, mint egy ökölcsapás.

Stilton Chceswright ért mellém. Miközben lekászálódott a kerékpárjáról, olyan kellemetlen pillantást vetett rám, mint még soha senki. E pillantást csodálkozás és ellenségesség itatta át. Amolyan „uramatyám, hát ez meg mit keres itt” pillantás. Röviden olyan pillantás, amivel némajátékokban néz a hősnő a démonkirályra, amikor az váratlanul megjelenik mellette egy csapóajtón át. Tisztán láttam, milyen gondolatok járnak a fejében, mintha csak egy mozivásznonra kivetítve látnám őket.

Egész idő alatt nyugtalanul gondoltam rá, miként reagál majd ez az Othello, ha meglát a környéken. Ahogy annak hírére fogadta, hogy Florence régi ismerőse vagyok, már abból is látszott, hogy gondolatai morbid fordulatot vettek. Gyanakvással tekintett Bertramra, és tartottam tőle, számomra előnytelen következtetéseket von le hirtelen feltűnésemből imáilottja lakóhelyén. Szinte elkerülhetetlennek látszott,

hogy Don Jüan egynémely dicstelen tettei jussanak eszébe. Ráadásul mivel lakat volt a számon, meg se magyarázhattam a helyzetet.

Kínosságában is zavarba ejtő helyzet.

Mégis, bármennyire is meglepőnek fogják találni, nem a legrosszabb balsejtelmeimet is beigazoló pillantása miatt néztem rá kidülledő szemekkel, hanem mert a fejét egy rendőrsisak koronázta. Ráadásul kövér természetű rendőregyenruhába szuszakolta, lábán pedig nem tudtam nem észrevenni a szokásos rendőrbakancsot, más néven csótányroppantót, ami nélkül nem lenne teljes a törvény félelmetes őrének ruhatára.

Egyszóval Stilton Cheeswright hirtelen vidéki zsaruvá változott, én pedig semmit sem értettem.

Stilton biztos úr

Csak bámultam a pasasra.

- Ezer ördög és pokol, Stilton - kiáltottam fel a mindent felülmúló döbbenettől. - Miért vagy jelmezben?

Őt is foglalkoztatta egy kérdés.

- Mi az ördögöt keresel itt, te véres kezű Wooster? Leintettem. Nem volt időm a mellébeszélésre.

- Miért öltöztél rendőrnek?

- Mert rendőr vagyok.

- Rendőr?

- Az.

- Amikor azt mondd, „rendőr” - puhatolóztam -, úgy érted, „rendőr”?

- Úgy.

- Rendőr vagy?

- Igen, a pokolba veled! Megsüketültél? Rendőr vagyok.

Végre megértettem. Stilton rendőr volt. Visszagonolván tegnapi találkozásunkra az ékszerésznél megértettem, miért viselkedett olyan alamuszin és kitérően, midőn megkérdeztem, mit csinál Steeple Bumbleighben. Végül nem vallott színt, nyilván félt, hogy viccelődnek a rovására - amint azt kétségtelenül meg is tettem volna, méghozzá nagyon mulatságosan. Bár ezúttal a helyzet súlya megakadályozta a tréfálkozást, máris három remek aranyköpést agyaltam ki.

- Na és akkor? Miért ne lehetnék rendőr?

- Hogyne.

- Manapság az ember minden második ismerőse rendőrnek áll.

Bólintottam. Ez kétségtelenül igaz volt. Mióta elindult az az iskola Hendonban, a rendőrséget ellepték az ember régi cimborái. Emlékszem Barmy Fotheringay-Phippsre, aki felindult gesztusokkal panaszolta el nekem, hogy az evezősverseny éjszakáján a Leicester Square-en fülön csípte a tulajdon öccse, George. Lényegében ugyanez történt Freddie Widgeonnal is a Hurst Parkban, ahol élete legkellemetlenebb találkozása volt unokaöccsével, Cyrillel.

- Igaz - mondtam -, de Londonban - mutattam rá érvelése hibájára.

- Nem feltétlenül.

- Ráadásul abból a megfontolásból, hogy bekerülhessenek a Scotland Yardra és szakmájuk magas posztjaira emelkedhessenek.

- Én is pont ezt fogom tenni.

- Bekerülsz a Scotland Yardra?

- Bizony.

- Maga posztra emelkedsz?

- Igen.

- Nagy érdeklődéssel figyelem majd további előmeneteledet - ígértem.

De szavaim mögött kétség bujkált. Etonban Stilton volt az evezősök kapitánya, és szorgosan lapátolt Oxfordban is. Így hát elmondhatjuk, fogékony éveit azzal töltötte, hogy az evezőlapátot vízbe mártotta, meghúzta és ismét kiemelte. Csak egy fölöttébb ostoba tuskó pazarolná teljes aranyifjúságát ilyesmire - ami nemcsak butaság, hanem nagyon fárasztó is. Stilton Cheeswright pedig ilyen ostoba tuskó volt. Egészen a nyakáig csodásan kigyúrt fiatalember, attól fölfelé viszont tömény beton. Képtelen voltam a nagykuttyák között elképzelni. Sokkal inkább lenne belőle afféle

Scotland Yard-i pancser, akik, mint ismeretes, folyton Sherlock Holmes útjába kerülnek.

De nem mondtam. Sőt, meg se mukkantam, mert lekötött az új, előre nem látható fejlemények mérlegelése. Mélységesen örültem, amiért Jeeves lebeszélt róla, hogy születésnap ajándékot vegyek Florence-nak. Ha Stilton értesülne egy ilyen ajándékról, ízekre tépne, de legalábbis feljelentene, mert nem pucoltattam ki a kéményemet. Nem lehetsz elég óvatos, ha nem akarsz felbőszíteni egy rendőrt.

Egy ideig sikerült elterelnem kínos kérdését, de tudtam jól, hogy ez csupán átmeneti könnyebbséget jelent. Ezeket a zsernyákokat kiképzik, hogy a lényegre összpontosítsanak. Így hát nem lepett meg, hogy megismételte a kérdést. Nem azt mondom, hogy nem örültem volna, ha másképp tesz. Épp csak nem lepett meg.

- A pokolba ezzel. Még mindig nem mondtad meg, mit keresel Steeple Bumbleighban.

Próbáltam időt nyerni.

- Épp csak egy kis átmeneti tartózkodás - feleltem hanyagul a jó öreg, gondtalan Bertram Woosterhez illően.

- Vagyis itt fogsz lakni?

- Egy ideig. Valahol arra van az én kis fészke. Remélem, gyakran beugrasz, ha épp nem vagy szolgálatban.

- Na és mi ez a váratlan elhatározás, hogy ezen a vidéken raksz fészket?

Rutinosan válaszoltam.

- Jeeves horgászni akart.

- Úgy?

- Bizony. Azt mondta, csodálatos a vidék. Te csak bedobod a horgot, a többi a halak dolga.

Stilton hosszasan, kellemetlen, forrongó tekintettel

bámult. Szemöldökét összevonta, szemgolyói kidülledtek. Aztán még szigorúbb lett a pillantása. Bár nem vett elő jegyzetfüzetet és ceruzát, mégis azt lehetett volna hinni, hogy valami alvilági patkányt vallat arról, hol járt június 25-én este.

- Értem. Szóval ezt vallod? Jeeves horgászni akart?

- Pontosan.

- Úgy? Na majd én megmondom, mit akartál te csinálni, nyomorult Woosterkém. Görénykedni egy kicsit.

Úgy tettem, mint aki nem érti a célzást, holott nagyon is világosan láttam, mire gondol.

- Mirénykedni?

- Görénykedni.

- Nem értelek.

- Akkor világosabban fogalmazok. Azért jöttél, hogy Florence körül legyeskedj.

- De drága barátom!

Stilton a fogait csikorgatta. Nyilvánvaló volt, hogy veszélyes kedvében van.

- Azt is megmondom - folytatta -, hogy egyáltalán nem győztek meg a bizonyítékaid, amiket tegnapi találkozásunkkor mondtál. Azt állítottad, hogy ismeret-séged Florence-szal...

- Egy pillanat, Stilton. Bocsáss meg, hogy félbeszakítalak, de tényleg egy nő miatt veszekszünk?

- Pontosan, és még közel se végeztünk vele.

- Rendben. Csak tisztázni akartam.

- Azt állítottad, hogy csak futólag ismered Florence-t. „Csak látásból”, egész pontosan így fejezted ki magad. Ám a viselkedésedet fölöttébb gyanúsnak találtam. Így mikor hazajöttem, talákoztam Florence-szal, és kikérdeztem felőled. Bevallotta, hogy valamilyen jegyben jártatok.

Nyelvem hegyével megnedvesítettem az ajkamat. Sose voltam jó formában szemtől szembe a rendőr

séggel. Mindig kiölik a férfias szellemet belőlem. A sisak teheti vagy a bakancs. Na és persze, ha a *gendarmérie* egy tagja azzal vádol, hogy szemet vetettél a babájára, a zavar csak fokozódik. A nagy nyomás hatására, miközben Stilton szemei lyukat égettek belém, kezdtem úgy érezni magam, mint Eugene Aram, Thomas Hood költeményében, mielőtt rákattintották a béklyókat a csuklójára. Nem tudom, emlékeznek-e a passzusra. „Tamtaramtam, tamtaram, tararam tamtam köd (azt hiszem, köd), és Eugene Aram béklyóban megy őrzői között.”

Megköszörültem a torkomat, és igyekeztem lefegyverező őszinteséggel beszélni.

- Nahát, tényleg. így van. Most már emlékszem. Jegyesek voltunk. Réges-régen.

- Nem is olyan régen.

- Nekem régnek tűnik.

- Úgy?

- Igen.

- Valóban?

- Szó szerint.

- Vége a dolognak?

- Teljes mértékben.

- Nincs köztetek semmi?

- Az égvilágon semmi.

- Akkor mivel magyarázod a tényt, hogy adott neked egy példányt a regényéből, és beleírta: „Bertie-nek szeretettel Florence-tól”?

Megtántorodtam. Ugyanakkor újsütetű tisztelettel néztem Stiltonra. Mint emlékezhetnek, kétkedéssel fogadtam abbeli reményeit, mikor a Scotland Yard-béli felemelkedéséről beszélt. Ám most úgy láttam, elsőrangú detektív válhat belőle.

- Nálad volt a könyv, amikor beléptél az ékszerbolt-

ba - magyarázta Stilton. - A pulton hagyta, én pedig belelestem.

Azonnal felülvizsgáltam Stilton nyomozói vénájáról alkotott nézeteimet. Elvégre ne olyan hevesen. Ha emlékeznek, Sherlock Holmes mindig azt mondta, hiba, ha egy nyomozó elárulja a módszereit.

- Szóval?

Könnyedén felnevettem. Legalábbis próbáltam. Ami azt illeti, inkább emlékeztetett halálhörgésre.

- Ez irtó muris történet.

- Nagyszerű. Mondd el, hadd nevessek.

-Egy könyvesboltban voltam, amikor megjött...

- A könyvesboltban volt találkátok?

- Nem, dehogya. Csak véletlenül összefutottunk.

-Értem. Aztán lejöttél, hogy megint összefuthassatok.

-Jesszusom, dehogya!

- Tényleg azt várod, hogy elhiggyem, nem akarod elrabolni tőlem a szívét?

- Mi sem áll távolabb tőlem, cimborá.

- Ne hívj „cimborának”.

-Jó, ha nem szereted. Higgye el, biztos úr, ez az egész csak egy szörnyű félreértés. Mint azt már próbáltam megmagyarázni, ott voltam a könyvesboltban...

Itt félbeszakított, és a pokolba kívánta a könyvesboltot.

- Nem érdekel a könyvesbolt. A lényeg, hogy lejöttél ide görénykedni, én viszont nem kérek belőle. Csak egy dolgot mondhatok, Wooster. Tűnés!

-De...

- Lépj le. Kímélj meg utálatos jelenlétedtől. Siess vissza londoni állandó lakhelyedre, és maradj is ott. Mégpedig gyorsan.

- De nem lehet.

- Hogy érted?

Mint azt már mondtam, pecsét volt az ajkaimon. De a Woostereknek gyorsan forog az eszük.

- A jó öreg Boko miatt - magyaráztam. - Egy fölöt-
több kényes ügyben segédkezem neki. Mint azt talán
te is tudod, Percy bácsi légy akar lenni a Nobbyval
kötendő frigyük levesében. Megígértem az ifjú párnak,
hogy közbenjárok az érdekükben. Persze ehhez mu-
száj itt maradnom *in statu*... hogy is mondják?

- Áh!

- Nem áh. *Quo*. Ezt a szót kerestem. Nem járhatsz
közben egy nagybácsinál az ifjú pár érdekében, csak ha
*in statu quó*ban vagy.

Nekem nagyon is logikus, nyomós érvelésnek tűnt,
így hát érthetően meglepődtem, amiért Stilton válto-
zatlanul mérgelődött.

-Egy szavadat se hiszem. Még hogy közbenjársz!
Mit érnek vele? Mintha bárki szemében is súlya lenne
bárminek, amit mondasz. Ismétlem... tűnj el. Külön-
ben...

Nem mondta meg, mi lesz különben, de az az esze-
lősség, ahogy a biciklijére ugrott és elpedálozott,
árulkodóbb volt minden szónál. Azt hiszem, még soha
senkit nem láttam ilyen vészjósló bokatechnikával
pedálozni.

Még mindig utána néztem, és némiképp elgyengül-
tem, amikor az ellenkező irányból, vagyis Bekap-Lak
felől újabb biciklicsöngetést hallottam, és megfordulva
Florence-t pillantottam meg közeledni. Még sose lát-
tam, hogy egy dolog így kövesse a másikat.

Stiltonnal szöges ellentétben Florence szemei üd-
vözlő fényben csillogtak.

- Nahát, itt vagy, Bertie? Épp most tettem le neked
egy kis friss virágot Bekap-Lakban.

Megköszöntem, de belül úrrá lett rajtam a csügge-
dés. Egyáltalán nem tetszett a mosolya, és annak se

tudtam teljes szívből örülni, hogy fáradtságot nem kímélve virággal szórta tele előttem az utat. Túlságosan is bizalmaskodónak tűnt a gesztus. Aztán szerencsére eszembe jutott, hogy amíg Florence Stilton jegyese, nincs miért aggódnom. Elvégre az apja nőül vette a nénikémet, vagyis mi afféle kuzinokká lettünk. Semmi rossz nincs egy kis rokonibuzgólkodásban.

- Szörnyen kedves tőled - mondtam. - Épp Stiltonnal csevegtem.

- Stiltonnal?

- A jegyeseddel.

- Ja D'Arcyval? Miért hívod Stiltonnak?

- Gyerekkori becenév. Iskolatársak voltunk.

- Tényleg? Akkor talán meg tudod mondani, hogy már akkor is akkora hólyag volt-e, mint manapság.

Nem tetszett a dolog nekem. Egy szerelmes nem beszél így.

- Mit értesz az alatt, hogy „hólyag”?

- Az egyetlen találó jelzőt értem rajta egy olyan emberre, akinek van egy gazdag és érte mindenre kész nagybácsija, mégis, szánt szándékkal rendőrnek áll.

- De miért? - kérdeztem. - Mármint miért lett rendőr?

- Azt mondja, egy férfinak meg kell állnia a saját lábán, és meg kell keresnie a betevőjét.

- Lelkiismeretes.

- Marhaság.

- Nem gondolod, hogy ez a becsületére válik?

- Nem, szerintem komplett idióta.

Kis szünet következett. Nehezen vitathattam, hogy Stilton viselkedése különös, és úgy éreztem, alaposan ráfér a fickóra egy kis fényezés. Mert mondanom sem kell, most, hogy ismét szemtől szemben álltam ezzel a lánnyal, a „mentsük meg Stilton Cheeswrightot”

mozgalom folytatása fényév távolságra került a gondolatvilágotól.

- Én azt hittem, boldoggá tesz. Kiviláglik belő'le, mi csoda lélek.

- Lélek?

- Azt bizonyítja, hogy nemes lélek.

- Kétlem, hogy van egyáltalán lelke azokban a bumfordi bakancsokban. Nagy tökfej. Újból és újból próbáltam hatni a józan eszére. A bácsikája azt szeretné, ha jelöltetné magát képviselőnek. Minden kiadását fedezné, és bőkezűen támogatná egész hátralevő életében. De nem, a barátod egy csökönyös öszvér, folyton csak a megélhetését emlegeti. Elegem van az egészből. Azt sem tudom, mit csináljak. Na pá, Bertie, mennem kell - közölte hirtelen, mint akinek túlságosan fájdalmas a téma, hogy tovább beszéljen róla.

Elment, nekem pedig csupán ekkor jutott eszembe, hogy a születésnapja van, és a zsebemben ott lapul a melltű, amit Agatha néni szánt neki ajándékba.

Biztos visszahívhattam volna, de nem volt hozzá kedvem. Szavaitól minden tagomban reszketni kezdtem. Elborzadtam a felismeréstől, milyen rozoga alapokon áll a Florence-Stilton-románc. Muszáj volt *in statu quó*ban maradnom és elszívni néhány cigarettát, mielőtt elég erősnek éreztem magamat az utam folytatására.

Miután kicsit javult a közérzetem, igyekeztem megnyugtatni magamat, hogy ez az egész csak múló civa-kodás, és a dolgok gyorsan rendbe jönnek majd. Tovább indultam, és néhány perc múlva lehorgonyoztam Bekap-Lak előtt.

Tyű!

Bekap-Lak igazán kellemes kulipintyónak bizonyult, nyájas környezetben. Egy hangyányit avitt, de ezt leszámítva tökéletes. Zsúpfedeles ház volt sok ólomüveges, kis ablakkal, sziklakerttel az elő'udvarban. Röviden, úgy nézett ki, mintha azelőtt egy jó családból való, idős hölgy lakott volna benne, aki cicákat tartott - mint később megtudtam, így is volt.

Belépve letettem a kis bőröndöt a hallban. Amint ott álltam, nézelődtem és beszippantottam az ilyen antik belső terekre jellemző dohos szagot, hirtelen ráébredtem, hogy több dolgok vannak földön s égen és ebben a házban, mintsem bölcselmetek álmodni képes. Hirtelen azon kezdtem töprengeni, mi van, ha a ház nemcsak dohos, hanem kísértet lakta is.

Az vezetett ehhez a gondolatmenethez, hogy fura zajokat hallottam a közelből. Itt egy puffanás, ott egy csörrenés, ami kopogó szellem jelenlétére utalt, vagy mi a csuda.

A hangok a hall végében lévő ajtó másik oldaláról jöttek. Haladéktalanul odasiettem, mert mégsem hagyhatom mindenféle jöttment kopogó szellemeknek, hogy úgy ricsajozzanak a házban, mintha az övék volna, ám elestem egy vödörben, amit az útba tettek. Épp csak felálltam az ütés helyét dörzsölgetve, amikor kinyílt az ajtó, és egy görényképű kisfiú lépett be. Cserkészegyenruhát viselt, és bár vonásait némileg elrejtette a vastag kosz, nem esett nehezemre felis-

merni Florence kisöccsét, Edwint. Ő az a gyermek, akire Boko Fittleworth porcelán dísz tárgyakkal vadászott.

-A, halihó, Bertie! - köszönt széles vigyorral ádáz képén.

-Halihó, te kis pokolfajzat - viszonoztam illően a köszöntést. - Mit keresel itt?

- Takarítok.

Úgy véltem, ideje tisztázni egy kérdést, amely igen csak foglalkoztatott.

- Te hagytad itt azt a nyavalyás vödöröt?

-Hol?

- A hall közepén.

-Tyű! Igen, már emlékszem. Ide tettem, hogy ne legyen útban.

- Ertem. Biztos tetszeni fog, ha elmondom, hogy kis híján lábamat törtem.

Összerezent. Fanatikus fény gyúlt a szemében. Úgy nézett ki, mint egy fiú, aki váratlanul nagy tál jégkrémet talált.

-Nahát! Tényleg? Micsoda szerencse! Adhatok elsősegélyt.

- Nem, még csak az kéne!

- De ha megütötted a lábadat...

- Nem ütöttem meg a lábamat.

- De azt mondtad.

- Csak szófordulat volt.

: - Akkor is megrándulhatott a bokád.

- Nem rándult meg a bokám.

- Zúzódásokat is el tudok látni.

-Nincs egy fia zúzódásom se. Vissza! - kiáltottam, és kész voltam vasakarattal védeni magamat.

Kis szünet következett. A kölyök érezhette, hogy zsákutcába jutott. Tüzes helytállásom elbizonytalanította.

- Nem kötözhetlek be?
- Fültövön csaplak, ha megpróbálsz.
- Elüszkösödhet.
- Nem tartok ilyen fejleménytől.
- Aztán majd bánhatod, ha elüszkösödsz.
- Nem bánom, örülni fogok neki.
- Ismerek egy fickót. Beütötte a lábát, elfeketedett, és térdből le kellett vágni.
- Igen sajátos társaságban forgolódsz.
- Engedhetnék rá hideg vizet.
- Nem engedhetnél.

Ismét némi bizonytalanság érződött a viselkedésén. Kétségtelenül megleptem.

- Akkor visszamegyek a konyhába - mondta. - Kipucolom a kéményt. Ráfér egy alapos kisöprés. Rettentő felfordulás lenne ám itt, ha én nem vagyok - tette hozzá olyan önelégültséggel, amitől felment bennem a pumpa.

- Mi az, hogy ha te nem vagy? - ripoztoltam. - Lefogadom, hogy halálhörgés, siralom zajlik már, amerre jártál.

- Takarítottam - mondta némileg sértődötten. - Florence virágokat tett neked a nappaliba.

-Tudom. Mondta.

- Hoztam vizet. Akkor megyek a kéményhez, jó?

- Csináld, amíg meggebedsz, ha ez örömet okoz neked - mondtam, és egy hűvös kézmozdulattal elbocsátottam.

Nem tudom, Önök hogy végeznének egy hűvös kézmozdulatot - nyilván mindenkinek megvan a maga módszere. Én a magam részéről felemeltem a jobb karomat, mint tisztelgéskor, és leejtettem az oldalamhoz. Amint ejtettem, hiányérzetem támadt. A kezem hozzáütődött a kabátzsebemhez, amiben kis, kemény tárgyknak kellett volna lapulnia. A csomagnak, benne a

melltüvel, amit Agatha néni rendelkezése szerint le kellett szállítanom Florence születésnapjára. De nem volt ott. A zseb üresen tátongott.

Ugyanekkor Edwin azt mondta, „Tyűű”, előregörnyedt, és mikor felállt, a kezében szorította a cuccot.

- Te ejtetted el? - kérdezte.

Az ifjú Edwin végképp meggyőződhetett róla, hogy semmi baja a lábamnak, akkorát ugrottam. Játszi könnyedséggel szeltem át a levegőt. Egy párdúc se szökent volna fürgébben. Kitéptem a csomagot a kezéből, és ismét zsebre raktam.

Kíváncsian nézte.

- Mi az?

- Egy mell tű. Születésnap ajándék Florence-nak.

- Elvigyem neki?

- Köszönöm, nem.

- Szívesen elviszem.

- Köszönöm, nem.

- Megspórolnám neked a fáradságot.

Más körülmények között émelítőnek találtam volna ezt a tömény jóakaratot - olyannyira, hogy aligha ússza meg egy jó fenéken billentés nélkül. Ám akkora szolgálatot tett nekem, hogy csak melegen rámosolyogtam a kis nyavalyásra - évek óta nem tettem ilyet.

- Köszönöm, nem - mondtam. - Nem engedem ki a kezemből. Majd este átugrom, és kézbesítem neki. Nocsak, nocsak Edwin fiam - folytattam nyájasan.

- Szép munkát végeztél. Alaposan kiképzik a cserkészeket, hogy nyitva tartsák a szemüket. Mondd csak, hogy vagy mostanában? Jól? Semmi megfázás, bélgörcs vagy más ifjúkori bántalmak? Remek. Nem szívesen hallanám, hogy szenvedned kellett. Nemes lélekre vall, hogy kész lettél volna a hideg víz alá dugni a lábamat. Nagyra becsülöm. Kár, hogy nem kínálhat-

lak semmi innivalóval. Majd gyere és látogass meg, miután berendezkedtem.

Ilyen szívélyes hangnemben váltunk el. Én kicsámpáztam a kertbe, és egy ideig a kapura támaszkodtam, mivel kicsit még mindig kocsonyásnak éreztem a gerincemet, és támasztékra volt szükségem.

Igen, kocsonyássá vált a gerincem, és ha ismernék az én Agatha nénikémet, kicsit se csodálkoznának ezen.

Ez a női rokonom Napóleonhoz hasonlatosan - már ha Napóleon volt az - nem ismert kifogást, lett légyen bármely megalapozott is. Ha rád bíz egy brosst, hogy vidd el a mostohalányának, te pedig elhagyod, mindhiába érvelsz azzal, hogy Isten akarta így, aki átbuktattott egy előre nem látható vödron, és a csomag kiesett a zsebedből. Hiába vagy csupán bábú a végzet márkában, ugyanúgy megkapod a büntetésedet.

Ha nem találom meg azt a nyavalyás csecsebecsét, egész életemben ezt hallgathatnám. Egy korszak jelzőjeként emlegetnék. Világrengető eseményekről beszélnének így: „akkoriban történt, amikor Bertie elvesztette a brosst” vagy „nem sokkal azután, hogy Bertie hülyét csinált magából Florence születésnap ajándékával”. Agatha néni akár egy elefánt. No nem kinézetre, mert úgy inkább egy pedigrés keselyűre hasonlít, hanem mert sose felejt.

A kaput támasztva azon kaptam magam, hogy kedves érzések ébrednek bennem az ifjú Edwin iránt. Csodálkoztam, miként vethettem el annyira a sulykot a megítélésében, hogy görényképű izéházinak tartottam. Már épp fontolóra vettem, hogy tiszteletreméltó viselkedését valami ajándékkal jutalmazom, amikor nagy robbanás tört ki, és megfordulva láttam, ahogy Bekap-Lak lángba borul.

Mondhatom, meglepődtem.

Takarítás puskaporral

Persze mindenki szeret egy jó kis tüzet. így egy ideig mindenről megfeledkezve csodáltam a tűzvészt. Arra gondoltam, nem kis pénzbe kerül majd a dolog. A zsúptető máris izzott, és valószínűnek tűnt, hogy hamarosan az egész odvas, muzeális épület a markába köp, és úgy isten igazából nekifog. Tehát, mint mondtam, úgy két kacsafarok-csóválásnyi ideig csak álltam és néma csodálattal figyeltem.

Aztán mint öröm az örömben, fölöttébb nyugtalanító gondolatom támadt. Nevezetesen, hogy mikor utoljára láttam az ifjú Edwint, épp visszatért a konyhába. Feltételezhetően még mindig az ingatlanban tartózkodott. Nem tudtam nem arra gondolni, hogy ha csak valaki nem mozgatja meg gyorsan a megfelelő szálakat, rámehet a kölyök egészsége. Ezt újabb, még nyugtalanítóbb gondolat követte, miszerint az egyetlen személy, aki abban a helyzetben leledzett, hogy derék tűzoltót játszva kimentse a fiút, a jó öreg Wooster volt.

Eltöprengtem. Úgy vélem, összességében nyugodtan tekinthetnek vakmerő férfiúnak. De kénytelen vagyok beismerni, nem örültem a kihívásnak. Hogy csak egyet mondjak, ismét gyökeresen megváltozott a szemléletem a suhancról, akit a jól átsülés réme fenyegetett.

Ha visszaemlékeznek, legutóbb kedves gondolatokat tápláltam az ifjú Edwin iránt, sőt, egyenesen odáig mentem, hogy valami olcsóbb ajándék beszerzését is

fontolóra vettem. Ám most ismét kritikus szemmel tekintettem rá. Mert hát a leggyengébb intellektus számára is nyilvánvaló volt, hogy az ő batramáskodása áll a tűzvész kitörése mögött. Erősen hajlottam rá, hogy sorsára hagyjam.

Csak hogy ez is olyan helyzet volt, amikor a *noblesse* többé-kevésbé *obiige**. így hát beláttam, jobb lesz cselekedni. Lekanyarítottam a kabátomat, magam előtt lóbáltam, és készen álltam behatolni az épületbe. Még mindig igazságtalanságnak éreztem, hogy szénné égessem magam egy kölyök kedvéért, aki sokkal több hasznot hozna hamuvá sülvé, amikor a szóban forgó kölyök felbukkant. Az arca fekete volt, és eltűnt a szemöldöke, de máskülönben meglehetősen elevennek tűnt. Úgy láttam, sokkal inkább felvidították az események, semmint megijesztették.

- Tyűü! - mondta elégedetten. - Szép kis durranás volt, mi?

Szigorúan néztem rá.

- Mi az ördögöt csináltál, te anyaszomorító? - tudakoltam. - Mi volt ez a robbanás?

-A konyhakémény. Tele volt korommal, úgyhogy felküldtem egy kis puskaport. Azt hiszem, túl sokat használtam. Csak abból gondolom, hogy hatalmasat durrant, és minden kigyulladt. Tyűü! Eletonben nem nevettem ilyen jót!

- Miért nem öntöttéi vizet a tűzre?

- Öntöttem. Csak kiderült, hogy paraffinolaj.

Homlokomba markoltam. Mélyen felkavart az eset. Csak most tudatosodott bennem, hogy ez a lángoló máglya lett volna Wooster főhadiszállása. Felébredt bennem a háztulajdonos indulata. Legszívesebben ala-

* Noblesse obiige - a rang, a cím megfelelő magatartásra, viselkedésre kötelez.

posan elagyabugyáltam volna a kölyköt egy husággal. De mégse páholhatsz el egy gyereket, aki épp most vesztette el a szemöldökét. Meg aztán husággom se volt.

- Szép kis felfordulást okoztál! - közöltem.

- Nem egészen úgy alakult, ahogy terveztem - ismerte be. - De el akartam végezni a múlt pénteki jótetteimet.

Ezektől a szavaktól hirtelen világosság gyúlt az agyamban. Oly rég nem láttam az ifjú takonypócot, hogy megfeledeztem pszichológiai defektusáról, pedig attól jelent akkora csapást a társadalomra.

Eszembe jutott, hogy ez az Edwin gyerek nem sajnálta az energiát. Ugyanolyan komolyan vette az életet, mint a nővére, Florence. Amikor csatlakozott a cserkészekhez, teljes mellbedobással igyekezett megfelelni a kötelességeinek. Napi egy jócselekedet van előírva nekik, és a gyermek halálos elszántsággal vetette bele magát a dologba. Sajnos, ahogy az lenni szokott, Edwin mindig lemaradásban volt a tervvel, és olyan hévvel igyekezte behozni a restanciáit, hogy valóságos istencsapássá vált ott, ahol épp tartózkodott, így volt ez abban a shropshire-i házban, ahol először találkoztam vele, és most se történt másképp.

Gyászos képpel, alsó ajkamba harapva emeltem fel a kabátomat, hogy leporoljam. Egy gyengébb ember alighanem összeomlott volna a tudattól, hogy csapdába esett egy olyan helyen, ahol nemcsak Florence Craye, Cheeswright biztos úr és Percy bácsi található meg, hanem a jótékonykodó Edwin is. Könnyen lehet, hogy velem is ez történik, ha a gondolataimat nem tereli el egy szörnyű felfedezés. Még hozzá olyan szörnyű, hogy Florence, Stilton, Percy bácsi és Edwin teljesen ki is ment a fejemből.

Eszembe jutott, hogy a bőröndöm, benne a Szindbád

a tengerész jelmezzel, Bekap-Lak halljában volt, és a lángok egyre közeledtek hozzá.

Ezúttal szó se lehetett késlekedésről, vacillálásról. Amíg csak cserkészéletek megmentéséről volt szó, talán haboztam, de ezúttal teljesen más volt a helyzet. Szükségem volt arra a Szindbádra. Vissza kellett szereznem, hogy megjelenhessek a jelmezbálon másnap East Wibleyben, amely az egyetlen örömet jelentette az ürmös jövőben. No jó, persze felszaladhattam volna Londonba, hogy szerezzek valami mást, de alighanem csak valami mezei Pierrot-t kapok, és már teljesen beleéltem magam Szindbádba meg a kackiás bajuszba.

Edwin valami tűzoltóbrigádokat emlegetett, én pedig szórakozottan helyeseltem. Aztán uccu neki, lelkemet a teremtőnek ajánlva nekiiramodtam.

Mint kiderült, fölöslegesen aggódtam. Igaz ugyan, hogy a hallban jelentős mennyiségű füst gomolygott itt is, ott is kisebb felhőket alkotva. De az ilyesmi meg se kottyán olyasvalakinek, aki rendszeresen időzik Macskatáp Potter-Pirbright társaságában, amikor szivarozik. Világos volt, hogy percekben belül lángba borul majd minden, de éppen akkor még tűrhető körülmények uralkodtak.

Így hát nem egy kis híján sült malaccá vált Bertram Woosterről kell beszámolnom, hanem egy olyan Bert-ram Woosterről, aki felkapta a bőröndöt, és gondtalanul füttyörészve, egyetlen karcolás nélkül sétált ki vele. Talán köhintettem párat, de semmi több.

Ám jöllehet, a végzet elkerült odabent a házban, odakint már alaposan felkészülve várt rám. Az első, amit kilépve megláttam, a kapuban ácsorgó Percy bácsi volt. Miután Edwin eltűnt, gondoltam, hogy hívja a tűzoltókat, egyedül voltam vele a szabadban. Amit pedig gyerekkorom óta igyekeztem elkerülni.

- Ó, helló, Percy bácsi - köszöntöttem. - Szép napot, szép napot.

Egy gyanútlan járókelő szívélyesen elmondott szavaimat hallva azt képzelhette volna, hogy Bertram nyugodt. Ám ez koránt sem volt így.

Talán csodálkoznak ezen, hiszen mivel nem én voltam felelős a bekövetkezett katasztrófáért, nem volt mitől félnem. Ám tapasztalatból tudtam, hogy ilyen alkalmakkor az ártatlanság nem számít. Legyen bár tiszta, mint a szűz hó vagy még tisztább, mindig a tetthelyen tartózkodó személyt gyanúsítják.

Udvarias köszönésem nem kapott választ. Bácsikám elnézett mellettem a kis lakra, amihez most már kétség sem férhetett, hogy az enyészet martaléka lesz. Hiába hozza Edwin Hampshire összes tűzoltóját, semmi se akadályozhatja meg, hogy Bekap-Lak hamuvá égjen.

- Mi? - kérdezte a bácsi rekedtesen, mint akinek megszakad a szíve, és gondolom így is volt. - Mi? Mi? Mi? Mi...?

Beláttam, hogy ha nem lépek közbe, még sokáig itt fogunk állni.

- Tűz ütött ki - magyaráztam.

- Hogy érted?

Nem igazán értettem, hogy fogalmazhatnék ennél világosabban.

- Tűz - ismételtem a lángoló ház felé mutatva, jelezvén, hogy nézze meg maga. - Hogy vagy, Percy bácsi? Jól nézel ki.

Különben nem is nézett ki jól, és próbálkozásom, hogy némi szívélyességgel oldjam a feszültséget, csúfos kudarcot vallott. Felbőszültén pillantott rám, tekintetében szikráját se fedeztem fel a nagybácsi szeretetének. Tompa, kétségbeesett hangon szólalt meg:

• -Tudhattam volna! A barátaim biztos intettek volna, mi történik, ha rászabadítok az- otthonomra egy

magadfajta eszelőst! Előre kellett volna látnom, az első dolgod az lesz, hogy felgyújtod az egész nyavalyás kócerájt!

- Nem én - szoltam, mivel nem akartam más tollal ékeskedni. - Edwin.

- Edwin? A fiam?

- Tudom, tudom - mondtam megértően. - Szomorú. Igen, ő valóban a fiad. Takarított.

- Takarítással nem lehet tüzet gyújtani.

- De igen, ha puskaport használsz hozzá.

- Puskaport?

- Úgy tűnik, felhasznált egy vagy két hordóval a konyhakéményben észlelt dugulás kiküszöbölésére.

Megmondom őszintén, természetesen arra számítottam, mint, gondolom, mindenki, hogy becsületes magyarázatom tisztára mos, bácsikám minden rosszalás nélkül küld utamra, és a fölöttébb személyeskedő megjegyzések megszűnnek. Azt vártam, bocsánatot kér mindazért, amit az eszelősségről mondott, és én nagyvonalúan elfelejtem az egészet. Aztán mint régi cimborákhoz illik, közösen csóváljuk a fejünket az ifjú generáció kiszámíthatatlansága felett.

Ám semmi ilyesmi nem történt. Változatlanul azzal a vádló tekintettel nézett rám, ami már az elején se tetszett.

- Mi az ördögért adtál neki puskaport?

Felismertem, hogy még mindig rossz szemszögből nézi a dolgokat.

- Nem én adtam neki a puskaport.

- Csak egy komplett idióta ad puskaport egy kisfiúnak. Rajtad kívül nincs senki Angliában, aki ne tudná, mi fog történni, ha puskaport adsz egy gyereknek. Felfogtad, mit tettél? Kizárólag azért jöttél ide, hogy legyen egy hely, ahol találkozhatok egy régi barátom-

mai és megvitathatunk néhány ügyet, most pedig nézd meg! Könyörgöm, nézd meg!

- Nem túl rózsás - ismertem el, mivel a tető összedőlt, aminek következtében izzó meleg kezdte cirógatni arcunkat.

- Gondolom, az eszedbe se jutott, hogy vizet önts a lángokra.

- Edwin gondolt rá. Csak sajnos parafint használt. Hitetlenkedve nézett rám.

- Te paraffinnal akartad eloltani a tüzet? Téged beszámíthatatlannak kell nyilvánítatni! Gondoskodom is róla, csak szedjek össze néhány orvost!

Talán már rájöttök, azért volt ez a beszélgetés olyan nehézkes, mert képtelenség volt rávenni a vén marhát, hogy megfelelően csoportosítsa a tényeket és a megfelelő súllyal kezelje őket. Azon emberek közé tartozott - bizonyára ismerik ezt a típust - aki csupán két szót volt hajlandó felfogni bármely, hozzá intézett közlésből. Gondolom az értekezleten szokott rá erre, ahol unos-untalan a részvényesek szavába vág, hogy letromfolja őket a mondat közepén.

Még egyszer megpróbáltam megértetni vele, hogy Edwin végezte úgymond a piszkos munkát, Bertram pedig csupán ártatlan szemlélője volt az eseményeknek, de mindhiába. Az a szilárd meggyőződése támadt, hogy a gyermekkel közösen követtük el a bűntényt. Miután levegőbe röpítettük a házat puskaporral, körültekintően fellocsoltuk paraffinnal, és összeszokott pároshoz méltóan biztattuk egymást.

Mikor végül elcsörtetett, utasított, hogy küldjem hozzá Jeevest, amint megérkezik. Megismételte abbe-li meggyőződését, hogy nem kéne hagyni szabadon mászkálni engem. Arra vágyott - mely vágyával képtelen voltam azonosulni -, bárcsak tíz évvel fiatalabb

volnék, hogy utánam eredhessen a lovaglópálcával. Azzal eltávozott, magamra hagyva gondolataimmal.

Ezek, amint sejthetik, nem voltak éppen rózsásak. Ám nem tartottak soká. Úgy hiszem, mindössze néhány percig meditálhattam, amikor ziháló, kattogó hang hallatszott a távolból, majd a bal felső sarokban megjelent egy jármű, mely nem is lehetett más, mint egy taxi a vasútállomásról. Csomagok sorakoztak a tezején, és jobban megnézve láttam, hogy Jeeves bámul ki az ablakán.

A roskatag vénség - mármint a taxi, nem Jeeves - megállt a kapunál. Jeeves kifizette, a csomagokat ledobták az út szélére, és derék inasom végre ifjú gazdájának szentelhette figyelmét. Épp ideje volt. Szükségem volt az együttérzésére, bátorítására és tanácsára. Kicsit meg is akartam szidni, amiért belevitt ebbe.

[11]

Nem megmondtam?

- Jeeves - mondtam Wooster módra rögtön a lényegre térve. - Szépen állnak itt a dolgok!

- Uram?

- Ó, az én próféta lelke!

- Valóban, uram?

- Beteljesült az átok. Mint ahogy előre megmondtam, mi fog történni, ha Steeple Bumbleighba teszem a lábam. Régóta tisztában van vele, milyen nézeteket vallok erről a lepratelepről. Nem megmondtam ezerszer, hogy még ha rám ezer virággal szórja is a tavaszt Steeple Bumbleigh, a részemről ajánlatosabb paszszolni?

- De igen, uram.

- Nagyszerű, Jeeves. Talán legközelebb hallgat rám. Ám hagyjuk a vagdalkozást, és tereljük figyelmünket a tényekre. Észrevette, hogy az otthonunk nincs többé?

- Igen, uram. Épp most szemléltem meg.

- Edwin tette. Van itt egy srác, Jeeves. Egy fiú, aki azt az érzést plántálja az emberbe, hogy ennek az országnak egy Heródes királyra volna igen nagy szüksége. Puskaporral indított, és paraffinnal folytatta. Vesse tekintetét a fűtsölgő romokra. Gondolom, ön se hitte volna, hogy egyetlen, pólót és khaki sortot viselő, törekeny gyermek képes ekkora pusztítást véghezvinni. Ám mégis megtette, Jeeves, még hozzá a kisujjával. Megérte, mit jelent ez? Egyszer és mindenkorra elin-

tézte Percy bácsi és tengerészeti barátja találkahelyét. Újra kell gondolnia a dolgot.

- Igen, uram. Őlordsága tökéletesen tisztában van vele, hogy jelen körülmények között Bekap-Lakban a találkozó megvalósíthatatlan.

- Találkozott vele?

- Épp akkor ért a bekötő'út végére, amikor én befordultam.

- Mondta, hogy szeretné, ha minél hamarabb összedugná vele a fejét?

- Igen, uram. Sőt, ragaszkodik ahhoz, hogy a házában rendezkedjek be.

- Hogy kéznél legyen, ha netalántán hirtelen inspirációt kap?

- Nem kétséges, hogy ez járhatott őlordsága fejében, uram.

- Engem is hívott?

- Nem, uram.

Nem is vártam. Ám mégis rosszul esett kicsit.

- Tehát el kell válnunk most az egyszer, igaz?

- Tartok tőle, uram.

- Elindul egy úton, én is egy másikon, jól mondom?

- Igen, uram.

- Hiányozni fog, Jeeves.

- Köszönöm, uram.

- Ki volt az a pasas, aki folyton az elvesztett gazellákról siránkozott?

- Moore, a költő, uram. Ő panaszkolt, hogy valahányszor felnevelt egy drága gazellát, hogy kedves, fekete szemével megörvendeztesse, mire megismerte őt és megszerette, mindig elpusztult.

- A számból vette ki. Én is gazellahiányban szenvedek. Nem haragszik, ha gazellához hasonlítom, Jeeves?

- Egyáltalán nem, uram.

- Akkor rendben. Azt hiszem, legjobb lesz beköltöznöm Bokóhoz.

- Épp javasolni akartam, uram. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Fittleworth örömmel befogadja.

- Gondolom. Remélem. Épp az imént mondta, hogy szívesen levágatja a hizott tulkot. De visszatérve Percy bácsira és az amerikai mókusra, van valami ötlete az összehozásukra?

- Jelenleg nincs, uram.

- Akkor feküdjön rá, mert fontos. Emlékszik, hogy Boko és a kis Nobby jegyben járnak?

- Igen, uram.

- Nobby nem mehet férjhez Percy bácsi beleegyezése nélkül.

- Valóban, uram?

- Addig nem, amíg nem tölti be a huszonegyet. Jogi dolog. Épp ez a bökkenő, Jeeves. Nincs időm minden apró részletet elmondani, de ez a pojáca Boko pojácát csinált magából. Ennek folyományaképp... hogy is mondjuk, ha elérjük, hogy valakinek habozzon a szája és fogával marcangolja a szőnyeget?

- Az „elidegeníteni” igét keresi, uram.

- Ez az. Elidegeníteni. Szóval nincs időm kifejteni, de Boko elidétlenkedte a dolgot, elidegenítette Percy bácsit, akinek esze ágában sincs gyámi áldását adni. Szóval érti, miért beszéltem a találkozóról. Létfonosságú, hogy minél hamarabb sor kerülhessen rá.

- Hogy ölordságát engedékenyebb hangulatba hozzuk?

- Pontosan. Ha összejön ez a fuzionálás, Percy bácsiban szétárad a jószág teje, mint a szőkóár, és elmos minden ellenérzetet. Vagy nem gondolja?

- Ha engem kérdez, nem is lehet másképp, uram.

- Én is ezt gondoltam. Épp ezért meglehetősen komor hangulatban talál, Jeeves. Az imént folytattam

roppant kellemetlen beszélgetést Percy bácsival, mely során egyértelműen kimutatta, hogy nem tartozik a csodálóiim közé. Úgy véli - tévesen - hogy fontos szerepet játszottam a gyújtogatásban.

- Félreismerte önt, uram?

- Teljes mértékben. Semmi közöm hozzá. Ártatlan szemtanú voltam az ügyben. Edwin csinált mindent. De a bácsikám a fejébe vette, hogy én voltam, és nem volt hajlandó meghallani amit mondok.

- Sajnálatos, uram.

-Fölöttébb. Persze az aktuálisan megfogalmazott kritika nem túlzottan aggaszt. Semmiség az egész. Bertram Wooster nem az a fajta, aki zokon vesz néhány keresetlen szót. Könnyű szívvel kacag rajta, és csettint egyet. Számomra mellékes, hogy a vén bolond mit gondol rólam. Különben is, amit mondott, közéletben se volt annak, amit Agatha nénitől kaptam volna hasonló helyzetben. Ami viszont fontos, hogy megígértem Nobbynak, közbenjárok imádottja ügyében. Épp azon szomorkodtam, amikor megérkezett, hogy az ezzel kapcsolatos lehetőségeim jelentős mértékben lecsökkentek. Már nem képviselem azt a meggyőzőerőt Percy bácsival szemben, mint korábban. Úgyhogy hozza tető alá azt a találkát!

- Minden képességemet latba vetem, uram. Tökéletesen megértem a helyzetet.

-Helyes. Mit is kell még elmondanom? Ja igen. Stilton.

- Mr. Cheeswright?

- Cheeswright őrmester, Jeeves. Mint kiderült, Stilton lett a körzeti megbízott.

Jeeves meglepettnek tűnt, de nem is csodáltam. Az ő számára Stilton csupán egy hétköznapi, twced-öltönyös látogató volt, amikor találkoztak a lakáso-

mon. Semmi egyenruha, sisak, szolgálati bakancsnak pedig még a látszatát is elkerülte.

- Rendőr, uram?

- Igen, ráadásul komisz, bosszúszomjas rendőr. Vele is átestem egy kellemetlen beszélgetésen. Ellenzi a jelenléteimet.

- Úgy vélem, sok fiatalember lép be a rendőrséghez manapság, uram.

- Bárcsak eggyel kevesebb lépett volna! Nehéz dolog szembeszegülni egy hatósági közeggel, Jeeves.

- Igen, uram.

- Állandóan résen kell lennem, hogy ne adjak neki ürügyet hivatalos jogosítványai felhasználására. Semmi részeg randalírozás a sörözőben.

- Nem, uram.

- Egy rossz lépés, és lecsap rám, mint a... Ki csap le, mint farkas a nyájra?

- Az asszíriaiak, uram.

-így van. Tehát ezeken estem át, mióta utoljára látott. Előbb Stilton, azután Edwin, majd a tűz, végezetül Percy bácsi. Mindez körülbelül fél óra leforgása alatt. Ebből is látszik, mire képes Steeple Bumbleigh, ha lecsap rád. Ja, és istenem, el is felejtettem. Emlékszik a brossra?

- Uram?

- Agatha néni brossára.

- Ja igen, uram.

- Elhagytam. De már nincs baj. Megint megtaláltam. De azért képzelheti a zavaromat. Megállt a szívem.

-Teljesen meg tudom érteni, uram. De most már biztonságban van?

- Hát persze - feleltem, és zsebre dugtam a kezem.

- O persze - folytattam, miközben hamuszürke arccal, kidülledő szemmel megint előhúztam. - Hát persze,

hogy nem. Jeeves, nem fogja elhinni, de az átkozott csomag megint eltűnt.

Jeevesnek megvan az a bosszantó szokása, amiért alkalomadtán le is fogom szidni, hogy időnként, amikor ifjú gazdája közli, hamarosan összedől körülötte a világ, ő csak annyit mond:

- Fölöttébb kellemetlen, uram.

Ezúttal azonban nyilván felismerte, hogy az eset sokkalta súlyosabb ennél. Persze nem mondom, hogy elsápadt, és nem is kiáltott fel, hogy „Ejha”, semmi ilyesmi. De még soha nem került közelebb a felindultságához. Szemében aggodalom csillogott, és ha nem vall olyan szigorú elveket az alkalmazó és alkalmazott közti helyes etiketről, azt hiszem, vállon is vereget.

- Ez súlyos katasztrófa, uram.

- Mit nem mond, Jeeves!

- Óladysége bosszús lesz.

- Látom magam előtt, ahogy üvölt mérgében.

- Van valami elképzelése, hol ejthette el, uram?

- Pont ezen gondolkodom. Várjon, Jeeves - kértem szememet lehunyva. - Hagyjon elmerengeni.

Elmerengtem.

- Istenem!

- Uram?

- Megvan.

- A bross, uram?

- Nem, Jeeves, nem a bross. Csak rekonstruáltam az eseményeket, és rájöttem, hol mondhattam búcsút a mellűnek. A következő történt. A ház kigyulladt, nekem pedig hirtelen eszembe jutott, hogy egy kis bőröndöt hagytam a hallban. Gondolom, nem kell emlékeztetnem, mi volt benne. A Szindbád a tenge-részjelmezem.

- A, igen, uram.

- Ne mondja, hogy „á, igen”, Jeeves. Csak figyeljen.

Ismétlem, eszembe jutott, hogy a kis bőröndöt a hallban hagytam. Ismer engem. A tettek embere vagyok. Haladéktalanul beszaladtam és felemeltem. Ehhez le kellett hajolnom. Nyilván lehajolás közben kiesett a zseemből.

- Akkor még mindig a hallban kell lennie, uram.
- Igen. De nézze meg a hallt!

Mindketten odanéztünk. Megráztam a fejem. O is az övét. Bekap-Lak lángjai alábbhagytak, de a belseje még mindig olyan volt, hogy csak Sidrák, Misák és Abednégó* léphetett volna be nyugodt lélekkel.

- Ha ott van, semmi esély visszaszerezni.
- Nincs, uram.
- Akkor mit tegyünk?
- Szabad eltöprengenem, uram?
- Természetesen, Jeeves.
- Köszönöm, uram.

Hallgatásba burkolózott, én pedig azzal ütöttem el az időt, hogy elképzelttem, mit szól majd Agatha néni. Nem igazán vágytam rá, hogy kapcsolatba lépjek vele. Sőt, kezdett olybá tűnni, ideje ismét rövid utazást tenem Amerikába. Voltaképp az egyetlen előnye, ha olyan nénikéd van, mint ő, hogy utazásra sarkall. így tágul a látóköröd, és új embereket ismersz meg.

Épp azt mondtam magamban: „Irány nyugat”, amikor pillantásomat a gondolkodóra vettem, és arcán azt a ravasz kifejezést láttam, amely mindig azt jelenti, hogy kisütött valamit.

- Igen, Jeeves?
- Azt hiszem, sikerült egy fölöttébb egyszerű megoldást találnom a problémájára.
- Ki vele, Jeeves, méghozzá gyorsan!

* Bibliai alakok, akiket Nabukodonozor király tüzes kemenébe vettetett, de sértetlenül túléltek (Dán. 3.).

- Azt ajánlanám uram, hogy elvinném az autót, felmennék Londonba, bemennék a boltba, ahol öladysége vásárolta az ékszert, és szereznék egy másik melltűt az elveszett helyett.

Mérlegeltem az ötletet. ígéretesen hangzott. Felcsillant a remény.

- Úgy érti, szerezni egy pótlást?

- Igen, uram.

- És átadni, mintha az eredeti volna?

- Pontosan, uram.

Tovább mérlegeltem. Minél tovább forgattam, annál jobban tetszett.

- Igen, értem, mire gondol. Az eljárás lényege ugyanaz, mint Agatha néni McIntosh nevű kutyája esetén.

- Nem sokban különbözik, uram.

- Akkor egy Aberdeen terrier hiányunk volt, miközben egy Aberdeen terrier plusz volt kívánatos. Ön igen helyesen arra gondolt, hogy ennek a bizonyos kutyafajtának az egyedei rendkívül egyformák. így beszerzett egy helyettest, teljes sikerrel.

- Igen, uram.

- Lehetséges, hogy ugyanez a módszer működik brossokkal is?

- Úgy hiszem, uram.

- Egyik bross olyan, mint a másik?

- Nem feltétlenül, uram. De pár szóval megtudhatom, hogy nézett ki az elveszett ékszer, és kipuhatható, mennyit fizetett érte öladysége. így képes leszek egy megkülönböztethetetlen utánzattal visszatérni.

Meggyőzött. Mintha súlyos kő gördült volna le a szívemről. Említettem, hogy nem sokkal korábban úgy tűnt, a fickó mindjárt vállon vereget. Most viszont nekem lett volna kedvem vállon veregetni őt.

- Első osztályú, Jeeves!
- Köszönöm, uram.
- *Rem...* mi is az?
- *Acu tetigisti*, uram.
- Tudhattam volna, hogy megtalálja a megoldást.
- Örömmre szolgál, hogy a bizalmát élvezem, uram.
- Számlám van az Aspinallban, úgyhogy megmondhatja, csapják a többihez.
- Nagyszerű, uram.
- Induljon azonnal.
- Rengeteg időm van, uram. Kényelmesen elérem Londont a bolt bezárása előtt. Előbb, úgy vélem, ajánlatos lenne benézni Mr. Fittleworth otthonába, tájékoztatni őt a történekről és figyelmeztetni az ön érkezésére.
- A „figyelmeztetni” a megfelelő szó?
- Azt kellett volna mondanom, „értésíteni”, uram.
- Mindegy, csak ne tartson túl soká. Ne feledje, pereg a homok. A brossnak az illetékes kezekbe kell kerülnie ma estig. A cél, hogy vacsoránál a tányérja mellett heverjen.
- Nem kétlem, hogy képes leszek körülbelül vacsora-időre visszaérni Steeple Bumbleighba, uram.
- Rendben, Jeeves. Tudom, hogy bízhatok a pontosságában. Akkor hát térjen be előbb Bokóhoz. Addig én itt bóklászok. Megvan a halvány esélye, hogy valahol idekint ejtettem el azt a brosst. Nem emlékszem pontosan, miként hatott rám a tűz látványa, de biztosan felugrottam kicsit. Ahhoz mindenképp eléggé, hogy a zsebemben lapuló esetleges csomagok kieshessenek.
- Na, persze nem hittem benne. Kitartottam azon meggyőződésem mellett, hogy a bőrönd begyűjtése során váltam brosstalanná. Ám az ember ösztönei

mégis azt diktálják ilyenkor, hogy mozgasson meg minden követ, járjon végig minden ösvényt.

Így hát körbeszaglászta, végigpásztázta a gyepet, sőt, nem átalított körbekotorászni a sziklakertben. De ahogy vártam, semmi. Hamarosan feladtam, és Boko háza felé vettem az irányt. Épp a kapujához értem, amikor ismét biciklicsörgőt hallottam. Már korábban felfigyeltem rá, hogy Steeple Bumbleigh la kosai voltaképp semmi egyebet nem csinálnak, min! állandóan kerékpároznak, és csengetnek. Ezúttal Nob byt pillantottam meg közeledni.

Elésiettem, mert pont az a lány volt, akivel beszélni akartam. Alig vártam, hogy megvitassam vele Stiltont és szerelmi életét.

II. RÉSZ

[12]

A női nemet bizony nem árt elnyomni

Ruganyosan leszállt a járműről, és szívélyesen mosolygott. Mióta elváltunk, Nobby lemosta az út porát, szoknyát váltott, így hát friss és üde volt, mint a tavaszi zápor. Fel nem tudtam fogni, minek csinósította így ki magát, amikor csupán egy szürke flanelnadrágos, garbós hapsit akar meglátogatni, de hát a lányok természetesen már csak lányok.

-Hahó, Bertie! - köszöntött. - Jósomszédi látogatást teszel Bokónál?

Azt feleltem, pont erről van szó, de előbb még szeretném a drága idejét rabolni egy kicsit.

- Figyelj, Nobby - mondtam.

Persze nem figyelt. Még sose találkoztam olyan lánnyal, aki figyelt volna. Valahányszor azt mondod a szebik nem valamely képviselőjének, figyeljen, ezt felhívásnak veszi, hogy magáról kezdjen beszélni. Ám szerencsére pont azt a témát hozta szóba, amit én is érinteni szándékoztam, így hát némileg csökkent bennem a vágy, hogy fejbe kólintsam egy fél téglával.

Mivel tüzelted fel így Stiltont, Bertie? Épp most találkoztam vele, és megkérdezte, láttalak-e. A feje elvörösödött, a fogait csikorgatta. Nem hiszem, hogy láttam valaha dühösebb zsarut.

Nem magyarázta meg?

Nem. Csak dühösen tovapedálozott, mint aki egy hatnapos bicikliversenyen vesz részt, és rájött, hogy leszakadt az élbolytól. Mi a baj?

Komorán megütögettem a karját a mutatójújjam mai.

- Nobby - mondtam történt egy kis félreértés. Mi is az a szó, ami ősszel kezdődik?

-Ősz?

- Jeevestől hallottam. És van benne valami Szása is.

- Mi az ördögről hadoválsz?

- Összejátszása! - bökte ki végre. - A körülmények szerencsétlen összejátszása miatt Stilton gyanakvással tekint rám. Azt vette a fejébe, hogy én el akarom tőle venni Florence-t, azért vagyok itt.

- Azért vagy itt?

- Drága virágszálam - mondtam némileg türelmei lenül. - Miért akarná bárki elvenni tőle Florence-t? Gondolkodj kicsit. De, mint mondtam, a körülmények szerencsétlen összejátszása miatt Stilton mégis a legrosszabbat feltételezi.

Aztán pár szóval felvázoltam neki a helyzetet, a Don Juan-nézőpontot sem felejtettem ki. Mikor befejeztem, Nobby azon ostoba megjegyzések egyikét tette, amelyek rendre megerősítik az embert abbéli meggyőződésében, miszerint a női nemet bizony nem árt elnyomni.

- Miért nem mondtad meg, hogy ártatlan vagyok?

Türelmetlenül ciccegetem.

- Megmondtam neki, hogy ártatlan vagyok, de egy nagy túrótt hitt nekem. Annyira felpaprikázta magát, hogy szinte csodálkozom, miért nem kísért be azon nyomban. Erről jut eszembe, szólhattál volna, hogy rendőr lett.

- Kiment a fejemből.

- Komoly sokktól kíméltél volna meg. Amikor valaki a nevemet kiáltotta, és megfordulva megláttam Stilton talpig uniformisban felém pedálozni, kis híján idegösszeomlást kaptam.

Elnevette magát - nem osztoztam az örömeiben. A fennálló körülmények között semmi nem vehetett volna rá, hogy duettet nevessek vele.

- Szegény Stilton!

- No igen, ez mind szép, de...

- Szerintem nagyon is becsülendő, hogy a saját lábán akar megállni és nem a nagybácsija pénztárcáját pumpolja.

- Szerintem is, de...

- Florence szerint nem. Ami fura, elvégre ő terelte Stilton gondolkodását ebbe az irányba. Ő beszélt neki a szocializmusról, és Karl Marxtól olvastatott vele. Stilton könnyen befolyásolható.

Ebben egyetértettem Nobbyval. Sose felejttem el azt az időt Oxfordban, amikor valaki átmenetileg áttértette őt a buddhizmusra. Emlékszem, ez fölöttébb sok kellemetlenséget okozott az iskolavezetéssel szemben, mert Stilton felhagyott az istentiszteletek látogatásával, és hosszasan meditált bármi alatt, ami a környék leginkább emlékeztetett a felvilágosodás fájára.

-Most pedig Florence mérges rá, és azt mondja, ostobaság volt Stilton részéről szó szerint venni, amit mond.

Nobby ismét szünetet tartott egy kis nevetés erejéig, én pedig kihasználtam az alkalmat, hogy közbeszólhassak.

- Ahogy mondod. Florence mérges. Pontosan ez az aspektus az, amiről beszélni szeretnék veled. Egy féltékeny Stiltonnal, aki a nevem pusztán említésére elvörösödik és a fogát csikorgatja, megbirkóznék. Azt nem mondom, hogy kellemes lenne azzal a tudattal járnunk, hogy a hatóság rám fenekedik, de az ember kész jót s rosszat egyformán fogadni. Az igazán nagy baj, hogy azt hiszem, Florence kezd kiábrándulni belőle.

- Miből gondolod?

- Az imént beszélt nekem Stiltonról. A „tökfej” kifejezést használta, azt mondta, elege van az egészből. Azt se tudja, mit csináljon. Olyan lány benyomását kellette, mint aki készen áll szívserelmének fűgét mutatni és visszaadni a jegygyűrűt meg az ajándékokat. Látod, micsoda veszély fenyeget?

- Úgy értem, ha Florence szakít Stiltonnal, lehet, hogy megint szemet vet rád?

- Pontosán így értem. Vészjósló kilátások. A körülmények további furcsa összejátszása jóvoltából ijesztő mértékben megnőtt a becsületed a szemében. Bármí megtörténhet.

Nagy vonalakban ismertettem Nobbyval a *Hullámtarék*-Spinoza affért. Mikor befejeztem, beszélgetőpartnerem elmerengve nézett rám.

- Tudod, Bertie - mondta -, sokszor gondoltam már rá, hogy Florence összes vőlegénye közül te voltál az egyetlen, akit igazán akart.

- Szent isten!

- A te hibád, hogy olyan lenyűgözö vagy.

- Lehet, de ez ügyben már nincs mit tenni.

- De akkor se értem, miért aggódsz. Ha Florence ajánlatot tesz neked, félénken mosolyodj el, és mondd azt neki pironkodva: „Sajnálom. Borzasztóan sajnálom. Ez a legnagyobb bók, amit férfi hallhat egy nőtől. De sajnos nem lehetséges. Nem maradhatnánk barátok? Igaz barátok?” Ez majd helyre teszi.

- Egyáltalán nem teszi helyre. Ismered Florence-t. Még hogy ajánlatot tesz! Csupán közli majd, hogy megint jegyben járunk, mint ahogy egy nevelőnő utasítja a rábizott csemetét, hogy egye meg a spenótot. Ha pedig azt hiszed, hogy elég erős a jellemem ahhoz, hogy visszavágjak egy *nolleprosequivel*.

- Mivel?

- Jeeves aranyköpéseinek egyike. Nagyjából annyit

lesz: „Toll a füledbe!” Szóval, ha azt hiszed, képes leszek a sarkamra állni és kiadni az útját, igencsak túlbecsüled a Woosterek lelkierejét. Újból össze kell melegíteni Stiltonnal. Ez az egyetlen megoldás. Figyelj, Nobby! Írtam neked tegnap egy levelet. Megosztottam veled a Florence-ról vallott nézeteimet, és kértelek, vess be mindent, hogy felnyisd Stilton szemét a rá leselkedő veszedelemre. Elolvastad?

- Minden szavát. Rendkívül magával ragadott. Nem is tudtam, hogy ilyen ragyogó az írói stílusod. Ernest Hemingwayre emlékeztetett. Egész véletlenül nem te írsz Ernest Hemingway név alatt?

Megráztam a fejemet.

- Nem, Egész életemben nem írtam mást, csupán egy cikket a *Milady Budoárjába* arról, hogy mit visel ma a jól öltözött férfi. A saját nevem alatt jelent meg. Azt akartam csak mondani, hogy felejtse el azt a levelet. Most már teljes szívvel támogatom a frigyet. Már semmi kedvem megmenteni Stiltont. Az egyetlen, akit meg akarok menteni, Bertram Wooster. Tehát, ha beszélsz Florence-szal, dicsérd Stiltont, ahogy csak bírod. Hadd lássa, micsoda főnyeremény! Ha pedig van némi befolyásod Stiltonra, próbáld meggyőzni, hogy hagyjon fel ezzel a rendőr marhasággal, és induljon a választásokon, ahogy Florence szeretné.

- Megnézném Stiltont mint képviselőt!

- Én is, ha ezzel megúszhatom a dolgot.

- Óriási muri lenne!

- Nem biztos. Nála sokkal nagyobb hájfejek is vannak a törvényhozóink között. Az se lepne meg, ha delegálnák a kormányba. Szóval mindent bele, kicsi Nobby.

- Megteszem, amit tudok. De Stiltont nem a legkönnyebb meggyőzni, ha fejébe vesz valamit. Mindazonáltal, ahogy mondtam, megteszem, amit tudok. De

most már menjünk és keressük meg Bokót. Alig várom, hogy hallhassam, miként sikerült az ebéd.

- Ezek szerint nem találkoztál Percy bácsival?

- Még nem. Elment hazulról. Miért?

- Á, semmi. Csak arra gondoltam, hogy tőle első kézből értesülhettél volna a történekről - feleltem, és mély sajnálatot éreztem barátom iránt.

Csak reménykedni mertem, hogy mostanra kitalált valami elfogadható magyarázatot a szóban forgó fias-kóra.

Írógépkopogás fogadott minket, amint átléptük a küszöböt, amiből arra következtettem, hogy Boko még mindig a Percy bácsinak szánt levélen dolgozik. A kopogás hirtelen abbamaradt, amikor Nobby huhúzott egyet. Beléptünkkor Boko épp egy papírlapot dobott sietősen a szemétkosárba.

- A, szia, kedvesem - köszönt vidáman.

Elnézve, ahogy Boko felpattant székéből és szorosán magához ölelte Nobbyt, azt hihette volna a szemlélő, hogy nem nyomja semmi a lelkét, legfeljebb a szűk garbó.

- Csak felskicceltem egy szösszenetet.

- Jaj, anygalkám, megzavartunk az ihletben?

- Szó sincs róla, szó sincs róla!

- Annyira vártam, hogy elmeséld, milyen volt az ebéd!

- Hát persze, hát persze. Elmondok mindent. Tényleg, Bertie, Jeeves meghozta a motyóidat. A vendégszobában vannak. Természetesen szívesen látlak. Micsoda pech az a tűz!

- Milyen tűz? - kérdezte Nobby.

- Jeeves szerint Edwinnek sikerült porig égetnie Bekap-Lakot. Igaz, Bertie?

- Mi az hogy! Ez volt a pénteki jócselekedete.

- Milyen kár! - mondta Nobby nőies együttérzéssel, ami nagyon jól állt neki.

Boko viszont a jó oldalát nézte a dolgoknak.

- Szerintem - mondta a barátom - Bertie még olcsón megúszta. Tudtommal karcolás sem érte. Egy leégett ház bagatell. Ha Edwin próbálja behozni a lemaradását jótettekben, emberéletek forognak kockán. Az ötlik az ember eszébe, amikor megjavította a lágytojásfőzőmet. Amikor leköt a munka, és minden erőmmel azon vagyok, hogy ne okozzak csalódást a közönségemnek, többnyire korán kelek, mielőtt megjönne a házvezetőnőm. Ilyenkor szeretek főzni magamnak egy kis frissítő lágytojást az erre szolgáló célszerszámmal. Tudjátok, mire gondolok. Csörgéssel ébreszt, forró vizet önt a kávéra, meggyújt egy kis lángot, és dolgozni kezd a tojásan. Ám miután Edwin megjavított rajta valami jelentéktelen kis meghibásodást, alig került a tojás a helyére, a gép kilötte felém, mint a golyót. Orrra vágott, levert a lábamról. Órákig vérzett. Így hát egy szavad se lehet, ha megúszta az otthonod porig égésével.

Nobby elmerengett annak eshetőségén, hogy egy nap valaki megöli Edwint, és mindannyian egyetértünk, hogy előbb-utóbb eljön ennek az ideje.

- Most pedig - mondta Boko még mindig azzal a derűvel, amiért a tények ismeretében őszintén csodáltam - biztos kíváncsi vagy, drágám, hogy ment az ebéd. Hatalmas siker volt!

- Drágám!
- Igen, óriási siker. Szerintem nagyon jól kezdtem.
- Szellemes voltál?
- Irtó szellemes.
- Derűs?
- Az nem kifejezés.

- Édes! - kiáltott Nobby, és gyors egymásutánban vagy tizenötször megcsókolta Bokót.

- Igen - mondta Boko. - Szerintem sikerült megfognom az öreget. Persze egy ilyen embernél, aki pókerarc mögé rejti az érzelmeit, nehéz megítélni, de szerintem már puhul. De hát nem is vártuk, hogy azonnal a nyakamba borul. Abban egyeztünk meg, hogy az ebéd csupán az első lépés.

- Miről beszéltetek?

- Ó, erről és arról. Ha jól emlékszem, a pókok is szóba kerültek.

- Pókok?

- Úgy tűnt, érdeklik a pókok.

- Nem tudtam róla.

- Gondolom, ez jellemének olyan oldala, amit eddig még nem fedett fel előtted. Aztán persze, miután beszéltünk erről és arról, szót váltottunk arról és erről is.

- Nem voltak kínos hallgatások?

- Én nem vettem észre egyet sem. Nem, sőt, a bácsi-kád kellemesen fecsegett, különösen a vége felé.

- Megmondtad neki, milyen rengeteg pénzt keresel?

- Hát persze. Említettem.

- Remélem, elmagyaráztad neki, hogy megállapodott fiatalember vagy, aki még sokra viszi. Ez aggasztja. Hogy bármikor füstbe mehet az egész.

- Mint Bekap-Lak.

- Mikor fiatal volt, és belevágott a hajózás bizniszbe, igen sűrű életet élt Londonban. Sok író ismert, akik időnként elég sok pénzt kerestek, de pár nap alatt a nyakára is hágtak, és attól kezdve kölcsönökből éltek. Az én drága apám is közéjük tartozott.

Ez újdonságként ért. Soha nem gondoltam volna, hogy Percy bácsi olyan fazon, aki fiatalon tivornyázott. Sőt, soha nem gondoltam volna, hogy volt fiatal. Min-

dig ez van. Ha egy vén muksónak szúrós bajsza és jól menő üzlete van, ami egy téli álmából felzavart medve modorával társul, nem töprengsz a múltján, és eszedbe se jut, hogy ifjú korában ő is duhaj lehetett.

- Nem feledkeztem meg róla - szögezte le Boko.
- Az elsők között hoztam szóba. Mint mondtam, a modern író eltökélt és keményfejű. Megkeresi a pénzét, és utána félreteszi.

- Ez biztos tetszett neki.

- Az biztos.

- Akkor minden rendben.

- Teljesen.

- Most már nem kell más, mint hogy Bertie színre lépjen.

- Pontosan. A jövő Bertie-től függ.

- Ha közbenjár...

- Nem egészen így gondoltam. Tartok tőle, nem értesültél a közelmúlt eseményei által okozott felfordulásról. Nem hiszem, hogy a történetek után értelme lenne, hogy Bertie közbenjárjon. A neve besározódott.

- Besározódott?

- „Besározódott.” Azt hiszem, ez a *mot juste**, ugye, Bertie?

Kénytelen voltam elismerni, hogy többé-kevésbé kifejezi a lényegét.

- Percy bácsi - magyaráztam - a fejébe vette, hogy én segítettem és bátorítottam Edwint a gyújtogatásban. Ez jelentősen visszavetette a kilátásaimat mint közbenjáró. Most már meglehetősen nehézségekbe ütközne kenyérre kennem őt.

- Akkor mi lesz most? - kérdezte Nobby aggódva.

Boko bátorítóan vállon veregette.

- Minden rendben. Ne aggódj.

* *Mot juste* - a pontos kifejezés.

- De ha Bertie nem járhat közben...
- Elfeledez, milyen sokoldalú a mi Bertie-nk. Nem veszed figyelembe, hogy ha kidobják az ajtón, bejön az ablakon. Épp ez ment meg minket. Erősen töprengtem a helyzeten, és támadt egy csudijó ötletem. Mi lenne, mondok magamnak, ha megmenteném az öregember házáat egy éjjeli rablótól? Gondolom, ettől biztosan megnőnék a szemében. Azt mondaná: „Ejha! Remek fickó ez a Fittleworth!” Vagy nem?
- De, biztosan.
- Úgy tűnik, kételkedsz.
- Épp csak arra gondoltam, hogy erre kevés az esély. Ezer éve nem volt rablás Steeple Bumbleighban. Épp a minap panaszkodott emiatt Stilton. Azt mondta, egy ambiciózus fiatal rendőrnek itt nincs semmi kilátása.
- Azt el lehet intézni.
- Hogy érted?
- Csak szervezés kérdése. Rablás lesz Steeple Bumbleighban, mégpedig még ma este. Bertie gondoskodik róla.
- Csupán egy valamit lehetett erre mondani, és én ki is mondtam.
- Hé! - kiáltottam.
- Ne szakíts félbe, Bertie - fedett meg Boko. - Megakasztasz a gondolatmenetemben. íme a tervem dióhéjban. Éjfél után valamikor Bertie-vel elmegyünk a Hallba. Megközelítjük a mosogatókonyha ablakát. Ő betöri. Én riasztok. Bertie elszalad...
- A! - tettem szóvá. Ez volt az első olyan pont a tervében, ami tetszett.
- Én pedig ott maradok, hogy learassam a dicsőséget. El sem tudom képzelni, hogy fulladhatna kudarcba. Ha van valami, amit a Worplesdon-féle robusztus ingatlantulajdonosok nem szeretnek, ha a házukba

betörnek. Bárki, aki meghiúsít egy ilyen próbálkozást, egyenesen az öreg szíve csücskében találja magát. Szerintem még holnap, pirkadat előtt megígéri, hogy ott táncol majd az esküvőnkön.

- Drágám! Ez csodálatos!

Ezt Nobby mondta, nem én. Én még mindig gondterhelten harapdáltam az alsó ajkamat. Emlékezhettem volna, mondtam magamban, hogy Boko színadarabja, amiről korábban említést tettem, bűnügyi történet. Várható volt, hogy valami hasonló beteges ötlet pattan ki az agyából.

Úgy értem, ha valakinek a gondolatai szüntelenül az éjszakai sikítások, kialvó villanyok és a falon átnyúló, rejtélyes kezek körül forognak, meg rohangáló emberekkel foglalkozik, akik azt kiabálják „Itt jön az Árnyék!”, nyilvánvaló, hogy vészhelyzetben is valami hasonlóval rukkol majd elő. Ott rögtön megfogadtam, hogy kemény *nolle prosequit* fogatosítok. Nincs senki, aki Bertram Woosternél készségesebben segídené két szerelmesnek álmai megvalósításában. De azért van egy határozott, jól látható határ.

Nobby öröme is alábbhagyott kicsit. Hozzám hasonlatosan ő is az ajkát harapdálta.

- Tényleg csodálatos. Csak...

- Nem szeretnék semmilyen „csak”-ot hallani.

- Csak azt nem értem, mivel magyarázod?

- Magyarázni?

- Hát hogy ott vagy, riasztasz, és besöpröd a dicsőséget.

- Mi sem egyszerűbb. Egész Steeple Bumbleigh az irántad táplált szerelmemről beszél. Mi sem természetesebb, mint hogy megálltam az ablakod alatt és bámultam.

- Értem! Aztán zajt hallottál...

- Furcsa zajt, ami üvegcsörömpölésre emlékeztet.

tetett. Megkerültem a házat, hogy a végére járjak, és ott állt egy himpellér, aki betörte a mosókonyha ablakát.

- Hát persze!
- Tudtam, hogy meg fogod érteni.
- Akkor minden Bertie-n múlik.
- Minden.
- Nem félsz, hogy elutasít?
- Kérlek, ne is mondj ilyet! Megsérted az önérzetét! Úgy látszik, fogalmad sincs, miféle fickó ez a Bertie. Idegei, mint az edzett acél, és ha egy cimborán kell segíteni, nem hátrál meg semmitől.

Nobby nagy levegőt vett.

- Csodálatos fickó, nem igaz?
- Nincs párja.
- Mindig is odavoltam Bertie-ért. Gyerekkorunkban egyszer kaptam tőle három penny ára savanyúcukrot.
- Már-már túl nagyvonalú! Ezek a remek fickók mind ilyenek.

- Mennyire csodálom!
- Én is. Nincs még egy ember, akit ennyire csodálnék.
- Neked nem Sir Galahad jut eszedbe róla?
- Számból vetted ki a szót.
- Természetesen eszébe se jutna elutasítani egy ilyen kérést.

- Természetesen. Minden rendben, igaz, Bertie?

Elképesztő, mire képes néhány kedves szó. Egészen idáig, mint már mondtam, én voltam a megtettesüli *nolle prosequi*, és már szólásra nyílt ajkakkal készen álltam hangot is adni ellenérzéseimnek. De amint megláttam Nobby rám szegezett tekintetét, áhítatos pillantását, miközben Boko a kezemet rázta és a vállamat markolászta, valami megállított. Nem láttam,

hogy nyilváníthatnék ki *nolle prosequit* anélkül, hogy ünneprontó legyek.

- Hát persze - feleltem. - Teljes mértékben.

De a hangom nem volt vidám. Elhagyott minden jókedv.

*... mintha bekaptam volna egy púpozott
evőkanál pillangót*

Igen, elhagyott minden jókedv. Azt is be kell vallanom, hogy ez a jókedv hiány egészen az utolsó percig meg maradt. A csendes alkonyat során, a szerény vacsora alatt és a gyötrelmes várakozás közepette, hogy a temp lomóra elüsse az éjfélt, növekvő aggodalmat éreztem Mikor eljött az idő, és Bokóval átsurrantunk Bump leigh Hall néma kertjein, hogy elvégezzük, ami ránk szabatot, aggodalmam a tetőfokára hágott.

Boko nyájas, túláradó hangulatban leledzett. Meg állás nélkül halk, de lelkes hangon beszélt a természet szépségeiről, és óvatos suttogással felhívta figyelmet az utunkba eső virágok elfogadható mértékű illa tozására. Bertram azonban egészen másképp viselkedett. Bertram, hiába is palástolnám, kicsit se volt vidám. Gerince meggörnyedt, szívét mázsás súlyként húzta az ígéret szava. Wooster szava szent. Az ifjú pár rendelkezésére bocsátottam szolgálataimat, és semmi se tántoríthatott el tőle, hogy nemi rosszban sántikálást végezzek a birtokon, de ettől még egyáltalán nem tetszett a dolog.

Talán említettem már, mennyire nem szeretek idegen kertekben osonni a sötétben. A múltamban túl sok keserű emlék kapcsolódott idegen kertekhez. Például amikor a körülmények arra kényszerítettek, hogy megkongassam a vészharangot Brinkley Courtban. Vagy ama másik esetben, amikor Roberta Wickham jobb belátásom ellenére rávett, hogy felmásszak egy fára és

dobjak egy virágcserepet a melegház tetején át. Elterelő hadműveletként, hogy a kuzinja, Clementina, aki engedély nélkül távozott az iskolájából, titokban viszszalopózhasson.

Összes kellemetlen emlékem közül az utóbbi a legfájdalmasabb, mert a végén hirtelen megjelent egy rendőr, és azt kérdezte: „Mi folyik itt”? Sajnos ezúttal is fennállt a veszélye, hogy így végződik az affér, ráadásul a rendőr, aki ezúttal fontoskodva megjelenne a tethelyen, nem volna más, mint Stilton. Ettől a gondolatától kiszaladt belőlem a vér, összeszorult a gyomrom, mintha bekaptam volna egy púpozott evőkanál pillangót.

Annyira magával ragadott ez az érzés, hogy rosszul leplezett rémülettel beleakaszkodtam Boko karjába, és behúztam egy útba eső fa alá.

- Boko - gurguláztam. - Mi lesz Stiltonnal? Számoltál Stiltonnal?

- He?

- Mi van, ha szolgálatban van ma este? Ha járőrözik? Mi lesz, ha váratlanul rajtunk üt jegyzetfüzettel és síppal fölfegyverkezve?

- Badarság.

- Szörnyűség lenne, ha egy gyerekkori jó barát bevárná. Márpedig ő haladéktalanul megtenné. Pikkelt rá.

-Badarság, badarság - hajtogatta Boko töretlen jókedvvel. - Nem szabad hagynod, hogy ilyen morbid gondolataid támadjanak, Bertie. Ezek a megrendülések nem méltók hozzád. Ne aggódj Stilton miatt. Csak rá kell nézni... Az a tiszta szem, pirospozsgás arc... lerí róla, hogy olyan ember, aki mindig végigalussza a maga nyolc óráját. Ki korán kel, aranyat lel, ez lehet a szlogenje. Stilton most a takaró alatt szu-

szog. Úgy alszik, mint egy gyermek, és nem is lép szolgálatba, amíg az ébresztőóra fél nyolckor fel nem veri.

Ez eddig rendben is lett volna. Boko érvelése megkapó volt, és nagymértékben megnyugtató. Stilton orcája tudniillik kétségtelenül pirosposzsgás volt. De ez csupán egy pillanatra erősíthetett meg. Elvégre Stilton csupán egy volt a rám leső veszélyek közül. Ha róla meg is feledkezhetünk, még mindig ott volt az ügylcl Percy bácsi - Agatha néni féle oldala. Nem feledkezhettem meg róla, hogy a birtok, amelyet épp háborítunk, az előbbié, és házasság révén az utóbbinak is részesedése van benne. Szóval lehet, hogy a sárkánytól biztonságban vagyok, de mi van a hippogriffekkel? Ezt kérdeztem magamtól. Mi lesz a hippogriffekkel?

Ha valami balul üt ki, ha ez az ijesztő kaland, amire vállalkoztam, akár csak egy icike-picikét is kisiklik, mi lesz velem? Majd én megmondom, nagy valószínűség szerint mi lesz velem. Nem elég, hogy meg kell magyaráznom legszebb álmából felriasztott, rabszolgahaj csár bácsikámnak, miért töröm be a háza ablakait, de az egész történetet messzemenő részletességgel el mondja majd Agatha néninek is, ha hazatér. Hogy akkor mi lesz...?!

Idősödő nénikém a múltban sokkal kisebb vétségért is kisbaltával kergetett, mint egy hadiösvényen járó rézbőrű, és üvöltve a véremet akarta venni.

Ezt megemlítettem Bokónak is, miközben utunk végéhez értünk, mire ő vállon veregetett. Biztosan jól akart, de nem igazán javított ingatag morálomon.

- Ha elkapnak - mondta Boko -, vedd tréfára a doigt.

- Tréfára?

- Igen. Könnyedén. Megvan a melasz?

Azt feleltem, igen, megvan.

- Na és a papír?

- Igen.

- Akkor teszek egy tízperces sétát. Ez azt jelenti, hogy van nyolc perced összeszedni a bátorságodat, egy perced betörni az ablakot és még egy perc elmene-külni.

A melasz Boko ötlete volt. Ragaszkodott hozzá, hogy a melasz az ügy elengedhetetlen kelléke. Úgy vélte, segít hivatásos betörő látszatát kelteni, ami a cé-lunk. Szerinte - márpedig ő tanulmányozta ezeket a dolgokat - egy valamirevaló betörő első dolga me-laszt és csomagolópapírt beszerezni. Az utóbbit az ablakhoz ragasztja az előbbivel, azután lendületet vesz, és egy erőteljes ökölcsapással bezúzza az üveget.

Micsoda foglalkozás! Azt hiszem, olyan három per-cet használhattam fel a tizből azon tűnődve, mi viheti rá ezeket a kemény fickókat, hogy ilyen megerőltető életpályát válasszanak. Kétségtelenül busás hasznot húznak, lényegében költségek nélkül, de képzeljék, mennyit költhetnek idegspecialistákra és pihenőkú-rákra. Például egy betörő egész biztosan sok szíverő-sítőt vásárol.

Még sokáig töprenghettem volna így, de kénytelen voltam elúzni a témát a gondolataimból, mivel telt az idő, és Boko bármelyik percben visszatérhetett. Szé-gyelltem volna bevallani neki, hogy ábrándozással ütöttem agyon az időt, amit a felkészülésre kellett volna szánnom.

Akárcsak Shakespeare, én is úgy véltem, volna csak meg, mihelyt megvan, szeretném, hogy hamar megle-gyen. Bemelaszoztam a papírt, és az ablakra ragasztot-tam. Nem volt hátra egyéb, mint elvégezni az erős ökölcsapást. Ám ezen a ponton hirtelen inamba szállt minden, ami csak szállhat. A félelem markába szorí-totta belsőmet, és téblábolni kezdtem, mint Stilton az ékszerbolt előtt.

Akkor, Londonban azt gondoltam, hogy Stilton a végletekig tökéletesítette az ide-oda topogás művészetét, ám most rájöttem, csupán amatőr kezdő hozzá-
m képest. Az én téblábolásom fényében kérdéses, hogy Stiltonét annak nevezhetjük-e egyáltalán. Elin-
dultam a céloom felé, majd visszaléptem, olykor pedig
oldalt sasszéztram. Ha valaki meglát, azt hihette volna,
valami bonyolult tánc lépéseit gyakorlom.

Ám végül megacéloztam izmaimat, összeszedtem
a Woosterek minden kurázsiját, fürgén megindultam,
és már épp felemeltem az öklömet, amikor mintha
dinamit robbant volna a lábam alatt. A szőreim egy
emberként meredtek az égnek, minden idegvégződés-
sem felágaskodott és a végén összekunkorodotl.
Számptalan pillanat volt már Bertram Wooster karrier-
jében, amikor nem volt fesztelen, de ez vitte a pálmái
mind közül.

Valahonnan fentről megszólalt egy hang.

- Tyű! - mondta. - Ki van ott?

A tyű nélkül azt hittem volna, a Lelkiismeret szól
hozzám. így azonban semmi kétségem nem leheteti
afelől, hogy az az istencsapása Edwin az. Odatapad-
tam a falhoz, mint a melaszos papír, de így is láttam,
amint a kölyök kihajol egy közeli ablakon. Mikor
felismertem, hogy mindazok után, amin átmentem,
holmi cserkészek miatt bukok meg, úgy éreztem, mini
ha tört döfnének a szívembe. Roppant elkeserített az
eset.

Miután azt kérdezte, „Ki van ott?“, Edwin elhallga-
tott egy időre, mintha választ várna, pedig még egy
hozzá hasonló, hígagyú kölök is tudhatná, hogy bető-
röket nem lehet beszélgetésre fogni.

- Ki az? - kérdezte végül.

Én megfontoltan rejtekemben maradtam.

- Úgy is látlak! - próbálkozott Edwin, de bizonytalan hangja elárulta, hogy füllent.

Kizárólag az tartotta hangtalanul vacogó szívemben a lelket ebben a kínos helyzetben, hogy sötét éjszakánk volt, sehol a hold vagy bármi hasonló, világító szörnyűség. Csillagok igen, de hold sehol. Legfeljebb egy hiúz láthatott volna meg, de csakis egy hiúz, és azok közül is egy rendkívül éles szemű példány.

Hallgatásom, úgy tűnt, elbátortalanította az ifjú pokolfajzatot. Ezek az egyoldalú beszélgetések mindig hamar véget érnek. Még elmerengett kicsit a látnivalókon - Jeeves kétségtelenül a merengőhöz hasonlította volna -, aztán behúzta a fejét, és végre egyedül maradtam.

Igaz, nem túl sokáig. Egy pillanattal később Boko termett mellettem.

- Minden kész? - kérdezte, méghozzá olyan szívélyes hangon, hogy az valóságos hangrobbanásnak tűnt, mintha egy mozgóárus kínálná a kelbimbóit. Izgatottan megragadtam, és könyörögtem neki, hogy beszéljen halkabban.

- Ne olyan hangosan!

- Mi a baj?

- Edwin.

- Edwin?

- Az előbb kidugta azt a ragyás fejét az ablakon, és megkérdezte, ki van itt.

- Megmondtad neki?

- Nem.

- Remek. Okos húzás. Biztos visszafeküdt aludni.

- A cserkészek sose alszanak.

- Dehogynem. Méghozzá sokat. Betörted már az ablakot?

- Nem.

- Miért nem?

- Edwin miatt.

Csettintett a nyelvével, amivel a frászt hozta rám. Mivel - mint azt már jeleztem is - egy hangyányit ideges voltam, ez a csettintés úgy hangzott nekem, mint egy rakás spanyol táncos, amint egyszerre kasztanyet-tázik.

- Ne hagyd magad elterelni a céltől ilyen apróságok miatt, Bertie. Kezdem azt hinni, nem kezeled kellő komolysággal az ügyet. Remélem, tévedek, de kicsit komolytalannak tűnik a hozzáállásod. Szedd össze magad, és emlékezz, milyen sokat jelent ez Nobbynak és nekem.

- De nem törhetek be ablakokat, miközben Edwin odafent leselkedik.

- Már hogy ne törhetnél! Nem értem, mi bajod. Ne is törődj Edwinnel. Ha résen van, csak annál jobb. Hasznunkra lesz, amikor színre lépek. Az ő története alátámasztja az enyémet. Adok még tíz percet, azután kénytelen leszek ragaszkodni némi akcióhoz a részedről. Van cigarettád?

- Nincs.

- Akkor muszáj lesz a sajátomat szívnom. Sebaj, nincs jelentősége - mondta Boko, és távozott.

A fenti párbeszédet olvasva feltűnhetett valami. Nem tudom, ismerik a francia *sang-froid** kifejezés értelmét. Ha igen, biztos feltűnt önöknek, Fittleworth milyen elképesztő mértékben birtokában volt az utóbbi időben. Miközben én reszketve cidriztem, ő higgadt maradt, mint az aszpikos sonka. Most hirtelen eszem be ötlött, az lehet ennek az oka, hogy Boko folyamatosan mozgásban maradt.

Ilyen esetekben sokat segít, ha az ember szabadon körözget ahelyett, hogy egy helyben kell állnia a vártán

* Sang-froid - hidegvér, lélekjelenlét (a ford.).

egy mosókonyha ablak előtt: Úgy éreztem, nekem is jót tenne egy rövid séta, hogy kissé lecsillapítsam feszült idegrendszeremet. Ezt a célt szem előtt tartva megkerültem a házat.

Ám, ha azt reméltem, hogy idegdúcaim reszketése alábbhagy és gyomorremegésem mérséklődik, minden bizakodásom semmivé vált úgy tizenkét méter megtétele után. Homályos alak egyenesedett fel ugyanis előttem a sötétben, amitől öt méter magasra ugrottam és éles kiáltást hallattam.

Ám lélekjelenlétemet sikerült némileg visszanyerni - nem teljesen, de némileg amikor megismertem Jeeves hangját.

[14]

Betörőt fogtam!

- Jó estét, uram - mondta.
- Jó estét, Jeeves - feleltem.
- Alaposan megijesztett, uram.
- Az semmi ahhoz képest, amennyire maga engem. Azt hittem, leszakad a fejem.
- Sajnálom, ha az én hibámból bármily fokú kellemetlenség érte, uram. Nem jelezhettem előre közeledésemet, mivel nem számítottam a találkozásra. Ön fent van ilyen késői órán?!
- Igen.
- Az ember nem is kívánhat ideálisabb körülményeket egy éjszakai sétához.
- Így látja?
- Igenis, uram. Mindig is úgy véltem, semmi sincs olyan megnyugtató, mint egy séta a kertben éjszaka.
- Ha!
- A hús levegő. A növények illata. Most épp a dohány illatát érezheti.
- Valóban?
- A csillagok, uram.
- Csillagok?
- Igen, uram.
- Mi van velük?
- Pusztán felhívtam rájuk a figyelmét, uram. Nézd, aranyköröcskék sűrűn borítják a menny boltozatját.
- Jeeves...
- S nem láthatsz ott oly kicsi csillagot, mely, míg

mozog, ne zengene, mint egy angyal, a csillószemű kerubok karában.

-Jeeves...

-A nem-múló lelkek összhangja ez, de míg ez a veszendő sárgúnya takarja durván, addig meg se halljuk.

-Jeeves...

- Uram?

- Nem hagyná abba?

- De igen, ha óhajtja, uram.

- Nincs hozzá hangulatom.

- Igenis, uram.

-Tudja, hogy az embernek néha nincs olyan kedve.

- Igen, uram. Tökéletesen megértem. Beszereztem a brosst.

- A brosst?

- Amelyiket megkért, hogy szerezzem be a tűzbe vezetett bizsu helyettesítésére. Lady Florence születésnap ajándékát.

- Ó, á - némileg képet kaphatnak róla, milyen állapotba kerültem attól, amit Jeeves éjszakai sétának hívott, ha elmondom, hogy teljesen kiment a fejemből az az átkozott bross. - Megszerezte, mi?

- Igen, uram.

- És átadta?

- Igen, uram.

- Remek. Akkor a kezem tiszta. Higgye el, Jeeves, minél előbb megfeledkezhetek erről az egészeztől, annál jobb, mert már így is merülési vonalig terheltek.

- Sajnálattal hallom, uram.

- Tudja, miért járkálok ebben a kertben?

- Reméltem, hogy felvilágosít, uram.

- Úgy lesz. Nem holmi gondtalan bóklászás közben talál, Jeeves, hanem egy olyan vállalkozás közepén, melynek következményei megrázhatják az egész emberiséget.

Figyelmesen végighallgatta, amint felvázoltam a történeteket, amelyek a tragédiáig vezettek. Csupán egy tiszteletteljes levegővétellel zavart meg, amikor Percy bácsiról, Bokóról és a vicces trükkökről beszéltem. Nyilvánvaló volt, hogy a történetem magával ragadta.

- Mr. Fittleworth igen excentrikus fiatalember, uram.

- Bolond, mint a bolondgomba - helyeseltem.

- Mindazonáltal a terv, amit kiötölt, egyáltalán nem ostobaság. Őlordsága minden bizonnyal igen hálás lenne bárkinek, aki megakadályoz egy betörést a mai éjszaka folyamán. Ugyanis tudomásom van róla, hogy öladysége többszöri figyelmeztetése ellenére a bácsikája elfelejtette feladni a levelet, amelyben megújítja a betörés elleni biztosítását.

- Honnan tudja?

-Egyenesen őlordságától értesültem a tényekről, uram. Mikor megtudta, hogy Londonba kocsizom ma délután, átadta nekem a levelet, hogy adjam postára a főváros körzetében, így az holnap reggel az első postával célba érhet. Szemet szúrt, milyen hevesen kérlelt, hogy ne hagyjam cserben, és ahogy ecsetelte, mit szól majd öladysége, ha felfedezi őlordsága hanyagságát. Szemmel láthatóan rázkódott.

Elképedtem..

- Azt akarja mondani, hogy a bácsi fél Agatha nénitől?

- Nem is kicsit, uram.

-Egy olyan kemény szivar, mint ő? Egy ilyen keménykötésű tengeri medve?

- Még a tengeri medvék is hódolattal adóznak a kapitányuknak.

- Teljességgel megdöbbsent, Jeeves. Azt gondoltam, ha van valaki, aki úr a házában, az a valaki Percival, Lord Worplesdon.

- Erősen kétlem, uram, hogy létezik olyan gentleman, aki úr lehet a házában, amennyiben őladysége is ott lakik.

- Talán igaza van.

- Igen, uram.

Mélyet lélegeztem. Ugyanis először sikerült kicsit megnyugodnom, amióta Boko felvázolta előttem a tervét. Persze túlzás lenne azt állítani, Bertram Wooster most már alig várta, hogy betörhesse a mosókonyha ablakát. De mindenképp ösztönzően hatott rám a tudat, hogy az eljárás akár még eredményes is lehet.

- Tehát ön szerint Boko terve eléri a célját?

- Nagyon valószínű, uram.

- Ez megnyugtat.

- Ugyanakkor...

- Istenem, Jeeves, mi a baj?

- Azt akartam megemlíteni, hogy Mr. Fittleworth igen szerencsétlenül választotta meg az időpontot a cselekvésre. Ütközik őlordsága tervével.

- Hogy érti?

- Sajnálatos egybeesés folytán őlordsága néhány perc múlva a melegházba megy, hogy találkozzon Mr. Chichester Clammel.

- Chichester Clammel?

- Igen, uram.

Megráztam a fejem.

- A sok stressz megártott a hallásomnak. Úgy hallottam, mintha Chischester Clamról beszélne.

- Igen, uram. Mr. J. Chichester Clam, a Clam Társaság igazgatója.

- Mi az ördög az a Clam Társaság?

- A hajótársaság, uram, amellyel, ha visszaemlékszik, őlordsága Rózsaszín Hajókéménye össze fog olvadni.

Végre felfogtam.

- Úgy érte, a pasas, akivel Percy bácsi találkozni akar? A bolygó hollandi Amerikából?

- Pontosan, uram. A Bekap-Lak-i tűzvész miatt szükségessé vált új helyszínt keresni, ahol a két úriember találkozhat és megvitathatja az ügyet anélkül, hogy tartaniuk kellene a megzavarástól.

- Ön pedig a melegházat választotta?

- Igen, uram.

- Isten áldja, Jeeves.

- Köszönöm, uram.

- A fickó már a melegházban van?

- Úgy vélem, uram. Amikor délután Londonba hajtottam, ölordsága utasítására telefonkapcsolatot létesítettem Mr. Clammel a szállodájában, biztattam, hogy siessen Steeple Bumbleighba, és éjfél után fél órával legyen a melegházban. Az úriember tökéletes megértéséről és helyesléséről biztosított, és megnyugtattott, hogy itt lesz a kikötött időpontban.

Akaratlanul is némi sajnálatot éreztem a tengerentúli csóka iránt. Mivel Amerikában nőtt fel, halvány fogalma se lehetett róla, miféle hely Steeple Bumbleigh, és mit szabadít magára azzal, hogy idejön. Persze nem tudhattam, mit tartogat számára Steeple Bumbleigh, de biztos voltam benne, hogy fárasztó estéje lesz.

Azt is megértettem, miért választott Boko szerencsétlen időpontot Jeeves szerint.

- Éjfél után fél órával? Körülbelül annyi lehet az idő.

- Pontosan annyi, uram.

- Akkor Percy bácsi bármelyik percben megjelenhet.

- Ha nem tévedek, ölordságát hallhatja közeledni, uram.

Tényleg, valahonnan észak-északkeleti irányból valami tömör dolog csoszogott az éjszakában.

Nagy levegőt vettem izgalmamban.

- Húha, Jeeves!

- Uram?

- Ő az.

- Igen, uram.

Egy pillanatra eltöprengtem.

- Akkor - mondtam, bár nem örültem a találkozásnak, szívesen elkerültem volna az egészet - azt hiszem, legjobb, ha váltok vele pár szót. Hahó! - folytattam amint látótávolságba került a rokon. - Hahó, hahó!

Meg kell mondanom, a hatás egyáltalán nem volt ellenemre. Úgy értem, egy olyan személy számára, mint én, akít az este folyamán kétszer is megugrasztottak sötétből ráköszönő alakok. Amint néztem, ahogy agg bácsikám visítva az ég felé ugrik, nyilvánvalóan marhára berezelve, úgy éreztem, némileg elégtételt vettem. Érjen bármi, legalább ennyi örömem lehet.

Mikor bemutattam a házasság útján családomba került nagybácsit, olyan emberként ismertettem meg, aki felzaklatva rendre azt mondja: „Mi?“, és abba se hagyja. Most is így tett.

- Mi, mi, mi? Mi? Mi? - hadarta egymás után ötször. - Mi? - tette hozzá, hogy kilegyen a fél tucát.

- Csodás este, Percy bácsi - mondtam szívélyesen, hátha sikerül a beszélgetést szeretetteljes hangnemben lefolytatni. - Jeevesszel épp a csillagokról beszélgetünk. Mit is mondott a csillagokról, Jeeves?

- Bátorkodtam utalni a tényre, miszerint nem láthatsz ott oly kicsi csillagot, mely, míg mozog, ne zengene, mint egy angyal, a csillószemű kerubok karában, uram.

- Így van. Jó tudni, ugye, Percy bácsi?

A fenti szóváltás közben bácsikám halk, rekedtes hangon folyamatosan „Mi“-zett, mintha még mindig nehezére esne megbirkózni az események nyomásával.

Most közelebb jött, rám bámult, és alaposan szemügyre vett, amennyire csak a tompa fényviszonyok között ez lehetséges volt.

-Te? - mondta, és kapkodta a levegőt, mint egy elfáradt hosszútávúszó. - Mi az ördögöt keresel itt?

- Csak sétálok.

- Akkor menj máshová sétálni, a mindenit!

A Woosterek általában értenek a burkolt célzásból, és megérik, ha valahol nem kívánatos a jelenlétük. Olvastam a sorok között, megértettem, hogy azt szeretné, ha elmennék.

-Rendben, Percy bácsi - mondtam még mindig szívélyesen.

Már épp távozni készültem, amikor ismét felhangzott mellettem egyike ama hangoknak, melyek immár oly gyakorinak tünnek ezen a vidéken, és akkorát ugrottam tőle, ha nem nagyobbat, mint imént idős rokonom.

- Mi ez az egész? - kérdezte a hang, és émelyítő higgadsággal konstatáltam, hogy Stilton csatlakozott ki csiny csoportunkhoz.

Boko nagyot tévedett vele kapcsolatban. Bármenny nyire is pirospozsgás az arca, nem volt nyolc órát végigalvó, akit az ébresztőórának kell felvernie reggel, hanem a béke éber őre, aki mindig tette készen várt és dolgozott, míg mások aludtak.

Stilton ijesztően hivatalosnak tűnt. Sisakja csillogott a csillagfényben. Szolgálati bakancsát szilárdan megvetette a gyepen. Feltételeztem, hogy a jegyzet füzetét is elővette.

- Mi folyik itt? - ismételte.

Gondolom, Percy bácsi még mindig kicsit ingerüli volt. Semmi mással nem tudom magyarázni a belőle előtörő szaftos szóáradatot, ami hirtelen áradni kezdett belőle, mint a vízfolyás. Úgy hangzott, mint amit minden bizonnyal valamelyik hajóskapitányától tanul

hatott a bácsi. Ezeknek a keménykötésű tengerészeknek mindig gazdag a szókincsük, és mikor egyszeregyszer hazatérnek és benéznek az irodába, mindig tanítanak valami újat.

- Hogy az ördögbe érti, hogy mi folyik itt? És ki az ördög maga, hogy így betör a birtokomra és azt kérdezi, mi folyik itt? Maga mit keres itt? - Percy bácsi mind jobban belemelegedett - Mit keres itt, maga mamlasz? Gondolom, maga is csak sétál, mi? Te jó ég! Szeretnék egy békés sétát tenni a kertemben, de mielőtt egyet is szippanthatnék a levegőből, kiderül, hogy unokaöcsök és rendőrök hemzsegnének benne. Kijöttem, hogy egyedül legyek a természettel, és mire észbe kapok, lépni se tudok a tömegtől. Hát mi ez itt? A Piccadilly Circus? A Hyde Park munkaszüneti napon? Itt rendezik a rendőrség éves kirándulását?

Tökéletesen megértettem. Nincs bosszantóbb egy diszkrécióra vágyó ember számára, mint ha rádöbben, hogy akarata ellenére közhasználatra bocsátotta a birtokát. Arról nem is szólva, hogy Chichester Clam várta őt a melegházban.

Stilton nem hagyta érintetlenül a keserű hangnem, Elvégre nem is lehetett másként. Hiszen derék rendőrünk már a káromkodásból is megérthette, hogy nemkívánatos vendég. Láttam rajta, hogy megsértődött. Stilton sok tekintetben dölyfös egyéniségnek mondhatjuk, és nyilvánvaló volt, hogy kikérte magának ezt a nyers hangot. Mivel a sisakja csúcsa hirtelen a csillagok felé emelkedett, rájöttem, hogy kihúzta magát.

Csakhogy némileg kellemetlen helyzetben találta magát. Nem igazán vághatott vissza túl csípősen, mivel Percy bácsi békebíró, és mint ilyen, alaposan kereszttehetett Stiltonnak, ha nem vigyáz a szájára. Így hát kénytelen volt ellenérzéseit enyhe rosszallássá csökkenteni és kimért modorban kifejezésre juttatni.

•- Sajnálom...
- Késő bánat. Előbb kellett volna meggondolnia!
- ...hogyan alkalmatlankodom...
- Akkor ne alkalmatlankodjon.
- ...de hivatali kötelességből vagyok itt.
- Mit beszél? Még sose hallottam ilyen badarságot.
- Telefonhívást kaptam, melyben arra kértek, hala déktalanul jöjjen ide.
- Telefonhívást? Telefonhívást? Mi a szösz! Ilyenkor, éjjel? Ki hívta magát?

Gondolom, nehéz sokáig fenntartani a kimért, hivatalos modort. Nagy erőfeszítést igényelhet. Minden esetre Stilton most kiesett a szerepéből.

- Az a nyavalyás Edwin gyerek - felelte Stilton rosszkedvűen.

- A fiam, Edwin?

- Igen. Azt mondta, betörőt látott a birtokon.

Úgy tűnt, Percy bácsi görcsösen összerándult. A „betörő” szó szemmel láthatóan gyenge pontjára tapintott. Hevesen hadonászva perdült körbe.

- Jeeves!

- Mylord?

- Feladta azt a levelet?

- Igen, mylord.

- Fű! - mondta Percy bácsi, és megtörölte a homlokát.

Még mindig azt törölgette, amikor futó lábak zaja hangzott, és valaki beszélni kezdett a sötétben.

- Hé! Hé! Hé! Ébresztő mindenki! Fegyverbe! Betörőt fogtam a melegházban!

A hang Bokóhoz tartozott, és ismételten elfogott a szánakozás J. Chichester Clam iránt, akinek viszon tagságai megkezdődtek. Most már tudja, mi történik azzal, aki Steeple Bumbleighba téved.

Egy mágnás viszontagságai

Azon rövid idő alatt, amíg Boko meglátott minket és csatlakozott kicsiny körünkhöz, elmerengtem, mennyire másképp érezheti most magát ez a Clam fickó ahhoz képest, amihez hozzászokott.

Elvégre itt van egy tekintélyes üzletember, Amerika büszkesége, akinek élete épp oly rendezett és nyugodt, mint Marcié Hevesen. New Yorkba látogatva tucattjával találkoztam ezzel a típussal, így hát gond nélkül el tudtam képzelni Clam egy tipikus napját.

Kora reggel ébred Long Island-i otthonában. A fürdő. A borotválkozás. A tojások. A gabonapehely. A kávé. A kocsit az állomásra. A 8.15-ös vonat. A szivar. A *New York Times*. Megérkezés a Pennsylvania pályaudvarra. A délelőtti munka. Az ebéd. A délutáni munka. A koktél. Az 5.50-es vonat. Hazakocsizás az Állomásról. A hazaérés. Csók az asszonynak és a kölköknek, és simogatás az üdvözlésére sietett kutyának. A zuhany. Az átöltözés valami kényelmesebbe. A jól megérdemelt vacsora. A csendes este. Lefekvés.

Ez volt egy Chichester Clam-féle ember számára a megszokott kerékvágás, vasárnap és szabadság kivételével. Hiba volt kitenni őt Steeple Bumbleigh nyers izgalmainak és szövevényes körülményeinek. Steeple Bumbleigh valami teljesen új lehetett számára. Gondolom, elcsodálkozott, hogy mi gázolta el - mint aki épp lehajol, hogy virágokat szedjen a vasút mentén, és hirtelen hátsón találja a Cornish Express.

Amint Clam ott ült a melegházban, és hallgatta Boko óbégatását, alighanem meg volt róla győződve, hogy eljött a civilizáció vége, amiről nyilvánvalóan oly gyakran beszélt a klubjában.

Az aranyköröcskék bármilyen sűrűn is borították a menny boltozatját, azért mint mondtam, sötét éjszákánk volt, nem nagyon lehetett látni bármit is. Annyit azonban így is láttam, hogy Boko roppant elégedett magával. Nem lenne túlzás azt állítani, hogy felhúzta az orrát. Ezt abból vontam le, hogy Percy bácsit máris „drága Worplesdonom”-nak szólította, amiről józabb pillanataiban nem is álmodna.

- Drága Worplesdonom - mondta Boko, miután hunyorogva felismerte a bácsikámat. - Ezek szerint talpon van? Nagyszerű. Nagyszerű. Stilton is? És Jeeves? És Bertie? Remek. Így ötven minden bizonnyal le tudjuk gyűrni a gonosztevőt. Nem tudom, hallották-e, amit mondtam, de épp most zártam be egy betörőt a melegházba.

Olyan ember benyomását keltve mondta mindezt, aki készen állt fogadni a gratulációkat. Úgy ütögette Percy bácsi mellkasát, mintha csak azt akarná sugallni, milyen szerencsés fickó, amiért Boko Fittleworth éjt nappallá téve védi az érdekeit. Nem lepett meg, hogy idős rokonom mind türelmetlenebbül viselte ezt a bánásmódot.

- Ne bökdössön, uram! - kiáltotta szemmel láthatóan felkavarva. - Mi ez az ostobaság betörőkről?

Boko visszahőkölt. Látszott rajta, nem erre a hangra számított.

- Ostobaság, Worplesdon?

- Honnan tudja, hogy a pasas betörő?

- De drága Worplesdonom! Ki más ólálkodna ilyenkor, éjnek idején a melegházban? De ha még ez sem elég meggyőző, akkor hadd mondjam el, hogy az imént

mentem el a mosókonyha ablaka mellett, és valaki csomagolópapírt ragasztott rá.

- Csomagolópapírt?
- Csomagolópapírt. Roppant gyanús, mi?
- Miért?

De drága Worplesdonom, ez egyértelműen bizonyítja az ipse bűnös szándékait. Ön bizonyára nem tudott róla, de amikor ezek a fickók be akarnak hatolni egy házba, hogy elcsaklizzák az ingóságokat, melaszszal mindig csomagolópapírt ragasztanak az ablakra, azután ököllel beütik. Ez a megszokott eljárás. Az üvegcserepek a papírhoz ragadnak, így a gazfickók bemászhatnak anélkül, hogy összevagdognák magukat. Nem, drága Worplesdonom, semmi kétségünk nem lehet a fickó szándékait illetően. Éppen időben zártam be. Motoszkálást hallottam a melegházból. Belestem, és megláttam egy sötét alakot. Bevágtam az ajtót, eltorlaszoltam, így esélye sincs meglépni. Keresztülhúztam a számításait.

Boko vallomása kivívta a törvény mindig éber őrének elismerését.

- Szép munka, Boko.
 - Köszönöm, Stilton.
 - Nagy lélekjelenlétről tettél tanúbizonyságot.
 - Kedves tőled, hogy ezt mondod.
 - Megyek és nyakon csípem.
 - Épp javasolni akartam.
 - Van fegyvere?
 - Nem tudom. Nem sokára kiderül.
 - Az se érdekel, ha van neki.
 - Ez a helyes szellemiség!
 - Gyorsan rávetem magam...
 - Ragyogó ötlet.
 - ...és lefegyverzem.
- Reméljük. Mindenképpen reméljük. Reméljük a

legjobbakat. De bármi is történjen, meg lehet az a jóleső érzésed, hogy a kötelességedet teljesítetted.

A fenti eszmecsere alatt a „Szép munka”-szavaktól egészen a „kötelességedet teljesítetted” végszavakig Percy bácsi rendkívül élethűen utánczolt egy macskát, aki nem kerülte ki a forró kását. De nem hibáztattam ezért. Meghívta J. Chichester Clamet egy diszkrét beszélgetésre a melegházba, és nyilván nem nagyon örült a gondolatnak, hogy egy rendőr rávesse magát. Nehéz kényes üzleti tárgyalást folytatni ilyen körülmények között. Kínjában ismét hajtogatni kezdte, hogy „Mi?”, ami Bokót arra ösztönözte, hogy ismét mellbe bökdösse.

- Minden rendben, drága Worlpesdonom - mondta barátom, és úgy kopogtatta a bácsikám mellkasát, mint egy harkály. - Ne aggódjon Stiltonért. Nem esik baja. Legalábbis nem hiszem. Persze tévedhetek. De őt azért fizetik, hogy vállalja a kockázatot. Á, Florence - tette hozzá a ház leányához szólva, aki ekkor érkezett ponygolában, karikába tűzött hajjal.

Azonnal láttam rajta, hogy hiányzik belőle a szokásos nyugalom és kiegyensúlyozottság. Amikor megszólalt, némi feszültséget fedezhettem fel a hangjában.

- Hagyd az „A, Florence”-ozást. Mi folyik itt? Mi ez a lárma és felfordulás? Kiabálásra ébredtem.

- Én voltam - ismerte el Boko, és még a félhomályban is láttam önelégült mosolyát.

Nem hiszem, hogy egész Hampshire-ben akadt még egy fickó, aki olyan elégedett volt magával, mint ő. Fejébe vette, hogy ő a nap hőse, akit mindenki imád nem is sejtve, hogy Percy bácsi kedvenc olvasmánya Boko neve lenne egy sírkövön. Szomorú helyzet.

- Bárcsak ne kiabáltál volna! Lehetetlen úgy aludni, hogy emberek dorbézolnak a kertben.

- Dorbézolni? Betörőt fogtam!

- Betörőt?

- Ahogy mondd. Egy nagydarab, brutális bünözőt, aki vagy állig fel van fegyverezve, vagy nincs. Ezt a kérdés tisztázódik majd, ha Stilton kezelésbe veszi.

- De hogy fogtál betörőt?

- Rátermettség kérdése.

- Úgy értem, mit kerestél itt az éjszaka közepén?

Percy bácsi mintha csak erre a végszóra várt volna:

-Pontosan! - kiáltotta, és fújtatott, ahogy életében soha. - Én is pont ezt akarom tudni. Éppen ez az a kérdés, amit fel akarok tenni. Mi az ördögöt csinál itt? Nem hiszem, hogy meghívtam volna a kertembe garázdálkodni, fel-le csörtetni, mint egy bölény, lármázni, megzavarni a csöndet és nyugalmat. Tudtommal van saját kertje. Ha muszáj bölénykednie, legyen szíves és tegeye odahaza. No és embereket zárni a melegházamba! Életembe nem hallottam még ilyen tolakodásról!

- Tolakodás?

- Maga szemtelenül tolakodó!

Boko nyilvánvalóan meghökkent. Érezni lehetett, hogy a keblén melengetett kígyók körül járnak a gondolatai. Hosszasan hebegett, mielőtt képes volt megszólalni.

- Nohát! - mondta nagy sokára, mert addig a hangja inkább hasonlított egy motorkerékpár-imitációra.

- Nohát, el vagyok képedve! Nohát, mit mondjak? Nohát, megáll az eszem! Tolakodó, mi? Szóval így állunk? Ha! Persze az ember nem vár köszönetet ezekért az apró jócselekedetekért - amik mondhatom, némi kényelmetlenséggel járnak persze -, de úgy véltem, a körülmények között számíthatok némi jó modorra. Jeeves!

- Uram?

- Mit is mondott Shakespeare a hálátlanságról?

- „Zúgj, tél, zúgj, viharozz”, uram, „Nem lehetsz oly gonosz, mint az emberi szív.” Emellett szokott úgy is utalni eme emberi tulajdonságra, miszerint „hálátlanság, te márványszívű ördög”

- És mennyire igaza volt! Úgy öröködöm a házon, mint egy őrangyal, feláldozom érte a pihenésemet és kényelmemet. Hajtom magam, betörőket fogok...

Percy bácsi ismét beindult.

- Még hogy betörők! Ostobaság. Az az ember minden bizonnyal megfáradt utazó, aki a melegházamban keresett menedéket a vihar elől.

- Miféle vihar?

- Mindegy, milyen vihar.

- Nincs is vihar.

- Jól van, jól van!

- Csodálatos az este. Híre sincs viharnak.

- Jól van, jól van! Nem az időjárás a lényeg. Hanem az a szegény pára a melegházamban. Szerintem valószínűleg csak ártatlan utazó, és nem vagyok hajlandó rendőrkézre juttatni a szerencsétlen embert. Mi kárt okozott? Több mérföldes körzetben minden jöttment a kertemben korzózik. Neki miért nem szabad? Így is olyan már a kertem, mint a Hyde Park, a fenébe is.

- Tehát ön szerint nem betörő?

- Szerintem nem.

- Worplesdon, maga egy nagy marha. Na és a csomagolópapír? És mit szól a melaszhoz?

- Fenébe a melasszal. Pokolba a csomagolópapírral. Hogy mer marhának nevezni? Jeeves!

- Mylord?

- Itt van tíz shilling. Adja oda szegény fickónak, és eressze útjára. Mondja meg neki, hogy szerezzen magának alvóhelyet meg vacsorát.

- Igenis, mylord.

Boko éles, vakkantásszerű hangot hallatott, mint egy méltatlankodó hiéna.

- És Jeeves! - mondta.

- Uram?

- Ha megkapta az alvóhelyét, takarja is be, és gondoskodjon forróvizes palackról.

- Igenis, uram.

- Tíz shilling, mi? Vacsora, a teringettét? Alvóhely, a hétszázát? Nos én végeztem itt - közölte Boko. - Mosom kezemet az egész ügyben. Soha többé nem segítek, ha betörök flangálnak ebben az örültekházában. Legközelebb, ha találkozom eggyel, hátba veregetem és tartom neki a létrát.

Haraggal csordultig telt szívvel eltrappolt a sötétben, és nem mondhatom, hogy meglepett a dolog. Az események alakulásától a legbékésebb ember szíve is túlsordult volna, nemhogy egy szenvedélyes, ifjú íróé, aki híres arról, hogy meglátogatja a kiadóit, és a legkisebb provokálásra patáliát csap.

De - bár megértettem álláspontját, magamban gyászoltam. Tovább megyek, nyűszítettem magamban. Az érzékeny Wooster-szívem mélyen megérintette a Boko-Nobby-szerелеm. Reménykedtem, hogy a ma esti hejehuja eredményeképp Percy bácsi megenyhül, és jelentős mértékben rendeződnek a dolgok.

Ehelyett azonban ez a zugfirkász a béka fenekénél mélyebbre süllyesztette magát a bácsi szemében. Ha eddig négy az egyhez volt az esélye a gyámi áldás megszerzésére, most nem becsülhettem jobbnak, mint száz a nyolchoz. De még ilyen nagyvonalú arány mellett se hiszem, hogy bárki fogadott volna rá.

Épp azon gondolkodtam, használna-e néhány nyugtató szó a részemről, amikor halk fütty ütötte meg a fülemet, ami akár a gyöngybagolyra is hasonlíthatott.

Bizonytalan, de határozottan nőies valamit láttam

kibújni az egyik fa mögül. Minden arra mutatott, hogy Nobby lesz az. Elváltam a társaság magjától, és oda-
osontam hozzá.

Jól sejtettem. Nobby volt az pongyolában, de haj-
csavarók nélkül. Úgy látszik, az ő frizurájához nincs
szükség csavaróra. Valósággal sistergett az izgatott-
ságtól és a vágytól, hogy mindent megtudjon.

- Nem akartam csatlakozni a társasághoz - mondta,
miután, túlestünk az üdvözlő formaságokon. - Percy
bácsi ágyba küldött volna. Hogy megy a dolog, Bertie?

A szívem szakad meg, amiért mindig nekem kell a
rossz híreket közölnöm az ifjú hölgygel, de nem búj-
hattam ki fájdalmas kötelességem alól.

- Nem valami jól - feleltem gyászosan.

Mint ahogy előre láttam, a bejelentés sokkolta. Hal-
kan felkiáltott:

- Nem valami jól?

- Nem.

- Mi nem sikerült?

- Kérdezd inkább, mi sikerült. A vállalkozás elejétől
végéig kudarcba fulladt.

Élesen felkiáltott, és láttam, hogy azzal a kellemet-
len, gyanakvó pillantásával néz rám.

- Gondolom, te szúrtál el valamit!

- Szó sincs róla. Megtettem mindent, amit csak le-
hetett. De megint a körülmények szerencsétlen össze-
játéka merült fel, így az, ami kellemes esti munkának
indult, tömegjelenetté fajult. Minden a legnagyobb
rendben haladt, amikor a kert és a birtok Percy bácsik-
tól, Jeevesektől és Stiltonoktól kezdett nyüzsgöni.
Sajnálattal hozzá kell tennem, hogy Boko se hozta
a legjobb formáját.

- Hogy érted?

-Folyton „drága Worplesdonom”-nak hívta Percy
bácsit. Márpedig nem „drága Worplesdon”-ozhatsz

valakit sokáig anélkül, hogy összetörjön a teher alatt. Sértő szavak hangoztak el, nemegy sajnós Boko szájából. A jelenet, bárhogy is fáj, azzal ért véget, hogy Boko lemarháza Percy bácsit, sarkon fordult és eltrappolt. Azt hiszem, ezzel sikerült újabb mélységekbe süllyednie.

Nobby halkan nyögdécselt, és kedvem lett volna megpaskolni a fejét. De beláttam, hogy nem sok haszna lenne, így elvettem.

- Azt hittem, bízhatok annyira Bokóban, hogy kivételesen nem csinál hülyét magából - sajnálkozott Nobby.

- Nem hiszem, hogy egy író képes lenne nem hülyét csinálni magából - feleltem komoran.

- Na de amit ezért tőlem kap! Merre ment, miután sarkon fordult?

- Valamerre arra.

- Várj csak, míg megtalálom! - vakkantotta, mint egy kis növésű véreb, és elfújta a szél.

Talán két pillanatba telt, ha nem háromba, hogy megjelenjen Jeeves.

- Kellemetlen egy éjszaka, uram - mondta. - Kiszabadítottam Mr. Clamet.

- Ne törődjön Clammel. Clam hidegen hagy. Én Boko miatt aggódom.

- A, igen, uram.

- Micsoda idióta, így magára haragítani Percy bácsit!

- Valóban, uram. Nagy kár, hogy a fiatalember nem mutatott nagyobb békülékenységet.

- Befellegzett neki, hacsak maga nem talál ki valamit, ami megmenti a süllyedő hajót.

- Igen, uram.

- Kapja el, Jeeves.

- Igen, uram.

- Beszéljen a fejével.
- Igen, uram.
- Addig üsse a vasat, amíg ki nem ötöl valami megoldást.

- Ahogy óhajtja, uram.

-Valahol odakint találja a néma éjszakában. Bár nem is lesz olyan néma, mert Nobby alighanem alaposan beolvas neki. Körözzön addig, amíg nem hall hangos szoprán hangot, és oda kell mennie.

Ahogy kértem, elment, én pedig homlokom ráncolva járkálni kezdtem. Talán öt perce ráncolhattam, amikor felhomálylott valami toronyiránt, és rájöttem, hogy ez a valami Boko, akit, úgy látszik, visszahúzott a szíve.

Az új terv

Boko letörtnek és kiábrándultnak tűnt, mintha a lelkét átküldték volna a mángorlón. Félreérthetetlenül olyan ember benyomását keltette, akinek szíve hölgye alaposan megmondta a magáét, és még nem tért magához a megrázkódtatásból.

-Hello, Bertie - mondta lehalkított, kenetteljes hangon.

- Csip-csip, Boko.

- Micsoda este!

- Az nem kifejezés.

- Ugye nincs nálad egy flaska?

- Nincs.

- Nagy kár. Az embernél mindig legyen egy flaska vészhelyzetre. Mint a bernáthegyi kutyáknál az Alpokban. Ötvenmillió bernáthegyi kutya nem tévedhet. Nagy érzelmi megrázkódtatáson estem át.

- Megtalált Nobby?

Kicsit összerezzenet.

- Épp az imént csevegtem vele.

- Sejtettem, hogy ez történt.

- Meglátszik rajtam, ugye? Nem lep meg. Remélem, nem te beszéltél neki a vicces eszközkőről?

-Természetesen nem!

- Valaki pedig beszélt.

- Gondolom, Percy bácsi.

- Igaz. Biztos megkérdezte tőle Nobby, hogy sikerült az ebéd. Igen, gondolom a bácsikád volt az a hite-

les hírforrás, ahonnan Nobby beszerezte az értesüléseit.

- Tehát szóba hozta a vicces eszközöket?

- Ó igen. Szóba hozta őket. Beszéde tárgyát félig a vicces eszközök képezték, félig pedig a ma este történtek. Egyik témában sem volt szüksézáú. Egészen biztos, hogy nincs egy flaskád?

- Sajnos egész biztos.

- Mindegy - mondta Boko, és ismét hallgatásba merült egy időre. Mikor ismét felmerült, azt kérdezte, hol tanulhatják a lányok azokat a kifejezéseket.

- Milyen kifejezéseket?

- Nem ismételhetem el úriemberek jelenlétében. A leányinternátusban tanulhatják.

- Megmondta neked a magáét?

- Nem fukarkodott a szitokkal, az biztos. Különös élmény volt ott állni, miközben ő beszélt. Úgy éreztem magam, mintha valami kicsi, visító hangú izé kerengene körülöttem dühödten. Mint amikor megtámad egy pincsi.

- Még sose támadott meg pincsi.

- Akkor kérdezz meg valakit, akit igen. Minden pillanatban attól féltem, hogy bokán harap.

- Mi lett a vége?

- Megmaradt az életem. De milyen élet ez?

- Az élet szép.

- Nem az, ha elveszted a lányt, akit szeretsz.

- Elvesztetted a lányt, akit szeretsz?

- Erre próbálok rájönni. Nem tudom eldönteni. Attól függ, miként értelmezed az alábbi szavakat: „Soha többé nem akarlak látni, de még csak beszélni se veled ebben az életben, sem a következőben, te szerencsétlen tuskó!”

- Ezt mondta?

- Többek között.

Felismertem, hogy eljött a vigasztalás és bátorítás ideje.

- Én a helyedben nem aggódnék, Boko.

Meglepettnek tűnt.

- Nem?

- Nem. Úgyse gondolta komolyan.

- Nem gondolta komolyan?

- Dehogy.

- Csak azért mondta, hogy ne üljön le a társalgás?

Hogy mondjon valamit?

- Elárulom, Boko, hogy mélyrehatóan tanulmányoztam a női nemet. Mindenféle hangulatban megfigyeltem őket, és arra a következtetésre jutottam, hogy ha az általad leírt módon kiadják a dühüket, nem nagyon kell odafigyelni arra, amit mondanak.

- Azt tanácsolod, tudomást se vegyek róla?

- Ahogy mondod. Ūzd el a gondolataidból.

Csendben űlt egy percig. De mikor megszólalt, némileg reménykedve beszélt.

- Na, és persze van még valami. Szeretett engem. Egészen ma délutánig. Halálosan. O mondta. Ezt nem szabad elfeledni.

- Még mindig szeret.

- Tényleg így gondolod, ugye?

- Hát persze.

- Annak dacára, hogy szerencsétlen tuskónak hívtott?

- Persze. Hiszen szerencsétlen tuskó vagy.

- Igaz.

- Ne is törődj velem, mit mond egy lány, amikor leszid, mert hülyét csináltál magadból. Olyan, mint Shakespeare. Jól hangzik, de nem jelent semmit.

- Akkor szerinted a régi érzélem még mindig él?

- Pontosan. Gondolj bele, ha képes szeretni a rémes flanelnadrágjaid ellenére, nem túl valószínű, hogy

kiábrándul belőled egy szimpla balfogás miatt. A szerelem elpusztíthatatlan. Szent lángja örökké él!

- Ki mondta ezt neked?

- Jeeves.

- O pedig biztosan tudja.

- Még szép. Jeevesre számíthatsz.

- Igazad van. Számíthatsz rá, ugye. Nagyon vigasztaló, amit mondasz, Bertie.

- Igyekszem, Boko.

- Reményt adtál. Felemeltél a mélységből.

Boko új erőre kapott. A vállát ugyan nem húzta ki, és az állát se szegte fel, de a morálja határozottan javult. Sőt, úgy vélem, pár percen belül vidám és gondtalan lett volna, ha ekkor nem töri meg a csendet egy női hang barátom nevét szólítva.

-Boko!

Boko összerezdült, mint a nyárfa.

- Igen, drágám?

- Gyere ide! Beszédem van veled.

-Jövök drágám! Istenem! - suttogeta. - Ráadás.

Eltéblábolt, én pedig ott maradtam a helyzetem me-
rengve.

Megmondhatom, hogy aggodalom nélkül tekintetem a szituációra. Boko számára, aki úgymond testköz-
zelből élte végig a fruskával a cirkuszt, természetes, hogy úgy tűnt, ütött a végítélet napja, mégpedig szo-
katlan szilajsággal. De a magamfajta higgadt külső szemlélő számára az egész nem volt több merő for-
malitásnál. Én vállat vontam, és annak kezeltem az egészét, ami - vagyis egyszerű rizsának.

A szerelem kötelékei nem szakadnak szét csak mert a női összetevő felkapja a vizet a férfi ostoba viselkedésén és néhány keresetlen szóval megmondja neki a magáét. Bármennyire is isteníti egy lány a választott férfit, mindig eljön az idő, amikor ellenállhatatlan vá-

gyat érez arra, hogy lehordja a sárga földig. Szerintem, ha minden ifjú párt, akit csak életemben ismertem, egymás mellé tennék -jó, elég nehezen kivitelezhető, de csak tegyük fel a példa kedvéért csaknem a Picadillyig érne a sor. Mégis, egy se volt köztük, aki ne esett volna át azon, amin ma este Boko.

Úgy véltem, talán már el is értek Nobbyval a második stádiumba, amikor a nőstény galamb a hím galamb mellén zokog, és sajnálja, hogy mérges volt. Feltételezésemet beigazolta Boko viselkedése, amikor pár perc múlva ismét csatlakozott hozzám. Még a sötétben is látszott, hogy kicsattanó kedvében van. Valószínűleg repült, keble pedig dagadt, mint egy vízbe mártott fürdőszivacs.

- Bertie!
- Hahó.
- Még itt vagy?
- El se mozdultam.
- Minden rendben, Bertie.
- Még mindig szeret?

-

Igen.

- Helyes.
- A keblemen sírt.
- Remek.
- Azt mondta, sajnálja, hogy mérges volt. Mire én: „Ugyan, ugyan!”, és megint minden csodás.
- Nagyszerű.
- Remekül éreztem magam.
- Gondolom.
- Visszavonta a szerencsétlen tuskót.
- Jó.
- Azt mondta, fa vagyok, amin az ő életének gyümölcse csüng.
- Éljen.
- Nyilvánvalóan tévedésből mondta azt, hogy soha

többé nem akar látni, de még csak beszélni se velem ebben az életben, sem a következőben. Mert beszél. Méghozzá sokat.

- Nagyszerű.

- Magamhoz öleltem, és hevesen megcsókoltam.

- Képzelem.

-A jelen lévő Jeeves is meghatózott.

- O, Jeeves is ott volt?

- Igen. Nobbyval különféle terveket és fondorlatokat vitattak meg.

- Percy bácsi meglágyítására?

- Igen. Mert hát természetesen ez még mindig várat magára.

-Nehéz lesz...

- Nem is kicsit.

-...azok után, hogy nemcsak „drága Worplesdonom"-nak szólítottad, hanem marhának is.

-Nem is kicsit, Bertie, nem is kicsit. Ám Jeeves élete egyik legjobb ötletével állt elő.

- Igazán?

- Micsoda ember!

- Á!

- Sokszor mondom, hogy Jeevesnek nincs párja!

- Milyen igaz!

- Megfigyelted már, hogy a feje hátul kidudorodik?

- Gyakran.

- Ott az agya. A fülei mögé betuszkolva.

- Igen. Mi az ötlete?

-Dióhéjban a következő. Jeeves szerint mindent helyrehozhatnék, ha Worplesdon mellé állnék.

- Mellé állni? Nem értem. Miért jó az neki, ha ott állsz mellette?

-Nem szó szerint mellé állni, hanem kiállni mellette.

- Ja, kiállni mellette?

- Így van. Kiállni mellette. Más szóval azt javasolja, álljak az öregfiú pártjára. Vagyis védjem meg.

- Megvédeni Percy bácsit?

- Tudom, hogy bizarrul hangzik. De Jeeves szerint bejön.

- Még mindig nem értem.

- Pedig rendkívül egyszerű. Figyelj. Tegyük fel, hogy valami vadállat beront Worplesdon dolgozószobájába holnap délelőtt tízkor, és gorombáskodni kezd veled. Elmondja mindennek, aminek csak lehet, szóval meglehetősen kellemetlenül viselkedik. Én a dolgozószoba ablaka előtt várok, a megfelelő lélektani pillanatban bedugom a fejem, és halk, feddő hangon azt mondom: „Elég, Bertie!”

- Bertie?

- Bertie-nek hívják a fickót. De ne szólj közbe! Elvesztem a fonalat. Bedugom a fejemet, és azt mondom: „Elég, Bertie! Furcsállom, hogy így megfedkezdel magadról. Nem tűrhetem, hogy így bánj valakivel, akit oly sokra becsülök, mint Lord Worplesdont. Lehet, hogy Lord Worplesdonnal voltak nézeteltéréseink - az én hibámból, amit teljes szívemből megbántam -, de sose inogtam meg abbéli véleményemben, hogy nagy megtiszteltetés ismerni. Így hát ha azt halom, hogy te...”

Gyors észjárású vagyok. Már is átláttam a szörnyű terv mibenlétét.

- Azt akarod, hogy menjek be Percy bácsi barlangjába és szidalmazzam?

- Pontban tízkor. Ez a legfontosabb. Másodperc pontossággal egyeztetnünk kell. Nobby szerint a bácsikád mindig a dolgozószobájában tölti a délelőttöt. Nyilván becsmérítő leveleket ír a hajóskapitányainak. Szóval ott gubbaszt majd a székében, miközben te elé állsz, megrázod felé az ujjadat...

A barátom szavai által életre keltett kép annyira szörnyűséges volt, hogy biztosan elesek, ha nem kapaszkodom meg egy fában.

- Azt mondd, Jeeves javasolta ezt?
- Mint mondtam. Jóformán a kisujjából rázta ki.
- Nincs formában.

Boko modora némileg merevebb lett.

- Nem értelek, Bertie. Szerintem ez a terv Jeeves legkifinomultabb ötletei közül való. Ama stratégiák egyikének tartom, melyek hatékonysága éppen egyszerűségükben rejlik. Kudarccal szinte kizárt. Ha közbelépek, amikor épp a pokolba küldöd a vén Worplesdont, és teljes együttérzéssel és támogatással mel léállok, biztos...

Vannak pillanatok, amikor mi, Woosterek nagyon kemények tudunk lenni. Mondhatni, gyémántkeménységűek. Ezen pillanatok közé tartoznak azon esetek, amikor arra kérnek, támadjam le Percy bácsit.

- Sajnálom, Boko.
- Sajnálod? Miért?
- Felejts el.
- Hogy?!
- Kizárt, hogy megtegyem.

Közelebb hajolt, hogy jobban az arcomba tudjon bámulni. Döbrentnek tűnt.

- Bertie!
- Igen, tudom. De ismétlem, kizárt, hogy megtegyem.
- Kizárt?
- Kizárt.

Esdeklővé vált a hangja. Bingo Little-nél szoktam hallani ezt a hangot, amikor arról győzköd egy buk mékert, hogy legyen széles látókörű, felvilágosult, és várjon a pénzére jövő szerdáig.

- De Bertie, ugye szereted Nobbyt?

- Persze.

- Persze, hogy szereted, különben nem adtál volna neki három penny ára savanyúcukrot. Na és gondolom, nem tagadod le a tényt, hogy te és én együtt jártunk iskolába. Hogy is tagadnád! Amikor úgy értettem, visszautasítasz, nyilván csak rosszul hallottam.

- Nem hallottad rosszul.

- Nem?

- Nem.

- Visszautasítod a szerepedet a teremben?

- Vissza.

- Te... Tisztázni akarom a dolgot... Te tényleg nem vagy hajlandó eljátszani a szerepedet... ezt az egyszerű, nehézségmentes szerepet... az összeesküvésünkben?

- Bizony.

- Bertie Wooster mondja ezt?

- Személyesen.

- Az a Bertie Wooster, akivel együtt jártam iskolába?

- Az.

Fütyülve szívta be a levegőt.

- Ha bárki korábban azt mondja nekem, hogy ez megtörténhet, nem hiszem el. Kinevettem volna. Még hogy Bertie Wooster cserbenhagyjon? Ugyan, ugyan, mondtam volna. Bertie soha nem tenne ilyet, hisz iskolatársam volt gyerekkorunkban, és most is az én kenyeremet eszi.

Ez kellemetlen húzás volt. Persze olyan sok kenyérét nem ehettem, mert Boko inkább a zsömlét kedvelte, de értettem, mire gondol. Ettől a nézőpont-tól egy pillanatra már-már meginogtam. Ám akkor a székében gubbasztó Percy bácsira gondoltam - a székében gubbaszt, na persze -, és ismét megkeményedtem.

- Sajnálom, Boko.

- Én is, Bertie. Sajnálom, és csalódott vagyok. „A vérzik a szívem” kifejezés tolul ajkamra. Azt hiszem, nincs más hátra, mint megmondani Nobbynak. Istenem, hogy fog sírni!

Nem titkolom, ez rosszul esett.

- Nem akarom megríkatni Nobbyt.

- Pedig több hordót telesír majd.

Boko szemrehányóan sóhajtozva eltűnt a sötétben, magamra hagyott a csillagokkal.

Épp őket vizsgáltam, és azon tűnődtem, mi keltette Jeevesben azt a benyomást, hogy a csillószemű keru bok karában zengenének - én ugyanis semmi erre utaló jelet nem találtam -, amikor hirtelen összemo sódtak, és mintha csak Percy bácsivá és J. Clammé változtak volna, egyenetlen lángnyelvvé olvadtak.

Ennek az volt az oka, hogy egy titokzatos kéz mögém lopakodva, váratlanul alaposan fejbekólintott, feltételezésem szerint valamely tompa tárggyal. Pontosan halántékon talált, amitől éles jajkiáltással elterültem.

Ha Edwin egyszer beindul...

Tarkómat dörzsölve felültem, amikor sipító hang ütötte meg a fületem. Nem más figyelt aggódva vagy kárörvendve a jól végzett munka miatt - nehéz volt eldönteni, mi a helyzet -, mint az a nyavalyás Edwin.

- Tyűű! - közölte. - Te vagy az, Bertie?

- Még szép, hogy én vagyok - feleltem nyersen, ami úgy vélem, érthető.

Elvégre az élet anélkül is épp elég nehéz, hogy cserkészek szomorítsák meg minden pillanatodat. Dühös voltam.

- Mit jelentsen ez? Mi a nyavalyáért vágta fejbe, te isten csapása, egy furkósbottal?

- Nem furkósbot volt, hanem a cserkészbotom. Olyasmi, mint egy hokiütő. Nagyon hasznos.

- Jó, ha kéznél van, mi?

- Az hát! Nagyon fáj?

- Jobb, ha tőlem tudod, hogy baromira fáj.

- Tyűű! Sajnálom. Betörőnek néztelek. Betörő bujkál a birtokon. Hallottam az ablakom alatt. Megkérdeztem „Ki van ott”, mire szitkozódva odébbállt. Ma este nincs szerencsém. Az első, akit összekevertem a betörővel, az apám volt.

- Az apád?

- Igen. Honnan tudtam volna, hogy ő az? Eszembe se jutott, hogy a kert közepén sétál éjnek idején. Láttam egy lehajoló árnyat, mint aki ugrani készül, mögé lopóztam, és...

- Csak nem ütötted le?

- De. Nem is kicsit.

Be kell vallanom, megdobbant a szívem, mint Jeeves állítása szerint az övé, ha fenn a szivárvány ragyog. Roppant ösztönző volt a gondolat, hogy Percy bácsit kupán nyomták. Már régen kijárt neki. Olyanfajta rácsodálkozást éltem át, mint gyakran, ha alkalmam van bepillantani a végzet útjaiba, és felismerem, hogy a világon semmi se létezik ok nélkül, még Edwin sem, és a legértéktelebb élőlénynek is van valami haszna.

- Kicsit morcos lett tőle.

- Felbosszantotta a dolog, mi?

- El is akart páholni, de Florence nem engedte. Azt mondta: „Hozzá ne nyúlj, apa! Csupán félreértés történt.” Florence nagyon szeret engem.

Felhúztam a szemöldökömet. Arra gondoltam, milyen furcsa, morbid ízlése van annak a lánynak.

- Így hát végül is csak annyit mondott apa, hogy menjek lefeküdni.

- Akkor miért nem vagy az ágyban?

- Ágyban? Tyúúú! Az kizárt. Hogy van a fejed?

- Pocsékul.

- Fáj?

- Persze, hogy fáj.

- Zúzódásod lett?

- Az biztos.

- Akkor itt az ideje, hogy elsősegélyben részesítselek!

- Nincs itt.

- Nem akarsz elsősegélyt?

- Nem. Ezt már tisztáztuk egyszer, ifjú Edwin. Ismered a nézeteimet.

- Soha senki nem akarja, hogy elsősegélyben részesítsem - mondta Edwin sóvárogva. - Pedig sokat kell gyakorolnom. Mit csinálsz itt, Bertie?

- Mindenki azt akarja tudni, mit csinálok itt - feleltem pikírten. - Miért ne lehetnék itt? Ez a hely a vér kötelékeivel kapcsolódik hozzám. De ha tényleg tudni akarod, vacsora utáni sétára indultam Boko Fittleworth barátommal.

- Bokót nem láttam.

- A mázlista.

- D'Arcy Cheeswright is itt van.

- Tudom.

- Felhívtam, miután láttam a betörőt.

- Tudom.

- Tudtad, hogy jegyben jár Florence-szal?

- Igen.

- Nem tudom, nem bontották-e fel. Rettenetesen összekaptak az imént.

Könnyedén mondta, mintha csak egy hétköznapi pletykátémáról beszélne, és alighanem meglepte, milyen rémületet vált ki belőlem.

- Mi?

- Igen.

- Összekaptak?

- Igen.

- Min?

- Nem tudom.

- Amikor azt mondod, rettenetesen összekaptak, mennyire rettenetes összekapásra gondolsz?

- Nagyon rettenetesre.

- Durva szavak?

- Nagyon durvák.

A szívem, mely az ismertetett módon megdobbant Percy bácsi kobakja kapcsán, most ismét a béka feneké alatt találta magát. Mint már mondtam, egész külpolitikám arra irányult, hogy Stilton és Florence között mind szorosabbra kössem a szálakat. Így hát

már annak a híre is rémülettel töltött el, hogy durva szavakat vágtak egymáshoz.

Tudják, mindaz, amit elmondtam annak kapcsán, hogy Nobby feltúrta az ingujját és átment pincsikutyába - hogy a lányok kiosztják olykor a szerelmüket a móka meg a változatosság kedvéért -, nem igazán passzolt az olyan komoly elmék esetében, mint Florence és ha Stilton-féle fickókról volt szó- Minden azon múlik, amit Jeeves az egyén pszichológiájának nevez. Ha Florence és Stilton ringbe szállt és aprítani kezdte egymást, bármi történhetett.

- Mennyit hallottál?

- Nem sokat, mert ekkor láttam meg, hogy valami mozog a sötétben, és odamentem leülni a cserkészbotommal, és kiderült, hogy te vagy az.

Na persze ez némileg árnyalta a képet. Először úgy értelmeztem, hogy Edwin az első sorból nézte végig a történeteket. De ha csak a nyitó szavakat hallotta, van remény, hogy nem fajult el a dolog. Távozása után talán lehiggadtak a beszélgetők, és tisztázták a dolgokat, mielőtt valami jóvátehetetlen történik. Gyakran megesik ez temperamentumos leányok és legények esetén. Nagy dérrrel-dúrral kezdenek, aztán győz a job-bik énjük, és lehiggadnak.

Meg is említettem ezt Edwinnek, és ő elismerte, hogy lehet benne valami. De észrevettem, hogy szórakozottnak tűnik, nem igazán foglalkoztatta a kérdés, és pár pillanatnyi szünet után, amely során én reménykedtem, ő pedig a cserkészbotot babrált, az ifjú azt is elárulta, miért. Egy műveleti kérdés aggasztotta.

- Emlékszel, Bertie - kezdte -, fejbe vágtaalak...

Biztosítottam, hogy nem feledkeztem meg róla.

- Jót akartam.

- Megnyugtató.

- Persze ettől függetlenül megrázott, igaz?

- Meg.
- Ezt nem tagadhatod.
- Nem.
- Szóval azon gondolkoztam, most akkor semmissé tettem a délutáni jócselekedetemet?

- Amikor kitakarítottad Bekap-Lakot?
- Nem, sajnos az nem számít, mert balul ütött ki. A bross megtalálására gondoltam.

Na, most résen kellett lennem. Azt akarom mondani, hogy a bross, amit Edwin megtalált, és a bross, ami Jeeves kézbesített, elvileg egy és ugyanaz a bross. Tőlem pedig aztán nem tudhatja meg ez az isten csapása, hogy megint elvesztettem, miután ő megtalálta a hallban.

- Ja, az? - feleltem. - Igen, az nagybetűs jócselekedet volt.

- Tudom. De mit gondolsz, még mindig számít?

- Kétségtelenül.

-Tyüüü! Akkor megvagyok múlt csütörtökig.

- Mármint péntekig.

- Csütörtökig.

- Péntekig.

- Csütörtökig.

- Péntekig, te tökkelütött salabakter! - közöltem némileg hevesebben, mert dühített, hogy nem képes rendesen számon tartani a napokat. - Figyelj. A múlt pénteki jótéved lett volna Bekap-Lak kitakarítása. *Stimmt*. De a szerencsétlen eseményeknek köszönhetően ezt töröltük a listáról. Elismered, igaz? Tehát a bross megtalálása a múlt pénteki jótéved. Pofonegyszerű, ha használod kicsit a szürke agysejteket.

- Igen, de nem jól mondtad.

- Dehogynem. Figyelj...

- Úgy értem, te arról beszélsz, amikor először meg-

találtam a brosst. De én a második alkalomról beszélek. Az is számít.

Nem tudtam követni.

- Hogy érted, hogy másodszor? Csak egyszer találta meg.

- Dehogy. Emlékszem, először a hallban ejtetted le. Aztán elmentem kipucolni a konyhakéményt. Aztán következett a robbanás, kijöttem, te pedig a gyepen álltál ingujjra vetkőzve. Levetted a kabátodat, és ledobta.

- Úristen!

A történetek okozta stressztől teljesen elfeledkeztem a kabátjelenetről. Most minden beugrott, és hideg kéz markolt a szívembe. Előre láttam, mi lesz a vége.

- A melltű biztosan kiesett a zsebedből, mert amikor bementél a házba, láttam a fűben heverni. Gondoltam, jó cselekedet lenne, ha megspórolnám neked a vesződséget, és odaadnám Florence-nak.

Bambán bámultam a sráca. Azt hiszem, kifejezés-telennek nevezik ezt a tekintetet.

- Tehát elvitted Florence-nak?

- Igen.

- Mondván, hogy ajándék tőlem?

- Igen.

- Örült neki?

-Rettentően! Tyű?!

Hirtelen eltűnt, mint angolna az iszapban, és észrevettem, hogy szapora lélegzettel közeledik valaki.

Nem kellett a gyerek gyors eltakarodása ahhoz, hogy tudjam, ki: a fűjtatva érkező Florence.

A feleséged leszek, Bertie

Florence szemmel láthatóan erős érzelmekkel küzdött. Enyhén remegett, mintha kezdődő Parkinson-kórja lenne, arca pedig, bár csak vázlatos betekintést nyerhettem a sötétben, sápadtnak és feszültnek látszott, mint a kemény tojás héja.

- D'Arcy Cheeswright - vágott mindjárt a közepébe mindenféle „halihó” nélkül - egy csökönyös, konok, fafejű, pöffeszkedő, fantáziátlan, zsarnokoskodó számár egyenruhában.

Szavaitól megállt bennem az ütő. Felismertem a halálos veszélyt. Az ifjú Edwin okvetetlenkedésének hála ez a díszpinty csupán néhány órával korábban jutott birtokába egy melltűnek, mely látszólag Bertram W. ajándéka volt. Ráadásul a tetejébe még összerúgta a port Stiltonnal, annyira, hogy hat különböző jelzőre volt szüksége a fickó jellemzésére. Ha egy lány hat becsmérlő kifejezést használ, hogy leírja szerelme tárgyát, az már jelent valamit. Hat az nem semmi.

Nem tetszett a dolgok alakulása. Kicsit sem. Úgy véltem, Florence nyilván a következőket mondja magában: „nézzük meg ezt, azután amazt”. Vagyis egyfelől itt egy kedves, lovagias, drága melltűt ajándékozó, másfelől egy csökönyös, konok, fafejű, pöffeszkedő, fantáziátlan, zsarnokoskodó számár egyenruhában. Ha maguk lányok lennének, mit gondolnak, melyiket választanák? Hát ez az.

Ereztem, mindent latba kell vetnem, hogy előse-

gítsem Stilton ügyét. Rá kellett vegyem Florence-t, hogy bármit is követett el a derék rendőr, amitől a leányzó asztmás betegeket megszégyenítő zihálással káromolja, felejtse el. Eljött az idő, hogy olyan ékes-szóoló és meggyőző legyenek, mint még soha, bőséges olajat öntsek a zavaros vizekre, és kiűritsem a poharat, ha kell.

- Az ördögbe! - kiáltottam.
- Mi az, hogy „az ördögbe”?
- Hát csak „az ördögbe”. Afféle tiltakozás, ha érted.
- Nem értesz egyet velem?
- Szerintem félreismerted Stiltont.
- Dehogya.
- Pedig nagyszerű fickó.
- Nem vettem észre.
- Nem mondanád, hogy az ilyen fickók tették nagygyá Angliát?
- Nem.
- Nem?
- Azt mondtam, nem.
- Igazad van. Azt mondtad.
- Egy faragatlan renitens.

A renitens tudtommal az a ruha, amit a papok viselnek, nem értettem, miért hasonlítja Florence éppen ahhoz Stiltont. Biztosan érdekes lett volna megtudakolni az okát, de a leányzó máris tovább beszélt.

- Förtelmesen goromba volt nemcsak velem, hanem apuval is, csak mert nem engedte, hogy letartóztassa azt a férfit a melegházban.

Hirtelen megvilágosodtam. Florence szavai rávilágítottak a baj gyökerére. Ha emlékeznek, akkor hagytam ott a Stilton-Florence-Percy bácsi háromszöget, amikor az utóbbi határozottan megvétózta az ifjú járőr törekvését, miszerint fülön csipné J. Chichester Clamet. így nem is hallhattam Stilton válaszát, amely

- immár világos volt - nem sikeredett túl udvariasra. Mint már utaltam rá, Stilton szenvedélyes férfiú, aki nem válogatja meg a szavait mérgében.

Gondolataim visszakalandoztak az oxfordi időkre, amikor beléptem az evezős csapatba, és Stiltont fogtam ki edzőnek. Ha a Percy bácsinak mondtak a legkisebb mértékben is hasonlítanak a hasamra tett megjegyzéseihez, megértem, hogy a kapcsolatok elmérgesedtek. Szomorú szívvel képzeltem magam elé a jelenetet.

- Azt mondta, apu akadályozza a rendőrség munkáját, és a hozzá hasonló, a köz iránti kötelességről megfeledkező emberek tehetnek a bűnözés mind nagyobb növekedéséről. Azt mondta, apu fenyegetést jelent a társadalomra, és az ő lelkén szárad, ha fél Steeple Bumbleight megölik álmában.

- Nem gondolod, hogy csak viccből mondta?

- Nem, nem gondolom, hogy csak viccből mondta

- Úgy értem, huncutul csillogó szemmel?

- Egy csöpp csillogás nem sok, annyi se volt a szemében.

- Lehet, hogy nem láttad jól. Sötét éjszaka van.

- Kérlek, ne beszélj zöldségeket, Bertie. Elég intelligens vagyok. Nagyon remélem, hogy képes vagyok felismerni az alantas, modortalan viselkedést. Rendkívül ellenségesen beszélt. Úgy nézett apára, mint valami féregre, és azt mondta: „És még maga meri békebírónak nevezni magát? Pfúj!”

- Fújt a szél?

-P-f-új.

-Ó, á.

Kezdtém megsajnálni Percy bácsit, már amennyire egy ilyen embert sajnálni lehet. Elvégre senki sem tagadhatja, hogy nehéz estéje volt szegény szivarnak. Először jött Boko a „drága Worplesdonom”-mal, az-

után Edwin a hokiütőjével, most pedig Stilton a „Pfúj”-jal. Azon esték egyike, amikre borzongva gondol vissza az ember.

-Viselkedésével felnyitotta a szememet. Feltárta előttem személyisége brutális, embertelen oldalát, aminek létezéséről eddig nem is tudtam. Volt valami rémisztő abban a dühben, ami megnyilvánult azután, hogy kiderült, nem tartóztathatja le azt az embert. Olyan volt, mint valami veszélyes vadállat, amit megfosztottak a zsákmányától.

Nyilvánvalóvá vált, hogy Stilton értéke a pincébe zuhant, de legalábbis közel jár már hozzá.

- De ez is csak hivatali buzgóságát mutatja!

- Na hiszen!

- Ha jobban belegondolsz, ezért kapja a heti fizetését.

- Ne beszélj nekem buzgóságról! Vérlázító volt! Amikor pedig igazat adtam apunak, D'Arcy nekem esett, mint egy tigris.

Bár eddigre, mint gondolhatják, mélyen megrendültem, és mindinkább hatalmába kerített a félelem és reményvesztettség, mégis muszáj volt elismeréssel adóznom Stilton rettenthetetlen bátorságának. Bár adott körülmények között meglehetősen kihűlt egykor közelinek mondható iskolai barátságunk, mégis tisztelegnem kellett egy olyan ember előtt, aki képes Florence-nak esni, mint egy tigris. Szerintem maga Attila, a hun se lett volna erre képes hatalma, ereje csúcán se.

Mindazonáltal azt kívántam, bár ne tette volna. Bár csak felébredt volna a jobbik esze. Létfonosságú volt számomra, hogy kettejük szerelmének tüze sértetlenül lobogjon tovább, erre máris repedezni kezdett románjuk építménye. A szerelem érzékeny jószág, ami

kényeztetést, gondoskodást kíván. De ennek nem az a módja, hogy nekiesünk a lánynak, mint egy tigris.

- Közöltem veled, hogy a modern, felvilágosodott nézőpont szerint a bebörtönzés csak tovább vadítja a bűnözőt.

- Mít felelt erre?

- „Á igen?”

- Akkor egyetértett veled.

- Szó sincs róla. Nagyon kellemetlen, gúnyos hangon beszélt. „Tovább vadítja, mi?” Mire én: „Igen.” Ezután olyasmit mondott a modern, felvilágosodott gondolkodásra, amit nem ismételhetek el.

Eltöprengtem, mi lehetett az. Biztos valami sértő, mert szemmel láthatóan még mindig fáj a leányzónak, mint egy kelés a háton. Florence ökölbe szorította a kezét, és toporzékolni kezdett - biztos jele, hogy a lelkének tele van a hócipője. Florence azon lányok közé tartozik, akik a modern, felvilágosodott gondolkodásban személyes barátjukat látják, és rosszul tűrik, ha sértegetik őket.

Felnyögtem magamban. Ahogy a dolgok álltak, lélekben már vártam, mikor közli, hogy felbontotta az eljegyzést.

Mit ad isten, pont most ért ehhez a részhez.

- Természetesen azon nyomban felbontottam az eljegyzésünket.

Annak ellenére, hogy mint mondtam, előre tudtam, mi következik, akkorát ugrottam, mint egy zerge.

- Felbontottad az eljegyzéseket?

- Igen.

- Ó. Szerintem kár volt.

- Miért?

- Stilton remek fickó.

- Szó sincs róla.

- Felejtsd el a bántó szavakat, amiket mondott. Légy belátó.

- Nem értelek.

- Nézd a szerencsétlen flótás szemszögéből a dolgot. Nem szabad elfeledned, hogy Stilton gyors előremenetel reményében lépett be a rendőrség kötelékébe.

- És?

- És a nagykutyák senkit nem léptetnek elő gyorsan, ha nem áll elő semmilyen látványos eredménnyel, amittől leesik az álluk, és azt mondják: „Szent szalmaszál!” Stilton hetek, de lehet, hogy hónapok óta morgolódt, mint ketrecbe zárt oroszlán a falu törvénytisztelete miatt. Hiú ábránd volt remélnie, hogy talál legalább egy nyakörv nélküli kutyát vagy egy részegyet, vagy valami szabálytalanságot, amire lecsaphat. Így egy betörő váratlan érkezése úgy hathatott rá, mint mennyei manna. Nyilván úgy gondolta, eljött az idő, hogy megmutathassa, kicsoda. Aztán épp amikor elégedetten nekigyürkőzött volna, hogy kihasználja a remek lehetőséget, Percy bácsi rövid pórázra fogja. Ennyi épp elég, hogy felbőszítse bármelyik fakabátot. Érthető, hogy megfélemedezett magáról, és indulattal beszélt. De sose gondolja komolyan, amit dühében mond. Hallanod kellett volna egyszer Oxfordban, miket mondott a kidülledő hasamról, miközben keményen lapátoltunk az evezőkkel. Ám pár órával később már együtt vacsoráztunk a Clarendonban - emlékszem, erőlevest, rombuszhalat és ürügerincet -, és maga volt a megtestesült szívélyesség. Rájössz majd, hogy most is ez a helyzet. Lefogadom, máris mardossa a lelkiismeret, és ő sajnálja a legjobban, hogy olyanokat mondott neked a modern, felvilágosodott gondolkodásról. Örültem szeret téged. Hidd el. Biztos forrásból tudom. Szóval én azt tanácsolnám, menj oda, és mondd meg neki,

hogy minden el van felejtve és meg van bocsátva. Ez az egyetlen módja, hogy elkerülj egy óriási baklövést, melynek emléke üldözne az évek során. Ha lapátra teszed Stiltont, egész hátralévő életedben verni fogod a fejed a falba. A legtisztább ember, akit ismerek.

Elhallgattam. Részben levegőt venni, részben, mert úgy véltem, eleget mondtam. Alltam Florence válaszára várva, és azt kívántam, bárcsak lenne egy torokcukorkám, hogy elszopogathassam.

Nem tudom, mit vártam a lánytól - talán, hogy miután igaz szavaimat magába szívja, lekókad a feje, és néma könnyeket hullat, esetleg szóban is kifejezi, mennyire meggyőztem. Arra semmiképp nem számítottam, hogy megcsókol, még hozzá olyan hevesen, hogy csaknem hanyatt vágódtam.

- Bertie! Elképesztő vagy! - mondta nevetve, amire én akkor se lettem volna képes, ha megfizetik. - Túl lovagias. Ezt szeretem benned. Téged hallva senki se gondolná, hogy a legféltettebb álmod feleségül venni engem.

Szerettem volna megszólalni, de nem tudtam. Nyelvem összeakadt, az agyam megbénult. Épp úgy lebénytam, mint, gondolom, Chichester Clam, amikor a melegház ajtaja becsukódott és meghallotta Bokót óbégatni. Rémálomba illő felismerés, hogy tehetetlen bábu vagy a sors kezében.

Florence belémkarolt, és magyarul kezdett, ahogy egy nevelőnő beszélhet a visszamaradt tanulójával a számtan alapjairól.

- Azt hiszed, nem tudom? Drága Bertie, nem vagyok vak! Amikor felbontottam veled az eljegyzésemet, azt hittem, elfelejtesz - vagy hogy mérges leszel, és csúnya, rossz dolgokat gondolsz majd rólam. Ma este rádöbentem, mekkorát tévedtem. A bross nyitotta fel szemem az érzelmeidre. Egyáltalán nem

kellett volna születésnap ajándékot adnod nekem. Kizárólag, ha így akartad jelezni, hogy még mindig fontos vagyok neked. Ráadásul ilyen hihetetlenül drága ajándékot... Természetesen rögtön megértettem, mit akarsz mondani. Annyira összevágott más dolgokkal, amiket mondtál. Például, hogy Spinozát olvasol. Úgy gondoltad, elvesztettél, de továbbra is igényes könyveket olvastál a kedvemért. A könyvesboltban pedig rajtakaptalak, hogy megvásárolod a regényemet. El se mondhatom, mennyire meghatott. Véletlen találkozásunk után pedig nem bírtad ki anélkül, hogy Steeple Bumbleighba gyere, csak hogy még egyszer a közelemben lehess. Ma este pedig kilopóztál, és az ablakom alá álltál a csillagfényben... Ne legyen több félreértés köztünk. Örülök, hogy időben felismertem félénk lépéseid üzenetét és hogy megismerhettem Darcy Cheeswright valódi énjét, mielőtt késő. A feleséged leszek, Bertie.

Nem nagyon lehetett mást mondani erre, mint hogy „Ó köszi.” Meg is mondtam, és a beszélgetés félbeszakadt. Újból megcsókolt, kifejezte abbéli óhaját, hogy csendes esküvőt szeretne, csupán néhány családtag és közeli barát társaságában, és elsiétt.

Nehéz választás előtt

Én azonban még nem távoztam azonnal. Későre járt, és várt az ágyam *chez* Boko*, mégis sokáig ott maradtam, és a sötétséget bámultam. Az éjszaka szárnyas teremtményei folyton az arcomnak ütődtek vagy korcsolyapályának használták a tarkómat, de még csak fel se emeltem a kezemet, hogy megzavarjam mulatóságukat. A velem történt rémségtől lényegében sóbálvánnyá váltam. Nem hinném, hogy a bal fülelmen svéd-tornázó molylepke vagy micsoda sejtette, hogy egy egykori duhaj társasági emberen dekkol. Fának nézhetett vagy élő kősziklának.

Ám végül visszatért az élet a zsidbadt végtagokba, megindultam nehéz utamon, ki a kapun, és végül elértem Boko ajtaját. Nyitva volt, így hát betámolyogtam. Fényt láttam a folyosón. Követtem, és a nappaliba jutottam.

Boko egy karosszékben ült, lábát feltette a kandallópárkányra, és poharat szorongatott. A másik üres pohár, a szódásszifon és a borosüveg látványa mágnesként vonzott magához. A folyadék lötyögése, úgy tűnt, felrázta vendéglátómat merengéséből, aki először vette tudomásul jelenlételemet.

- Szolgálj ki magad - mondta.
- Köszönöm, öregfiú.
- Bár meglep, hogy van szíved inni azok után, amik ma este történtek.

* Franciául: Bokónál.

Ridegen beszélt, és volt némi távolságtartás a mororában miközben kinyúlt, hogy újratöltse a poharát. Aztán úgy nézett rám, mintha hernyó lennék azon a salátalevélen, amit el akar fogyasztani, és tovább beszélt.

- Beszéltem Nobbyval.

- No és?

- Ahogy vártam, vödörket sírt tele.

- Sajnálom.

- Sajnálhatod is. A te kezed facsarta ki belőle azokat a gyöngyöző könnyecsképeket.

- A fenébe!

- Hiába mondd, hogy „a fenébe"! Gondolom, van lelkiismereted. Akkor már nyilván tudta veled, hogy közvetlenül te vagy felelős a könnyzáróért. Ha bárki azt mondja nekem, Bertie Wooster cserbenhagy...

- Ezt már mondtad.

- Mondom is majd még egy párszor. Nem hétszer, hetvenhétszer. Az ember nem lép túl az ilyesmin egykönnyen. Amikor megrendült a bizalmad az egész emberi fajban, megteheted, hogy kicsit ismételteted magad.

Rövid, örömtelen nevetést hallatott. Éles, fűlsértő hang volt. Aztán, mintha csak átmenetileg elhessegetne valami kellemetlen témát, késői hazaérkezésemről kezdett beszélni. Mint mondta, órákkal korábban várt.

- Amikor vacsora utáni sétára indultam veled, nem gondoltam, hogy odakint várod meg a reggeli tejet is. Le kell szoknod erről a városi módiról, ha be akarsz illeszkedni a tisztas angol falusi életbe.

- Valamivel később érkeztem, mint szerettem volna.

- Mi tartott vissza?

- Először is az az idióta Edwin leütött egy cserkészbottal. Az ilyesmi időigényes.

- Micsoda?

- Igen.
- Leütött egy cserkészbottal?
- Telibe talált.

- Á! - mondta Boko, és szemmel láthatóan felderült. - Remek kis fickó ez az Edwin. Igazán derék legény. Tele jó ötletekkel.

Adott körülmények között elkeserített az együttérzésnek ez a hiánya. Lelkembe beszökött az ősz, ahogy Jeeves szokta emlegetni. Az én helyzetemben az ember arra vágyik, hogy a barátai körbeugrálják.

- Ne gúnyolódj - kérleltem. - Együttérzésre van szükségem, Boko. Együttérzésre és tanácsra. Tudod, mi történt?

- Mi?

- Jegyben járok Florence-szal.
- Már megint? Na és mi van Stiltonnal?
- Elmondom az egész rémálmot.

Gondolom, a hangomból kicsengő esdeklés felébresztette Boko jobbik énjét, mert komoran hallgatott végig, és számos jelét adta, hogy emberi érzéseket vált ki belőle a történetem. Amikor befejeztem, barátom összerezdült, és borért nyúlt, mint akinek sürgősen szüksége van egy italra.

- Istennek legyen hála - mondta halkan hogy George Webster Fittleworth megmenekült!

Rámutattam, hogy nem érti a lényeket.

- Ez mind nagyon szép, Boko, és szívből gratulálok hozzá, de a lényeg most az, hogy Bertram Wooster egyáltalán nem menekült meg. Nincs valami tanácsod?

- Biztonságban lehet bárki? - töprengett Boko. - Azt hittem, a bánat végleg eljegyezte Stiltont.

- Akárcsak én.

- Nagy kár, hogy nincs így, mert nagyon szereti azt a lányt, Bertie. Tudom, hogy milyen jó szíved van, sajnáltad Stiltont, de kár volt. Szereti őt. Ha pedig egy

ilyen hájfej szeret valakit, az egy életre szól. Mi ketten azt gondolnánk, lehetetlen, hogy valaki tényleg el akarja venni azt a rémes lányt, pedig ez az igazság. Veled is olvastatta az *Etikai elméletek tipológiáját*?

- Igen.

- Velem is. Ekkor ismertem fel először a rám leleselkedő veszélyt. Ám amikor Florence odaadta Stiltonnak a könyvet, ő egy ültében megette. Ideális pár lennének. Nagy kár, hogy vége. Na persze, ha Stilton otthagyná a rendőrséget, kikövezné a kibékülés útját. Ez áll a bajok hátterében.

Észrevettem, hogy Boko még mindig nem érti a lényegét.

- Én nem Stilton miatt aggódom, Boko, öregem, hanem magamért. Én igazán jóindulatú vagyok Stiltonnal, örömmel látnám boldog házastársként, de az igazán életbevágó kérdés az, hogyan menekül meg Bertram. Hogyan szabadítjuk meg Bertramot?

- Biztos meg akarsz menekülni?

- No de drága barátom!

- Ne feledd, Florance jó hatással lenne az életedre, Megállapodnál. Okosodnál.

- Ilyen kínokat kívánsz nekem, Boko?

- Hogy úszta meg, amikor legutóbb jegyben járta tok?

- Hosszú történet.

- Akkor az isten szerelmére, nehogy elmondd! Csak az érdekel, hogy nem lehet-e ugyanazt a technikát ezúttal is bevetni.

- Félek, hogy nem. Szerette volna, ha megteszek neki valamit, nem sikerült megtennem, mire kirúgott. Azok a körülmények ezúttal nem állnak fent.

- Értem. Kár, hogy nem használhatod az én mód szeremet. A Fittleworth-szisztémát. Egyszerű, de hatá sos. Megoldaná minden bajodat.

- Miért nem használhatod?
- Mert nem tudod, mi az.
- Elmondhatnád.

Megrázta a fejét.

- Nem, Bertie. Azok után semmiképp, ahogy viselkedtél, miután megkértelek, hogy segíts megpuhítani Percy bácsit. A jól kipróbált, csalhatatlan Fittleworth-módszert csak az arra érdemesek ismerhetik meg. Nem titkolom, hogy nem osztom meg senkivel, csak a legjobb barátaimmal, akik megbízhatók, mint az acél.

- Én megbízható vagyok, mint az acél, Boko.

- Nem, Bertie, te nem vagy olyan megbízható, mint az acél, a közelében se jársz. Ma este lett volna alkalom bizonyosságát adni. Felnyílt a szemem, újra kellett értékelnem a barátságod értékét. No persze, ha felülvizsgálnád korábbi elutasító magatartásodat Jeeves tervével kapcsolatban, és mégis hajlandó lennél eljátszani a szerepedet... De mi értelme erről beszélni? Nemet mondtál, ennyi. Ismerem, milyen szilárd az akaraterőd. Ha mondasz valamit, az úgy is lesz.

Én nem voltam ebben olyan biztos. Na persze, igaz, hogy az akaraterőm akár a vas, de ha a körülmények megkívánják, beolvasztom. Az erős emberek mindig tudják, mikor kell meghajolni és engedményeket tenni. Én például gyakran megtettem Jeevessel szemben.

- Kezeskedsz a módszeredért? - kérdezem izgatottan.

-Csak azt mondhatom, hogy azonnali, kielégítő eredményt produkált az esetemben. Az egyik pillanatban még Florence jegyese voltam, a másokban már nem. Ilyen egyszerűen. Olyan volt, mint valami varázsütés.

-Ha megígérem, hogy leszidom Percy bácsit, elmondod?

- Elmondom, *miután* leszidta Percy bácsit.

- Miért nem most?

- Elvből. Nem mintha nem bíznék benned, Bertie. Nem feltételezem, hogy *miután* megtudta a Fittleworth-titkot, meggondolná magát az ígérete betartását illetően. De kísértés lenne a számodra, és nem szeretnék egy tiszta lelket beszennyezni.

- De az egészet elmondod, *miután* végeztem?

- Az egészet.

Mérlegettem. Félelmetes választás előtt álltam. De nem haboztam sokáig.

- Rendben, Boko. Megteszem.

Szívélyesen mellen ütögetett. Furcsállottam, hogy az este eseményei így felébresztették benne a szunnyadó mellkasütögetőt.

- Remek fickó! - mondta. - Tudtam, hogy megteszed! Akkor ugorj ágyba gyorsan, hogy kipihend magad és felfrissülve ébredj. Én fent maradok, és öszeírok néhány dolgot, amit mondhatsz majd a vén rókának. Nem lenne helyes a pillanatnyi inspirációra támaszkodnod. Mindent le kell írni, és betanulod. Egyébként se hiszem, hogy magadtól képes lennél valami megfelelőt kitalálni. Ilyen esetekben írói vénára van szükség!

A Boko módszer

Csupán nyugtalan szunyókálásra tellett tőlem azon az éjjelen. Almomban többnyire Percy bácsi üldözött lovaglópálcával. Másnap reggelre ébredve kiderült, hogy bár szívemen ború ült, az időjárás nem is lehetett volna szebb. Sütött a nap, kék volt az ég, az ablak előtt álló fákon pedig a helyi madarak raja csicsergett.

De ha a természet mosolygott is, mint már mondtam, Bertram nem tudott osztozni örömeiben. Nem derültem fel a napsütéstől, nem dobott fel az azúrkék égbolt, ahogy néha hívják. Ami a madarak csicsergését illeti, kimondottan eltűzöttnek, izléstelennek éreztem. Amikor olyan megpróbáltatás előtt állsz, mint én, nem sok vigaszt merítesz a gondolatból, hogy legalább szép napod van hozzá.

Az órámról megtudtam, hogy jóval korábban van, mint amikor rendes esetben ki szoktam ugrani az ágyamból, és lehet, hogy ha lelkem terhe kisebb, a fal felé fordulva hunyok még pár percet. De felismervén, hogy a töltött fegyvert még napnyugta előtt üres szívemhez kell szorítanom - sőt, ami azt illeti, még ebéd előtt -, le kellett mondanom az alvásról. Így hát felkeltem, összeszedtem a szivacsot és a törölközőt, és épp el akartam vonulni a fürdőbe némi testsikálásra, amikor a szemem megakadt egy ajtó alatt bedugott papírdarabon. Felvettem. Mint kiderült, Boko irománya volt, amit a kedvemért gyártott az éjjel. Tudják, azok a dolgok, amiket szerinte Percy bácsinak kell

mondanom. Ahogy átfutottam, gyöngyözni kezdett a homlokom, és elborzadva huppantam vissza az ágyra. Mintha lenyeltem volna egy bogarat.

Azt hiszem, visszaemlékezéseimben korábban már kitértem rá, hogy gyermekként a magániskolában egyszer az éjszaka közepén lesuhantam az igazgató, Aubrey Upjohn tiszteletes dolgozószobájába. Kekszet akartam lopni, amit, úgy tudtam, a szekrényében őriz. Csak amikor már javában dolgoztam, vettem észre, hogy az iroda tulajdonosa is jelen van, az asztala mögött ül, és fagyos tekintettel szemléli ténykedésemet.

Azért emlegetem fel ezt az epizódot, mert rövid szünet után - részemről a zavaré, részéről a felpaprikázódásé - Aubrey tiszteletes olyan jellemrajzot rögtönzött az ifjú Woosterről, amiről egészen a mai napig azt gondoltam, hogy maradéktalanul kimerítette a szótárban szereplő káromlásokat. Olyasmi volt, amit az Ótestamentum valamelyik kisebb prófétája dobna össze, ha bal lábbal kelt. Mint mondtam, úgy véltem, olyan magasra helyezte a szitoklécet, hogy nincs az a szónok, akinek esélye van utolérni. De tévedtem. Boko listájához képest a tiszteletes a fasorban se volt. Boko ott kezdte, ahol Aubrey Upjohn tiszteletes abbahagyta.

Barátom körülbelül hatszáz szót írt le írógéppel, szimpla sorközzel. De a hatszáz szó között jó, ha fél tucat szerepelt, amit mondani mernék egy Percy bácsi kaliberű embernek, hacsak nem vagyok sík részeg. Boko pedig, talán még emlékeznek, arra számított, hogy pontban tíz órakor megtartom nagybeszédemet.

A másodperc töredékébe került átrohannom Boko szobájába, és csak úgy dőlt belőlem a panaszáradat. Ám ékesszóló kitörésemet okafogyottá tette a körülmény, hogy barátom nem volt ott, és miután érdeklődtem az idősödő asszonyságtól, aki a konyhában

matatott, kiderült, hogy Boko úszni ment a folyóra. így hát utánaírtam, ahol is víg kiáltásokkal szelte a vizet.

Sajnos ezúttal is kénytelen voltam lenyelni a kitérni vágyó szavakat. Mikor jobban megnéztem, észrevettem egy rózsaszín, delfinszerű tömeget Boko oldalán. Ebből arra következtettem, hogy az ifjú író Stilton társaságát élvezzi. Steeple Bumbleigh buzgó rendőrének szóltak Boko vidám kiáltásai, és bölcsebbnek találtam eltitkolni jelenlétemet. Úgy véltem, egy Stiltonnal való eszmecsere ott, helyben semmi jóra nem vezetett volna.

Így hát tovább haladtam a parton mélyen gondolataimba merülve, és nem jutottam túl messze, amikor horgászsinór surrogása ütötte meg a fületem. Ott volt Jeeves, és úgy pusztította az uszonyos jószágokat, mint akinek más dolga sincs a világon. Tudhattam volna, hogy amint berendezkedik Steeple Bumbleighban, az első dolga lesz kimenni a vízhez és megreptetni néhány legyet.

Ami azt illeti, ennek a legyező horgásznak köszönhettem undok helyzetemet. Így nyilván nem csodálkoznak azon, hogy meglehetősen távolságtartó modorban közeledtem hozzá.

- Á, Jeeves - mondtam.

- Jó reggelt, uram - válaszolta. - Csodás napunk van.

- Lehet, hogy van, akinek csodás, Jeeves - feleltem hűvösen. - Nem úgy az utolsó Woosternek, akire, hála magának, olyan muri vár, amihez képest minden korábbi muri eltölpül.

- Uram?

- Nekem ne uramozzon! Nagyon jól tudja, miről beszélek. A közbenjárása folytán hamarosan olyasmiket kell Percy bácsinak mondanom önmagáról, amitől valami történe a fűrtbe izélt hajával, de most nem jut eszembe.

- Szétválna fűrtbe kondorult haja, s élére állna minden szál külön, mint túske-állat törgő tollai, uram.

- Túske-állat?

- Igen, uram.

- Nem lehet. Olyan nem létezik. De mindegy. A lényeg, hogy maga hozta rám Percy bácsi legorombításának szörnyűséges feladatát, és tudni akarom, miért tette. Hát szabad ilyet tenni, Jeeves? Hát van magának szíve?

Jeeves csodálkozást fejezett ki. Persze csak közepes csodálkozást. Ennél többet sose enged meg magának. Az egyik szemöldöke megrezdült picit, és enyhén megmozdult az orra.

-A Mr. Fittleworthnek tett javaslatomra céloz, uram?

- Pontosan arra a javaslatra célzok, Jeeves.

- De uram, ha úgy döntött, közreműködik a tervben, nyilván örömmel vállalta a feladatot. Jogában állt volna elutasítani a részvételt.

- Ha!

- Uram?

- Azt mondtam, „Ha!”, Jeeves. Úgy értettem, „Ha!” Tudja, mi történt múlt éjjel?

- Annyi minden történt múlt éjjel, uram.

- Igaz. Többek között kupán vágott Edwin a cserkészbotjával, mert betörőnek nézett.

- Valóban, uram?

- Ami után beszédbe elegyedtünk, és az átokfajzat közölte, hogy megtalálta a melltűt - amiről azt hittük, hogy a lángok martaléka lett -, és elvitte Lady Florence-nak, mondván, hogy ez a születésnap ajándéka tőlem.

- Valóban, uram?

- Ez billentette át a mérleget. Florence rettenetesen összeveszett Stiltonnal, és kirúgta, amiért lekicsiny-

lően beszélt a modern, felvilágosodott gondolkodásról. Most pedig ismét a maga előtt álló szerencsétlen flótás menyasszonya.

Azt hittem, megint azt mondja, „Valóban, uram?”, mely esetben könnyen lehet, hogy megfedrekzem magamról és lekenek neki egyet. Ám az utolsó percben inasom visszafogta magát, és csupán a szájával csücsörített együttérzőn, gyászosan. Óriási előrelépés.

- Én pedig azért vagyok kénytelen részt vállalni az ön tervében, mert Boko múlt éjjel bizalmasan közölte, hogy van egy halálbiztos, egyszerű módszere. Ezzel megmenekülhetnék attól, hogy el kell vennem azt a lányt, de Boko nem árulja el a módszert, amíg ki nem osztom Percy bácsit.

- Értem, uram.

- Mindenáron meg kell tudnom a módszert. Hiába is próbálkoznék a Stilton-módszerrel. Nem tudnék gorombaságokat mondani a felvilágosult, modern gondolkodásról, mert egy se jut eszembe. Boko módszere vagy semmi. Ugye nem tudja véletlenül, miért szakította meg Lady Florence a kapcsolatot Bokóval?

- Nem, uram. Sőt, az is újdonságként hat rám, hogy Mr. Fittleworth öladysége vőlegénye volt.

- Pedig igen. A vőlegénye volt, ahogy kell. Poszt-Wooster, pre-Stilton. De történt valami, némi kavardás lehetett, amitől az eljegyzést azonnal felbontották. Boko szerint olyan, mint egy varázsütés. Gondolom, csinált valamit. De mi lehetett az?

- Félek, nem merek vakon tippelni, uram. Szeretné, ha kérdezősködnék a személyzet között?

- Kitűnő ötlet, Jeeves.

- Lehetséges, hogy a személyzet tagjai közül valaki ismerheti a tényeket.

- Valószínűleg napokig erről beszéltek a személyzeti

szárnyban. Kapja el a főkomornyikot. Kérdezze ki a szakácsot.

- Igenis, uram.

- Vagy próbálkozzon Lady Florence szobalányánál. Valaki biztosan tudja. Kevés dolog van, amiről ne tudna a személyzet.

- Igaz, uram. Az ember többnyire rájön, hogy igen jól informáltak.

- Ne feledje, hogy a gyorsaság mindennél fontosabb. Ha el tud látni a szükséges információval, mielőtt találkozom Percy bácsival - vagyis tíz óráig bármikor, ugyanis az a start időpontja -, megúszhatom a nagyjelenetet, aminek gondolatától, nem szégyellem bevallani, kiráz a hideg. Ami Boko és lelki társa boldogságát illeti, természetesen szeretnék tenni az ügyért, de úgy érzem, kevésbé drasztikus eszközökkel is megoldható. Úgyhogy ne vesztesse az időt, Jeeves, hanem végezze el a nyomozást.

- Igenis, uram.

- Jöjjön a Hall főkapujához fél tízre. Addigra én is odaérek, és várni fogom a jelentését. Ne hagyjon cserben, Jeeves. Most minden jó embernek segítenie kell. Ha megmutathatnám magának, Boko szerint miket kellene mondanom a bácsikámnak - sajnos a szobámban hagytam a listát -, higgye el, szétválna fűrtbe kondorult haja. Biztos benne, hogy túske-állat?

- Igen, uram.

- Nagyon különös. Bár, gondolom, Shakespeare az esetek felében csak simán leírt mindent, ami épp eszébe jutott.

Mivel pont a fürdőszobába készültem, amikor elrohantam, hogy Boko társaságát keressem, így természetesen még mindig az angol úriember hagyományos alvóruházatában voltam, plusz egy köntösben. Így időbe telt, míg a házba visszatérve feltűntem az étkező

ben. Bokót találtam ott, amint éppen a reggeli tojását kebelezte be. Megkérdeztem, tudja-e, mi az a túske-állat, mire a pokolba küldött a túske-állatokkal együtt, és azt kérdezte, megkaptam-e az utasításokat, és ha igen, mit szólok hozzá.

Erre azt feleltem, hogy igen, megkaptam, és megfagyasztotta a vért az ereimben. Továbbá, mondtam, nincs emberi erő, amely rávehetne, hogy akár csak nagyvonalakban tolmácsoljam Percy bácsinak az iromány rémséges tartalmát.

- Rémséges tartalmát?

- Ezt mondtam.

Úgy tűnt, megsértődött, és mormolt valamit a meg nem értett művészetről és a destruktív kritikáról.

- Én nagyon jónak gondoltam. Nyers, tömör és lényegre törő. Inspirált a téma, úgy éreztem, tehetségem legjavát adtam bele. De ha úgy érzed, túlzottan is személyeskedőre sikerült, változtathatsz rajta itt-ott. A lényeg megtartásával persze.

- Ami azt illeti - mondtam, mert úgy véltem, jobb felkészíteni -, ne csodáld, Boko, ha az utolsó pillanatban meggondolom magam és mégis hagyom az egészet.

- Tessék?

- Eljátszottam a gondolattal.

- Meg vagyok döbbenve! Bertie...

- Igen.

- Azt se tudod, mit akartam mondani.

- Dehogynem. Azt akartad mondani: „Bertie Wooster mondja ezt?”

- Tényleg. Ezt akartam. Tehát?

- Igen.

Boko társalgási tónusa ezek után merőben maróvá vált. Becsmérlőn tért ki az állítólagos barátokra, akik eddig önzetlenek, hűségesek voltak, ám kiderült, hogy

valójában pipogya fráterek, akiknél még egy nyúl is bátrabb.

- Hol vannak a tűnt idők lovagjai? Ezt szeretném tudni - tette hozzá csalódottan. - Remélem, tudod, mit jelent ez. Ha cserben hagysz, egy hangot se hallasz a Fittleworth-titokból!

Finoman elmosolyodtam, és vettem egy szelet sonkát. Ha sejtené, gondoltam.

- Ölbe tett kézzel nézem majd végig, amint oltár elé vezeted Florence Craye-t. Sőt, hallani fogsz egy hangot, amint a többieknél hangosabban éneklí majd a nászindulót. Az enyém lesz. Ajánlom, hogy fontold meg, Bertie.

- Na persze - szóltam -, nem azt mondom, hogy viszsza vonom a megállapodást. Csupán előfordulhat.

Ez némileg megnyugtatta, és megenyhült. Közölte, hogy tudta, amikor üt az óra, győz a jobbik énem. Kevéssel később kölcsönös jókívánságokkal váltunk el.

Ugyanis megbeszéltük, hogy külön megyünk a Hallba. Boko úgy érezte - joggal - hogy ez esetben nem árt lopakodnia, nehogy elkapják és kidobják. Így hát azt javasolta, hogy megkerüli a birtokot, amíg talál egy rést a sövényen, kerülő úton közelíti meg a dolgozószobát, a bokrok takarásában, és ügyel, nehogy egyetlen gally is megreccsenjen a talpa alatt.

Így hát egyedül indultam el, és a főbejárathoz érve ott találtam Jeevest, amint a felhajtón várt rám. Egyetlen pillantás elég volt, hogy tudjam, jó híreket hozott. Mindig tudom. Nem mintha mosolyogna ilyenkor, mert sose mosolyog, de a szája sarka kicsit elfordul, és a szeme csillog.

- Tehát, Jeeves? - kérdeztem mohón.

- Megszereztem a kért információt, uram.

- Remek fickó! Találkozott a komornyikkal? Kivallatta a szakácsot?

-Valójában a késeket és csizmákat pucoló fiútól kaptam meg, amit akartam, uram. Egy Erbut nevű fiatalember.

- Hogy lett pont ő az informátor?

- Kiderült, hogy szemtanúja volt az esetnek, uram. Egy közeli bokorban tartózkodott, ahol titokban egy cigarettát élvezett. Ebből a kedvező helyzetből végignézhetette az egész jelenetet.

-Na, és mi történt? Mondjon el mindent, Jeeves, a legapróbb részletet se hagyja ki.

-Nos, uram, a legény először Edwin úrfi közeledésére figyelt fel.

- Ó is szerepet játszott benne, ugye?

- Igen, uram. A szerepe, mint ön is látni fogja, igen fontos volt. Erbut beszámolója szerint Edwin úrfi az aljnövényzetben közeledett, földre szegezett tekintettel. Úgy tűnt, mintha nyomokat követne.

- Biztos állati lábnyomokat. A cserkészek imádják az ilyesmit.

- Én is úgy tudom, uram. Erbut megjegyezte azt is, hogy Edwin mozdulatait testvéri megértéssel szemlélte Lady Florence, aki virágokat vágott a közeli mezsgyén.

- Figyelte?

-Igen. Ugyanakkor Mr. Fittleworth is felbukkant a fiatalember nyomában.

- A nyomkövető nyomát követte?

- Igen, uram. Erbut elszántnak és céltudatosnak festette le Mr. Fittleworth viselkedését. Pontosabban ez volt a leírása értelme, bár természetesen nem így fogalmazott. Ezek a kés- és cipősuvickoló legények ritkán fejezik ki magukat helyesen.

- Sokszor megfigyeltem már. Pocsék a szókinsük. Folytassa, Jeeves, csüngök a szaván. Mint mondja, Boko követte Edwint. Miért?

- Erbut is éppen ezt kérdezte magától.
- Furcsállotta?
- Igen, uram.
- Nem hibáztatom. Én is furcsállom. Gondolom, lassan kiforr a történet, de gebedjek meg, ha értem, hová fog kilyukadni.

-Hamarosan teljesen világossá váltak Mr. Fittleworth szándékai, uram. Amint Edwin úrfi megközelítette a virágágyást, Mr. Fittleworth meggyorsította lépteit...

- Mármint Edwin?
- Nem, uram. Mr. Fittleworth. A fiatalúr felé lendült, és kihasználván, hogy Edwin úrfi a nyomkövetés során előrehajolt, Mr. Fittleworth erőteljes rúgást foganatosított a testén...

- Hűha, Jeeves!
- ... amitől Edwin úrfi átrepült a levegőn, és Lady Florence lába előtt landolt. Őladysége megbotránkozva, élesen leszidta Mr. Fittlewortht, és azonnali magyarázatot követelt az ok nélküli inzultusra. Ő azzal mentette cselekedetét, hogy Edwin úrfi megbabráolta az ő tojásfőzőjét, ami annyira elromlott, hogy kilötte a tojást és orron találta Mr. Fittlewortht. Őladysége azonban nem tudta elfogadni ezt mentségként a történetekre, és rövidesen bejelentette, hogy az eljegyzésnek vége.

Beszívtam a levegőt. Lehullt a lepel a szememről. Tehát ez volt a Fittleworth-gyógyír! Fenéken billenteni a kis Edwint! Nem csoda, hogy Boko egyszerű, de hatásos módszernek nevezte! Nem kell más, mint egy jó cipő meg egy szerető nővér.

Hallottam, hogy Jeeves köhint.

-H a balra tekint, uram - mondta -, láthatja, hogy Edwin úrfi épp a kocsibehajtóra lépett, és lehajolva szemlél valamit a földön, ami felkeltette a figyelmét.

Köszönöm, Bertie!

Tudtam, mit akar. Megértettem szavai jelentőségét. A bejelentést kísérő bátorító pillantás önmagában is elég lett volna, hogy felfogjam Jeeves mondanivalóját. Egy római apa nézhetett így a fiára, amikor pajzsot és dárdát adott a kezébe, és kilökte a csatába. Fel kellett volna ráznia, mint a kúrtszónak.

Mégis azon kaptam magam, hogy késlekedem. Persze azután, hogy tegnap oly alaposan kupán szózott, Edwin fenékbe rúgása sok szempontból igen vonzó megoldásnak látszott, és nem is lehetett kérdés, hogy régen kijárt már neki ennyi figyelmesség. De mégis, valamiért feszélyez, hogy hidegvérrel elkövessek valami ilyet. Nem könnyű megfelelően alakítani a beszélgetést. „Szervusz, Edwin. Hogy vagy? Szép napunk van. *Puff!*” Értik, ugye? Nem könnyű.

Boko esetében persze egészen mások voltak a körülmények. Őt ugyanis elvakította a vad düh, ami az olyan ember sajátja, akit orrba talált egy tojás. Ez megkönnyítette neki, hogy, úgymond, repülőrajtot vegyen.

Így hát tépelődve babráltam az arcommal.

- Igen - mondtam. - Tényleg ott van, Jeeves... és, amint mondta, lehajol. De tényleg azt tanácsolja...

- Igen, uram.

- Most rögtön?

- Igen, uram. Az emberek dolgának árja van, mely habdagállal boldogságra visz, de elmulasztva, teljes életök nyomorban, s zátonyok közt zárva teng.

-Hogyne. Persze. Ezt nem is vitatom. De...

- Ha azt akarja mondani, uram, hogy elengedhetetlen Lady Florence jelenléte az eseményeknél, mint Mr. Fittleworth esetében, mélyen egyetértek. Javaslom, hadd tájékoztassam öladységét, hogy ön itt vár és szeretne beszélni vele.

Még mindig haboztam. Ez is olyan eset volt, amikor nagy általánosságban egyetértek az elgondolással, mégis, némileg nehezemre esik a gyakorlatban is kivitelezni. Elmagyaráztam Jeevesnek, aki azt mondta, ugyanez bántotta Brutust is.

- Tétovázása fölöttébb érthető, uram. A veszélyteli tett megtevése s gondolása közt az egész idő olyan, mint rémalak s borzalmas álom. Akkor a halandó élet-erők s a genius tanácsot ülnek, s az ember alkotmánya, mint egy királyság, háborog magában, s a zendülésnek sorsát szenved.

- Ahogy mondja - feleltem.

Jeeves olyan jól megfogalmazza ezeket.

- Ha ez segít megacélozni magát, és összeszedni az erejét, uram, hadd említsem meg, hogy nemsokára tíz óra, és csupán az általam vázoltak azonnali megcselekedésével kerülheti el, hogy meg kelljen jelennie ölordsa dolgozószobájában.

Jeeves megtalálta a megfelelő hangot. Habozásom semmivé lett.

- Igaza van, Jeeves. Mit gondol, meddig kell leköt-nöm Edwint, mielőtt Lady Florence megérkezik?

- Csupán néhány percig, uram, Történetesen tudomásom van róla, hogy öladysége a dolgozószobájában tartózkodik és írással foglalatосkodik. Rövid időbe telik, míg megjelenik.

-Akkor hajrá!

- Igenis, uram.

Jeeves útjára ment, én pedig, amennyire csak ilyen

rövid idő alatt lehet, megacéloztam magam, és összedtem az erőmet. Aztán odamentem, ahol az ifjú Edwin guggolt. Az időjárás továbbra is kielégítően meleg volt. A nap sütött, és emlékszem, egy feketerigó csicsergett a közeli cserjésben. Persze minden joga megvolt hozzá. Csupán azért említem, hogy kihangsúlyozzam, milyen nyugalom és béke ült mindenben. Bevallom, átsuhant a fejemben a gondolat, hogy az ilyen munkához sokkal inkább villám és mennydörgés szükséges éjféلكor, amikor hideg szél süvít, és három boszorka végzi a dolgát az üstnél.

De az ember ne legyen telhetetlen. Nem hiszem, hogy egy külső megfigyelő bármit észrevett volna Bertram tartásán, miközben megközelítette áldozatát. Szerintem azt gondolta volna: „Bertram meglepően jó passzban van”.

A kölyök mellé léptem.

- Helló, ifjú Edwin - mondtam.

A fiú tekintete a földön időzött, de az ismerős hangra két rózsaszín karikás szem fordult felém. Úgy nézett rám, mint egy vadászgörény, aki egy másik vadászgörénnyel szándékozik eltölteni a napot.

- Halihó, Bertie. Képzeld, ma reggel újabb jótettet hajtottam végre.

- Valóban?

- Beragasztottam a Florence regényéről szóló cikkeket az albumába. így rendben vagyok múlt szerdáig.

- Szép munka. Kezded utolérni magad. Na és most mit csinálsz?

- Tanulmányozom a hangyákat. Tudsz valamit a hangyákról, Bertie?

- Csupán futólag ismerem őket a piknikekről.

- Én olvastam róluk. Nagyon érdekesek.

- Minden bizonnyal.

Örültem, hogy felmerült a téma, mert úgy véltem,

kitart amíg Florence megérkezik a tetthelyre. Az nyilvánvaló volt, hogy a kissrác csak úgy dagad a szorgos apróságokról szóló információktól, és nem kell más, mint hagyni elmondani.

- Tudtad, Bertie, hogy a hangyák tudnak beszélni?

- Beszélni?

- A maguk módján. Mármint a többi hangyával persze. Úgy csinálják, hogy a fejüket egy levélhez dörzsölik. Hogy van a fejed, Bertie? Majdnem elfelejtettem megkérdezni.

- Még mindig érzékeny.

- Gondoltam. Tyűűű! Vicces volt tegnap este, nem? Órákig nevettem rajta, mikor lefeküdtem.

Harsány röhögésbe kezdett, és a reszelős hangtól minden lelkiismeret-furdalásom megszűnt. Egy fiú, aki számára golfabda méretű dudor növesztése a Wooster-kobakon káröröm forrása, megérdemel mindent, amit a cipőorr csak tehet vele. Először tekintettem az előtttem álló feladatra őszinte lelkesedéssel - mondhatni, már-már rendőri buzgósággal. Felismertem ugyanis, milyen jót tenne ennek a gyermeknek egy jó fenékbe billentés. Fordulópontot jelenthet az életében.

-Jót neveltél, mi?

- Nagyon!

- Ha! - mondtam némi fogcsikorgatással.

Az volt az örjítő, hogy bár teljes mértékben készen álltam megtenni mindent, ami tőlem tellett, és Edwin hangyanézó pozíciója pont megfelelt a cselekvésre, mégsem léphettem. Pórázra kötött vérebhez hasonlíthatnának. Florence érkezéséig nem élhettem ki magam. Amint Jeeves rámutatott, arám jelenléte nélkülözhetetlen volt. Kutattam a távot, hátha feltűnik végre, mint ahogy a hajótörött várja egy vitorla felbukkanását, de nem jött. Közben Edwinnel tovább beszélünk a hangyákról. Az ifjú cserkész közölte,

hogy a hártáásszárnyúak családjába tartoznak, én pedig azt feleltem:

- Lám, lám. Érdekes apróságok, mi?

-A testük szokatlan, hármass tagozódása jellemzi őket - fej, tor, potroh -, és a potrohuk tövéénél két bütyök van, így a potroh meglehetősen szabadon mozog a törzsön, vagyis a toron.

- Nem viccelsz?

- A nőstény, miután lerakta a petéit, a hasából felöklendezett étellel eteti a lárvát.

- Vigyázz a szádra.

- A híemek és a nőstények is szárnyasok.

- Miért ne lennének?

- De a nőstény kihúzza a szárnyait, és nélküle rohangál.

-Ezt nem hiszem. Szerintem még egy hangya se lehet ilyen hülye.

- Pedig így igaz. Ez áll a könyvben. Láttál már hangyákat harcolni?

- Nem emlékszem ilyesmire.

- Hátsó lábára állnak, és elcsavarják a potrohukat.

Legnagyobb megrökönyödésemre és bosszúságomra Edwin, hogy szemléltesse a dolgot, vagy csak mert elgémberedett a guggolásban, szintén úgy tett. Lábra állt, és szembe állt velem, elcsavarta a potrohát - épp akkor, amikor megláttam, hogy Florence kilép a házból, és fürgén felénk indul.

Krízis alakult ki. Kisebb lélekjelenléttel bíró ember nyilván azt gondolta volna, hogy minden elveszett. De a Woostereknek fürgén jár az agya.

- Figyelj! - mondtam.

- Mi a baj?

- Elejtettél egy hatpennyst?

- Nem.

- Pedig valaki elejtett egyet. Nézd!

-Hol?

- A bokor alatt - feleltem, és egy bokorra mutattam a kocsifelhajtó mellett.

Amint azt sejtetik, ez csupán fortély volt a részemről. Aki ismeri Bertram Woostert és szigorú elveit, azt hiheti, az efféle füllentéstől szégyenpír jelent meg az arcán. Szó sincs róla. Ha mégis piros volt az arcom, csakis az izgalomtól és diadalérettől. Nem hiába alapoztam a kis nyavalyás kapzsiságára. Máris négykézlábra ereszkedett. Akkor se értem volna el jobb eredményt, ha én magam állítom be. Dudorodó rövid nadrágja szinte hívogatóan mosolygott rám.

Ahogy Jeeves helyesen mondta, az emberek dolgának árja van, mely habdagállyal boldogságra visz. Hátralendítettem a lábamat, és mindent bele, ahol a legjobban feszül a nadrágja.

Nagyszerű mozdulat volt. Figyelembe véve, hogy senkit nem rúgtam ülepen az iskolaévek óta, féltem, hogy berozsdásodott a gépezet. De nem. A régi forma nem kopott meg. Tökéletes volt az időzítésem, akár csak a kivitelezés. Edwin úgy tűnt el a bokorban, mint akit ágyúból lőttek ki, és ebben a pillanatban megszólalt Florence:

-A h!

Nem lehetett semmivel összetéveszteni a felkiáltás mögött rejlő érzelmet. Teljesen áthatotta. De azzal a bizonytalan érzéssel, hogy valami nem stimmel, csodálkozva ébredtem rá, hogy én nem ezt az érzelmet vártam. Réműletnek nyoma se volt benne, de még csak felháborodást és testvéri méltatlankodást sem éreztem. Bármilyen megdöbbenően hangzik is, a kiáltást az örömrészlet határozta meg. Sőt, nem túlzás azt mondani, hogy az eksztázis. Vagyis ez az „Ah” lehetett volna akár „Hurrá” is, és egyáltalán nem értettem.

-Köszönöm, Bertie! - mondta Florence. - Én is pont erre készültem. Edwin, ide gyere!

Valami megmozdult az erdőben. A ravasz kölyök pont az átlósan ellenkező irányba tört át a bozóton. Aztán halk, távoli „Tyűűű” hallatszott, és elment, szilánkjá se maradt.

Florence szeretettel, elismerően bámult engem. Boldog mosoly játszott ajkain.

- Köszönöm, Bertie! - ismételte érzelemgazdag hangon. - Legszívesebben megnyúznám! Megnéztem az újságkivágásos albumomat, és az isten csapása a *Hullámtarér*ről szóló kritikák felét fordítva ragasztotta be! Szerintem direkt csinálta. Kár, hogy nem kaptad el, de mindegy. El se tudom mondani, mennyire hálás vagyok, Bertie, azért, amit tettél. Honnan vetted az ötletet?

- Csak úgy eszembe jutott.

- Megértem. Hirtelen inspiráció. A *Hullámtarér* alapötlete is így jött. Jeeves szerint beszélni szeretnél velem. Valami fontos?

- A, nem. Semmi fontos.

-Akkor ráér később. Vissza kell mennem megnézni, hátha meleg vízzel le tudom áztatni azokat az újságkivágásokat.

Florence elsietett. Amint belépett a házba, visszafordult integetni nekem. Én pedig egyedül maradtam, hogy alaposan kielemezhessem a helyzetet.

Nem tudom, van-e dühítőbb a világon, mint amikor valami biztosnak tűnő dolog kudarcba fullad. Akkor éreztem magamat hasonlóan, amikor egyszer Amerikába utaztam, és hasba találtak egy medicinlabdával. Így töprengtem a jövőn. Hiába mutatta meg a lány az imént kedves, emberi oldalát, aminek létezéséről eddig fogalmam se volt, akkor se tudtam megbékélni azzal, ami rám várt. Persze egy Florence, aki képes

megnyúzni Edwint, sokkal jobb, mint egy Florence, akiből hiányzik ez az érzés. De nem, akkor sem tudtam örömmel nézni az események alakulására.

Hogy mióta merenghettem, mire eljutott a tudatomig a mellettem zajló sipítozás, nem tudnám megmondani. Eltarthatott egy ideig. Mert amikor végre felocsúdtam merengésemből és láttam, hogy Nobby igyekszik magára vonni a figyelmemet, fölöttébb türelmetlennek tűnt. Mint aki egy süketnémával próbál szót érteni, és úgy érzi, az egyoldalú beszélgetés felőrli a lelkét.

- Bertie!
- Bocsáss meg. Elmerengtem.
- Akkor hagyd abba a merengést. Elkéssel.
- Elkések?
- Percy bácsitól. A dolgozószobából.

Korábban már említettem elbeszélésemben, hogy sikeresen igyekszem megtalálni mindennek a jó oldalát. Előbb-utóbb minden felfordulásban és katasztrófában megtalálom. Nobby szavai ráébresztettek, hogy a jelenlegi katasztrófához is járult valami pozitívum. Bármilyen baljós is volt a jövő most, úgy tűnt, nem úszhatom meg az esküvői harangokat, de legalább valamit megmenthettem a roncsok közül. Elfeledkezhetek Percy bácsiról.

- Ja az? - kérdeztem. - Az lefűjva.
- Lefűjva?
- Az lett volna a jutalmam, ha részt veszek a tervben - magyaráztam -, hogy megismerem a Fittleworthtitkot, miként lehet kibújni a Florence-szal való jegegyességből. Megismertem a titkot, fabatkát se ér. Így hát bedobom a törölközőt.
- Vagyis nem segítesz nekünk?
- Valamely más, később kitalálendő módon szívesen. De úgy nem, hogy felbőszítem Percy bácsit.
- Ó, Bertie!

- És hiába is „Ó, Bertie”-zel!

Kidüllesztette a szemét, és úgy tűnt, a gyöngyszerű könnyek, amikről Boko oly ékesszólóan beszélt, mindjárt ismét működésbe lépnek. De a Hopwoodokat keményebb fából faragták. Nem szakadt át a gát.

- Nem értem.

Pár szóval elmagyaráztam, mi történt.

- Boko - fejeztem be - azt állította, a titkos módszere csalhatatlan. Nem az. Szóval, ha nem tud mást ajánlani...

- De tud. Vagyis én tudok.

-Te?

-Azt akarod, hogy Florence felbontsa az eljegyzést?

- Igen.

- Akkor menj, beszélj Percy bácsival, én pedig megmutatom neki a levelet, amiben megírtad nekem, mit gondolsz róla. Az biztos beválik.

Összerezzenem. Sőt, felugrottam.

- Húha!

- Nem értesz egyet?

- Elképesztő!

Nem is tudom, mikor voltam ennyire meghatva. Teljesen elfeledkeztem a levélről, de most, amikor eszembe jutottak tüzes sorai, ismét felragyogott a halottnak hitt remény. Ledobta halotti leplét, és ismételten munkába állt. Lehet, hogy a Fittleworth-módszer csődöt mondott, de nem lehetett kérdés, hogy a Hopwood-eljárás helyre teszi a dolgokat.

- Nobby!

- Gondold csak meg!

- Ígéred, hogy megmutatod Florence-nak azt a levelet?

-Becsület szavamat adom. Ha előbb kezelésbe veszed Percy bácsit.

- Boko a helyén van?
- Mostanra egész biztosan.
- Akkor félre az utamból! Jövök!

Valósággal röppültem a házig, berontottam a küszöbön, végigviharzottam a rokonom szentélyéhez vezető folyosón, és berontottam.

III. RÉSZ

[22]

A kedvenc unokaöcs

Először jártam Percy bácsi dolgozószobájában. Az ilyet hívják, úgy vélem, „gazdag belsőnek”. Bökezően telerakták asztalokkal, székekkel, szőnyegekkel és a szokásos dolgokkal. A szoba egyik oldalát könyvek borították, a szemben lévő falon pedig hatalmas festmény lógott. Nimfákat vagy valami hasonlót ábrázolt valakik társaságában, akiket kinézetük és viselkedésük alapján faunoknak tippeltem. Láttam továbbá egy földgömböt, néhány cserép virágot, egy kitömött lazacot, egy szivarnyirkosítót és egy mellszobrot, ami alighanem a néhai miniszterelnököt, Mr. Gladstone-t ábrázolta.

Röviden, az egyetlen, amire az ember azt gondolta volna, hogy mindenképp ott lesz, Percy bácsi nem volt ott. Nem ült karosszékében az asztal mögött, nem sétált fel-le a szőnyegen, nem forgatgatta a földgömböt, nem szagolgatta a virágokat, nem olvasta a könyveket, csodálta a kitömött lazacot, nem merült el a nimfák és faunok látványában. Híre-hamva se volt, és a nagybácsik teljes hiánya annyira más volt, mint amire készültem, hogy megtorpantam.

Furcsa érzés, amikor csatára készülsz, és odaérve kiderül, hogy a csata elmarad. Olyan, mintha rálépnél az utolsó lépcsőfokra, amikor az ott sincs. Zavartan rágtam a számat, és töprengtem, mi is volna most a legjobb.

Az erős szivar szaga, mely még mindig a levegőben

szállt, azt mutatta, hogy bácsikám nemrég még itt volt. A nyitott erkélyajtó pedig azt sugallta, hogy kiment a kertbe, nyilván az őt terhelő problémákon tündődni. Ahogy a dolgok alakultak Steeple Bumbleighban, nyilván azon filózott, hogyan tölthetne el háborítatlanul öt percet Chichester Clammel. Én pedig azon gondolkodtam, menjek vajon utána vagy maradjak helyben.

Persze sok minden múltott azon, hogy meddig lesz távol. Mert hát a feltüzelt hangulat, amellyel átléptem a küszöböt, nem tarthatott örökké. Bátorságom máris helyet kezdett keresgélni az inamban, mellkasomba üresség költözött, és erős hajlandóságot éreztem nagyokat nyelni. Éreztem, még pár perc, és bácsikám visszatérében egy nyúllá vált Bertramot talál, egy olyan Woostert, akitől nem telik többre, mint „Igen, Percy bácsi” és „Nem, Percy bácsi”.

Miután alaposan meghánytam-vetettem, úgy véltem, legjobb, ha megpróbálom odakint legorombítani, Boko minden valószínűség szerint úgy is ott leskelődik már. Odamentem hát az erkélyajtóhoz, és - bár nem sok vagy éppenséggel semmi kedvem nem volt ahhoz, ami rám várt - ki akartam lépni a kertbe. Ám ekkor indulatos hangok ütötték meg a fületem. Távolról jöttek a hangok, és a szóváltás tartalma nem ért el hozzám, de miután a beszélgetők „Drága Worplesdonom”-nak, illetve „Maga hígagyú”-nak nevezték egymást, feltételeztem, hogy Boko és Bumbleigh Hall ura találkozott.

A következő pillanatban beigazolódott a gyanúm. Kisebb menet bontakozott ki a látóhatáron, a dolgozószoba előtti gyepen közeledtek. Boko ment elől. Láttam már vidámabbnak. Mögötte kertész kinézetű alak jött vasvillával felfegyverkezve, és meghatározhatatlan fajtájú kutya kísérte. Percy bácsi zárta a sort.

Olyan ádázul hadonászott a szivarjával, mint az angyal, aki kiűzte Ádámot az Édenkertből.

Úgy láttam, ő végezte a beszéd oroszlánrészét. Boko időről időre visszafordult, mintha mondani szeretne valamit, de bármily ékesszólásra is készült, torkára forrasztotta a kutya tekintete, melyen látszott, hogy kész az árulásra, taktikára, és a tény, hogy a vasvilla, amiről korábban említést tettem, csaknem az ülepét érte.

Félúton Percy bácsi kivált a társaságból, és természetesen felém indult. Ingerülten pöfögött a szivarjával. Boko új barátaival tovább haladt a kijárat felé.

Magamhoz tértem a fájdalmas sokkból, ami magától értetődően ért azt látván, hogy barátomat kitessékelik a birtokról, és eszembe jutott, mint biztosan önöknek is, hogy rám itt már nincs szükség. A terv, amelyhez közreműködésemet adtam, arra épült, hogy Boko hallótávolságban lesz, miközben megosztom Percy bácsival a róla alkotott nézeteimet. Márpedig a napnál is világosabb volt, hogy mire bácsikám a dolgozószobájába ér, Boko elröppen, mint a bogáncspihe.

Így hát elindultam. Nem fontos a sorrend, egyszerre mind, ahogy az a pasas mondta*. Már majdnem elértem az ajtót, amikor észrevettem az ajtó felett Agatha néni portréját. Deréktól fölfelé ábrázolta. Bejövet természetesen nem láthattam, most azonban észrevettem, és úgy álltam meg, mint aki lámpaoszlopnak ütközött.

Olyan művész alkotása volt, aki megjeleníti a modell lelkét is. A mű olyannyira megjelenítette Agatha néni lelkét, hogy az ember már-már azt hitte, személyesen őt látja. Tényleg, kis híján ráköszöntem. Esküdni mertem volna rá, hogy azt mondta „Bertie”, azon a parancsoló hangján, amely oly sokszor vissz-

* Valójában nem pasas, hanem Lady Macbeth mondta.

hangzott a fülemben, és amelytől összegömbölyödve reménykedtem, hogy ha engedelmeskedem, könnyebben megúszhatom.

Persze csak átmeneti gyengeség volt az egész. Egy pillanat, és Bertie ismét a régi önmaga volt. De ez a megtorpanás elég volt ahhoz, hogy Percy bácsi betrappoljon a szobába. Így lehetetlenné vált a menekülés. Maradtam tehát, és a mandzsettámat hajtogattam azt remélve, hogy határozottság benyomását kelti mozdulatom. Néha előfordul.

Úgy tűnt, Percy bácsi magában beszél.

- Ráléptem! *Ráléptem!* Ott kotlott a fűben, és ráléptem! Nem elég, hogy ez az alak hívatlanul a birtokomon császkal éjnek idején. Nappal is megjelenik, és lefekszik az *én* fűvemre. Úgy látszik, képtelenség távol tartani. Beszívárog, mint az olaj.

Látszólag ekkor vette észre először, hogy egy unokaöccsel több van jelen.

-Bertie!

- Ó helló, Percy bácsi.

- Kedves öcsém! Pont rád van szükségem!

Meglehetősen elnagyolt fogalmazás lenne azt mondani, hogy meglepett, amit mondott. Teljességgel mellbevágott.

Mert nézzük a tényeket. Gyerekkorom óta, idestova tizenöt éve ismertem a vén mókust. Ezen idő alatt egyetlenegyszer sem adta jelét, hogy társaságom bármily csekély örömet jelentene neki. Sőt, azon kevés alkalmakkor, amikor találkoztunk, mindent elkövetett az ellenkező hangsúlyozására. A lovaglópálcás esetre már utaltam, és volt még jó pár hasonló eset az évek során.

Azt hiszem, kellőképp nyilvánvalóvá tettem már, hogy kevés olyan kemény fickó van a világon, mint Worplesdon lordja, Percival. A rettenthetetlen hajós-

kapitányok, akik az óceánon bátran szembenéznek a szélviharral, úgy reszketnek, mint a puding, ha a bácsi bekéri őket az irodába és megkérdi, hogy miért - vagy miért nem - fordították balra a kormányt vagy miért osztottak extra rumadagot a legutóbbi úton. Jellemét tekintve bácsikám egy a szokásosnál is türelmetlenebb alligátor teknőssel mutatott rokonságot. Ami pedig a külsejét illeti, az emberben mindig felmerült a gyanú, hogy mindjárt habzani kezd a szája.

Most mégis úgy nézett rám, hogy ha alaposabban szemügyre vesszük és eltekintünk a kackiás bajusztól, nemcsak emberinek, hanem kedvesnek is mondhatjuk. Úgy tűnt, nyoma sincs benne annak a nyúgnak, amit Bertram Wooster látványa többnyire kiváltott belőle.

- Rám? - kérdeztem, és annyira elgyengültem a csodálkozástól, hogy muszáj volt a földgömbre támaszkodnom.

- Igen, rád. Senki másra. Igyál egyet, Bertie.

Megemlítettem, hogy korán van még inni, de elhessegette a felvetésemet.

- Sosincs korán inni, ha bokáig gázoltál az átkozott Fittleworthökben. Sétára indultam a szivarommal. Mélyen elmerültem a gondolataimban, amikor a lábam valami puhára lépett, és ott volt ez a lehetetlen alak. A magas fűben hevert a tó partján, mint valami nyavalyás mezei egér vagy mi. Ha gyengébb a szívem, meg is öl.

A szívem szakadt meg Bokóért. Elképzelttem, mi történhetett. Miközben próbált a dolgozószoba-ablakhoz lopakodni, meghallotta Percy bácsi közeledését, és elbűjt. Nem sejtette, hogy egy pillanattal később bácsikám a hatalmas lábaival rátapos. Ráadásul abból ítélve, hogy bácsikám „puhának” jellemezte, valamely kényes pontja lehetett. Nyilván nem volt könnyű neki.

Akárcsak Percy bácsinak, persze. Az ilyen szituációkban az embernek egyszerre vérzik a szíve mindenkiért.

- Fittleworth! - bácsikám vádlón nézett rám. - A barátod?

- Szívbéli.

- Jobban is megválogathatnád a barátaidat - mondta, és először zökkent ki furcsa jóindulatából.

Gondolom, ekkor illett volna szenvedélyesen kiállnom Boko mellett és felemlegetni az erőnyeit. De mivel egy se jutott eszembe, hallgattam, Percy bácsi pedig tovább mondta a magáét.

- De ne is beszéljünk róla. A kertészeti személyzetem kikíséri a birtokról azzal a szigorú utasítással, hogy döfjék hátsón, ha a legkisebb ellenállást mutatja. Merem remélni, hogy eztán ritkábban látjuk a kertünkben. Márpedig, szavamra, épp ez kell, hogy Bumbleigh Hall földi paradicsommá változhasson - kevesebb Fittleworth. Vegyél szivart, Bertie.

- Köszönöm, nem kérek.

- Ostobaság. Fel nem foghatom ezt a te hullámzó hozzáállásodat a szivarjaimhoz. Ha nem akarom, hogy szívd őket, rágyújtasz. Emlékszel a lovaglópálcára, mi, haha? Ha pedig azt szeretném, hogy rágyújts, elutasítod. Micsoda ostobaság! Tedd a szádba, te csibész! - parancsolt rám, és elővett a nyirkosítóból egy torpedóra emlékeztető valamit. - Nem akarom többet hallani, hogy „köszönöm, nem kérek”. Azt akarom, hogy kényelembe helyezkedj, mert valami nagyon fontosról akarok beszélni veled. Á, hozza be, Maple.

Meg kellett volna említenem, hogy a „sosincs korán inni” végszóra a bácsi megnyomott a csengőt, mire feltűnt a komornyik, és felvette a rendelést. Most pedig visszatért egy üveggel a legrégibből, és miközben kihúzta a dugót, idős rokonom nyomta a sódert.

-Igen, ne is beszéljünk erről a Fittleworthról -

ismételte, és átnyújtott egy habzó poharat. - Rekeszszük ki őt a gondolatainkból. Beszédem van veled. De először is... csirió, Bertie.

- Csirió - feleltem halkán.

- Fenékig!

- Isten-isten! - válaszoltam még mindig kábultan.

-Egészségedre! - fejezte be bácsikám a szokatlan szóváltást. - Először is - folytatta, miután leöntött egy pohárral a gigáján -, szeretném kifejezni nagyrabecsülésemet azért, amit az imént tettél a kocsifelhajtón. Most találkoztam Edwinnel, és mondta, hogy felrúgtad. Evek óta szerettem volna megtenni, csak nem volt hozzá bátorságom.

Ekkor kinyújtott karral felállt a székéből, melegen megrázta a kezemet, és visszaült.

-A közelmúltban lezajlott találkozásainkat átgondolva - folytatta, nem mondom, hogy gyöngéden, mert olyat nem tud, de olyan gyöngéden, amennyire csak egy gyöngéden beszélni képtelen fickótól telik - talán az a benyomás támadt benned, hogy goromba, zsémbes vén pokróc vagyok. Azt hiszem, keményen beszéltem veled tegnap este. Meg kell bocsátanod. Légy belátással. Nem ítélsz meg egy embert, akinek Edwin a fia, ugyanolyan mércével, mint azt, akinek nincs olyan fia, mint Edwin. Hallottad, hogy tegnap este leütött azzal a pokoli cserkészbotjával?

- Engem is.

-Pont...

- ...fejbe vágott.

- Betörőnek nézett vagy valami hasonló képtelenség. Amikor pedig lépéseket akartam tenni, Florence nem engedte. El se tudod képzelni, mit éreztem, amikor megtudtam, hogy te felrúgtad. Bárcsak láthatam volna! De ennyiből is megtudhattam, hogy milyen jelentős vitézséggel és találékonysággal léptél fel. Nem

szégyellem bevallani, fiam, hogy merőben megváltozott rólad a véleményem. Éveken keresztül nyafka nyápicnak tekintettelek. De belátom, mekkorát tévedtem. Kiváló helyzetmegoldó képességről tettél tanúbizonyságot, és úgy döntöttem, tőled kérek tanácsot egy jelentős krízisben. Borzalmas dilemmában vagyok, Bertie. Rendkívül fontos, hogy... De talán hallottál róla Jeevestől?

- Nagy vonalakban vázolta.

- Chichester Clam?

- Igen.

- Hogy létfontosságú titokban találkoznom kell vele?

- Igen.

- Akkor minden világos. Ne érdekeljen, miért olyan fontos, hogy titokban találkozzam Chichester Clammal. Elég, ha megérted, hogy fontos. O volt a férfi a melegházban tegnap este.

- Igen.

- Ezt is tudod, mi? Jeeves ötlete volt, és nagyon jó ötlet. Ha nincs az a szemtelen Fittleworth... De nem akarok megint Fittleworthról beszélni. Nyugodtnak kell maradnom. Igen. Clam volt a melegházban. Furcsa alak.

- Ó igen?

- Nagyon furcsa. Nem is tudom, hogy írhatnám le neked. Láttál már valaha gémet?

- A kútra gondolsz?

- Nem, dehogy, hanem a madárra. A félénk gém reszket, és a veszély legkisebb gyanújára felrebben, mint egy... egy gém. Ilyen Clam. Mármost nem kinézetre. Clam megtermettebb, mint az átlagos gémelek, és szarukeretes szemüveget visel, amit a gémelek nem. A jellemére és a természetére gondoltam. Egyetértesz velem?

Emlékeztettem, hogy mivel még nem volt szerencsém megismerkedni vele, Clam lélektana csukott könyv volt számomra.

- Igazad van. Elfelejtettem. Szóval ilyen. Mint egy gém. Ideges, reszketős. Elrebben a legkisebb zargatásra. Mikor kijött a melegházból, érthetően reszketett, mint a nyárfalevél, és azt mondta: „Soha többé!” Férfias kurázsija teljesen elhagyta, és bármilyen tervvel is állunk elé a következő találkozót illetően, nagyon jónak, elmebetegbiztosnak kell lennie, amiről Clam láthatja, hogy nem rejt semmi veszélyt a számára. Furcsa, hogy az amerikai üzletemberek milyen idegesek. Tudod, miért? Nem? Én igen. A túl sok kávé.

- Kávé?

- Az, meg a New Deal. Odaát Amerikában, úgy látszik, az üzletemberek élete egyetlen hosszú kávézás, amit csak a New Deal okozta sokk szakít meg itt-ott. Iszik egy kávé, és jól ráijeszt a New Deal egy kellemetlen meglepetéssel. Hogy összeszedje magát, megint iszik egy kávé, mire jön a következő kellemetlen meglepetés. A pasas tántorogva újabb kávé kér, és... Érted, mit mondok. Ördögi kör. Nincs idegrendszer, ami kibírja. Chichester Clam idegei romokban hevernek. A következő hajóval New Yorkba akar menni. Tudja, hogy ezzel élete üzletét teszi tönkre, de azt mondja, nem érdekli, a lényeg, hogy Isten nagy, kék óceánja válassza el Anglia melegházaitól. Úgy tűnik, különös előítélet ébredt benne a melegházakkal szemben. Ezért tartsd eszedben, hogy bármit is javasolsz, nem lehet semmi köze melegházakhoz. Mit tanácsolsz, Bertie?

Erre természetesen csak egy felelet létezett.

- Kérdezzük meg Jeevest.

- Már beszéltem Jeevessel. Azt mondja, tanácsstalan.

Döbbsen tört ki belőlem egy füstfelhő. Hihetetlennek tűnt, amit hallottam.

- Jeeves azt mondja, tanácstalan?

- O maga mondta. Ezért fordultam hozzád. Friss agy-

- Mikor mondta ezt?

- Tegnap este.

Láttam, hogy nem veszett el minden.

- Á, de azóta átesett egy pihentető alváson. Tudod, hogy fel tud dobni egy jó alvász. Szent ég, eszembe jutott valami, Percy bácsi! Ma kora reggel a folyóparton találtam Jeevest horgászás közben.

- Na és aztán?

- Ez rettentően fontos tény! Bár nem kérdeztem meg tőle, de amilyen pasas, biztos fogott pár halat. Nem kétséges, hogy megette őket reggelire. Akkor pedig képességei nyilván új erőre kaptak. Mostanra alighanem ismét csúcsumában van. Az agya zümmög, mint a dinamó.

Láttam, hogy lelkesedésem átragadt rokonomra is. Ugyanis fordítva tette szájába a szivart, és megperzselte a bajsza sarkát.

- Még sose gondoltam erre - mondta, miután szitkozódott kicsit.

- Gyakran előfordul Jeevesszel.

- Tényleg?

- A legnagyobb diadalait többnyire a halaknak köszönheti.

- Ne mondd!

- Teljes mértékben. Tudod, a foszfor teszi.

-Hát persze!

- Olykor egyetlen szardínia is csodákra képes. Nem tudod, hol van?

- Hívom Maple-t. A, Maple - mondta, mikor kisvártatva megjelent a komornyik. - Küldje hozzám Jeevest.

- Igenis, uram.
- És azt hiszem, hozzon még egy fél üveggel. Szerinted is, Bertie?

- Ahogy mondd, Percy bácsi.
- Oktalanság lenne kihagyni. El se tudod képzelni, mennyire megrázza az embert, ha azt hiszi, szilárd talajra lép, de Fittleworthöt találja ott. Még egyet ugyanabból, Maple.

- Igenis, uram.
Miközben vártunk - nem tartott soká -, idő's rokonom a szórakoztatásomra néhány keresetlen szót ejtett Bokóról. Többnyire az volt a lényegük, mennyire nem bírja a képét. Azután kinyílt az ajtó, és kisebb menet érkezett. Elöl az ital érkezett ezüsttálcán. Ezt követte Maple, akinek Jeeves lépkedett a nyomában. Maple távozott, Percy bácsi pedig a lényegre tért.

- Jeeves.
- Uram?
- Fogott halat reggel?
- Kettőt, uram.
- Megette őket reggelire?
- Igen, uram.
- Remek. Nagyszerű. Kitűnő. Akkor jöjjön. Elő a farbával!

- Uram?
- Elmagyaráztam őlordágának, milyen serkentő hatással van a hal a gondolkodási képességére - magyaráztam. - Abban reménykedik, hogy végre tud konstruktív javaslatot tenni *in re* a Chichester Clammel való újabb találkozót illetően.

- Sajnálom, uram. Minden örömmel azon voltam, hogy megoldást találjak az őlordságát fenyegető problémára, de legnagyobb bánatomra erőfeszítéseimet nem koronázta siker.

- Azt mondja, nem megy - tolmácsoltam Percy bácsinak.

Percy bácsi azt mondta, jobbat remélt. Jeeves azt felelte, ő is.

- Nem segítene, ha megkínálnám egy kis pezsgővel? Hátha felpörgeti.

- Félek, nem, mylord. Az alkoholnak inkább szedatív, semmint stimuláló hatása van rám.

- Ez esetben, gondolom, nincs mit tenni. Rendben, Jeeves. Köszönöm.

Roppant gyászos hallgatásba burkolóztunk néhány percig, miután távozott. Megpörgettem a földgömböt. Percy bácsi a kitömött lazacot bámulta.

- Akkor ennyi, mi? - mondtam végül.

-Mi?

- Úgy értem, ha Jeeves tanácstalan, a reményt többé-kevésbé halottnak tekinthetjük.

Legnagyobb meglepetésemre nem értett egyet velem. A szeme szikrát szórt. Alábecsültem az olyan fickók küzdőszellemét, akik nagy vagyonokat szereztek a hajóbizniszben. Egy időre elcsüggesztheted őket, de megtörni nem tudod.

-Butaság, butaság. Szó sincs róla. Nem Jeeves az egyetlen a házban, akinek van sütnivalója. Valaki, aki olyan briliánsán kiötli, hogy fenékbe kell billenteni Edwint, mint te, és meg is teszi, annak nem okozhat gondot ez a probléma. Bízom benned Bertie. Chichester Clam... hogy találkozzam vele? Ne add fel. Gondold át.

- Kimehetek a kocsifelhajtóra töprengeni kicsit?

- Töprengj bárhol a birtokon, ahol csak akarsz.

- Igenis - feleltem, és elgondolkozva távoztam.

Alig csuktam be az ajtót és indultam el a folyosón, amikor váratlanul megjelent Nobby. Mintha valami titkos ajtón lépett volna ki.

Itt már Jeeves sem segíthet?

Szökdécselve közeledett, mint Lady Macbeth, amikor első kézből értesült arról, mi történt a vendégszobában.

- Na? - kérdezte, miközben kislányos lelkesedéssel csimpaszkodott a karomba. - Majd meghalok az izgalomtól, Bertie. Minden jól ment? Egy ideig hallgatóztam az ajtónál, de nem nagyon hallottam, mi folyik. Csak annyit hallottam, hogy Percy bácsi hangja bömbölt, mint a mennydörgés, aztán néha közbemakogtál valamit te.

Szerettem volna hevesen visszautasítani, miszerint makogtam volna, de a leányzó nem adott rá alkalmat.

- Azon csodálkoztam, hogy a te hangodnak kellett volna bömbölnie és Percy bácsinak közbemakognia néha. Bokót pedig egyáltalán nem hallottam. Mintha ott se lett volna.

Összerezentem. Úgy tűnt, mindig rám hárul, hogy átnyújtsam szegény Nobbynak a méregpoharat. Épp úgy nem örültem neki, mint először. De azért erőt vettem magamon.

- Boko nem volt ott.

- Nem volt ott?

- Nem.

- De hát az volt a lényeg...

- Tudom. De egy kertész vasillával és egy farkaskutya-keveréknek tűnő ebbel eltérítette.

Néhány együttérző szóval elmeséltem, miként lett

a szemefénye megvetettebb, mint a por Percy bácsi talpa alatt és hogyan rúgták ki lelkében el nem énekel t rőzsedalokkal.

Nobby arca megkeményedett.

- Tehát Boko *megint* hülyét csinált magából?

- Ezúttal nem mondanám, hogy hülyét csinált magából. Nem gondolod, hogy pontosabb lenne a sors áldozatának nevezni?

- Félregurulhatott volna.

-Egykönnyen nem. Percy bácsinak hatalmas lába van.

Úgy tűnt, Nobby belátja ennek igazságát. Enyhültek a vonásai, és azt kérdezte, megsérült-e szegény drágája.

Elgondolkoztam ezen.

- Testi sérülései ítéletem szerint kicsik lehetek. Úgy tűnt, saját lábán távozik. Lelkileg azonban nem mutatott ennyire jó formát.

-Szegény báránykám! Olyan érzékeny. Szerinted hogy áll most Percy bácsinál?

- Rosszul.

- Szerinted ezzel betette a kaput?

- Bizonyos mértékig igen. Viszont - mondtam, örülvén, hogy némi vigaszt is nyújthatok - van egy kis remény, ha a széljárás úgy akarja, hogy borúra hosszabb derű jön. Minden azon múlik, a Wooster-fej miként reagál a törésre, aminek a következő fél órában teszem ki.

- Hogy érted?

- Furcsa dolgok történnek, Nobby. Talán emlékszel, hogy kipróbáltam a Fittleworth-módszert, mert ki akarok bújni az eljegyzés alól Florence-szal.

- Úgy, hogy felrúgtad Edwint?

- Ahogy mondd, úgy, hogy felrúgtam Edwint. Meglepően gyümölcsözőnek bizonyult.

- Azt mondtad, nem működött.

- Úgy nem is, ahogy vártam. De csodálatos mellékhatása volt. Percy bácsi, amióta értesült tettemről, teljesen odavan értem. Állítólag évek óta szerette volna maga is felrúgni az ifjú mételyt, de Florence mindig visszatartotta.

- Ezt nem tudtam.

- Nem kétséges, hogy álarc mögé bújt. De a vágy ott élt benne, és tegnap este érte el a csúcspontját, amikor Edwin a háta mögé lopózott és alaposan helybenhagyta a cserkészbottal. Így megértheted, mit érzett, mikor kiderült, hogy én megtettem helyette, amit ő nem mert. Teljesen más szemmel néz rám. Megrázta a kezem, szivarral kínált, italt töltött belém, és bizalmas barátjává, tanácsadójává léptem elő. Odavan értem.

- Igen, de...

- Mondtál valamit?

- Csak azt akartam mondani, hogy ez mind nagyon szép, és remélem, nagyon boldog leszel, de én azt szeretném, ha Bokóért lenne oda.

- Mindjárt rátérek erre is. Szokott beszélni neked agg rokonunk az ügyeiről?

-Csak annyit, hogy most ne zavarjam, mert nem ér rá.

- Akkor biztos nem hallottál egy J. Chichester Clam nevű amerikai mágnásról, akivel a bácsinak titkos találkát kell lebonyolítania, hogy összehozzanak egy fontos megállapodást. Valami bonyolult üzleti dolog. Megkért, hogy találjam ki a találkozás módját. Ha sikerül, sínen lesztek.

- De hogyan?

- Ugyan, hiszen gyakorlatilag már így is Percy bácsi kedvence vagyok. Ettől még inkább az leszek. Nem tagadhat meg tőlem semmit. Képes leszek meglágyítani a szívét...

- Istenem, már értem.
- ...és összehozni a dolgokat neked és Bokónak. Akkor te megmutatod Florence-nak a leveletem, és én is rendben leszek.
- Bertie, de hisz ez óriási!
- Igen, rózsásak a kilátások, feltéve...
- Feltéve mi?
- Feltéve, hogy kitalálom, miként hozhatnák össze a titkos találkát. Márpedig a dolgok mostani állása szerint gebedjek meg, ha tudom.
- Millió megoldás van.
- Mondj hármat.
- Hát például... Nem, értem, mire gondolsz... Nehéz. Tudom. Kérdezd meg Jeevest.
- Megkérdeztük Jeevest. Azt mondja, tanácstalan.
- Tanácstalan? Jeeves?
- Tudom. Engem is megdöbbsentett. Pedig tele is tömte magát hallal.
- Akkor mit csinálsz?
- Azt mondtam Percy bácsinak, hogy töprengek.
- Talán Bokónak lenne ötlete.
- E pontos muszáj volt keménynek lennem.
- Abban biztos vagyok - mondtam. - Olyan valami, aminek a végén mindannyian olyan mélyen ülnének a szószban, hogy iszapkotróval kéne kikanalazniuk. Testvéremként szeretem Bokót, de mindig úgy érzem szegény csókáról, hogy jobb nem belekeverni.
- Nobby egyetértett velem ebben. Elismerte, hogy ha van valami, amivel még jobban el lehet rontani a helyzetet, Boko kétségtelenül megtalálja, mi az.
- Beszélek vele - mondta a lány hirtelen, miután néhány percig a homlokát ráncolta.
- Bokóval?
- Jeevessel. Nem hiszem el, hogy tanácstalan.
- Ő mondta.

- Nem érdekel. Nem hiszem el. Láttad már Jeevest tanácsstalannak?

- Nagyon ritkán.

- Látod? - közölte, és elsietett a személyzeti szállások felé, lehetővé téve, hogy gondterhelt fővel kimenjek a folyosóról a szabadba.

Odakint elmerengtem kissé.

Nem tudom, meddig merenghettem. Amikor jár az agyunk, nehéz követni az idő múlását. Így hát nem tudnám megmondani, hogy tíz vagy inkább húsz percig időztem gondolataim tengerében, midőn észrevettem, hogy Jeeves is velem van. Nem sejtettem, hogy közeledik, de gyakran megesik. Képes a semmiből megjelenni az ember mellett, mint azok az indiai pasasok, akik ide-oda küldözgetik az asztrálestüket. Köddé válnak Rangoonban, és újra összeállnak Kalkuttában. Ha jól tudom, tükrökkel csinálják.

Nobby is ott volt, irtó elégedettnek tűnt magával.

- Megmondtam - közölte Nobby.

- He?

-Jeeves tanácsstalanságáról. Tudtam, hogy valami tévedés van. Egyáltalán nem tanácsstalan.

Megdöbbenve bámultam inasomra. Igaz, ránézésre ritka intellektuális formában volt a hátul kidudorodó fejével meg az okosan csillogó szemével, de ő maga jelentette ki a leghatározottabban Percy bácsinak és nekem, hogy csütörtököt mondott.

- Nem tanácsstalan?

- Nem. Csak rászédett. Csodálatos ötlete van.

- Mit tud a legújabb fejleményekről?

- Épp most tájékoztattam.

- Értesült a Fittleworth-rendszer kudarcáról, Jeeves?

- Igen, uram. Mint ahogy ölordságánál való *rehabilitációjáról* is.

- Mím van az öregnél?

-*Rehabilitáció*, uram. Latin eredetű kifejezés. Bevallom, nem kis meglepetést okozott, hogy ilyen jó viszonyban találtam önöket, de Miss Hopwood magyarázata mindent tisztázott.

- Igaz, hogy van egy terve Percy bácsi és Clam összehozására?

- Igen, uram. Bevallom, hogy iménti beszélgetésünk során szándékosan félrevezettem őlordtságát. Miután felismertem, mennyire fontos Mr. Fittleworth és Miss Hopwood szempontjából, hogy ön latba vethesse értük a befolyását, úgy véltem, hasznosabb, ha a javaslat öntől érkezik.

-Hogy még inkább a bácsi kedvence legyél, mint valaha - magyarázta Nobby.

Bólintottam. Megértettem, mire gondolt Jeeves. Közelebbről megnézve a régi Bacon és Shakespeare-trükk. Biztosan emlékeznek. A jó öreg Bacon írta a cuccokat Shakespeare helyett, aztán, talán mert pénzzel tartozott Vilinek vagy csak simán kedvességből, engedte, hogy utóbbi arassa le a babérokat. Ezt szóvá is tettem Jeevesnek, aki kifejtette, hogy talán még találóbb párhuzam lenne Cyrano de Bergerac.

- Rögtön meg kell mondanom, uram, az általam kiötlött terv megköveteli, hogy körültekintően tálaljuk őlordtságának. Lehet, hogy szükség lesz némi cselre, hogy ráharapjon.

-Az olyan tervek közé tartozik, ugye?

-Igen, uram. Így, ha szabad javasolnom, véleményem szerint legjobb volna rám bíznia az ügyet.

- Úgy érti, maga adja be neki?

- Pontosan, uram. Természetesen kihangsúlyoznám, hogy öntől ered az ötlet, én csupán közvetítek.

-Ahogyjónak látja, Jeeves. Maga tudja. Mi a terv?

-Dióhéjban a következő, uram. Nem látom be, miért ne találkozhatna őlordtsága és Mr. Clam tökéle-

tes titokban és biztonságban a jelmezbálon, amely ma este lesz East Wibleyben, a városházán.

Megtántorodtam. Teljesen elfeledkeztem róla, hogy az East Wibley-i hepaj ma este lesz. Ha visszaemlékeznek, mennyire vártam ezt az eseményt, és mégis elfelejtettem, megsejthetik, milyen gyorsan váltották egymást az események Steeple Bumbleighban.

- Ugye, milyen halálbiztos ötlet? - kérdezte Nobby lelkesen.

Nem tudtam teljesen osztozni benne.

- Látok egy végzetes hibát.

- Mi az, hogy hibát?

- Zongorázd végig magadban. Honnan szerez Percy bácsi ilyen rövid idő alatt jelmezt? Anélkül nem mehet. Úgy értesültem, hogy kötelező a jelmez. Más szóval megint ott vagyunk, ahol a part szakad.

- Milyen part? A rakodópart?

- Nem, ez csak afféle szólásmondás, a part szakad, mint...

Majdnem azt mondtam, hogy „mint Boko nadrág-ülepe fog a vasvillától, ha még egyszer Bumbleigh Hallba teszi a lábát”, de nem tettem, hátha fájdalmat okoz. De a bántó szavak kimondása nélkül is célt értek szavaim.

- Te jó ég! Elfeledkeztem a hacukáról. Ezt hogy oldja meg, Jeeves?

- Nagyon egyszerűen, kisasszony. Tartok tőle, uram, hogy át kell engednie ölordságának a Szindbád, a tengerész jelmezt.

Élesen felvissítottam, mint a macska, akitől el akarják venni újszülött cicáját.

- Úristen, Jeeves!

- Tartok tőle, uram.

- De a fenébe is, ez azt jelenti, hogy én nem mehetek el az összejövetelre!

- Tartok tőle, uram.
- Na és, minek akarsz elmenni arra a nyamvadt összejövetelre? - tudakolta Nobby.
Az alsó ajkamat rágsáltam.
- Mindenképp szükségesnek tartja ezt, Jeevest?
- Elengedhetetlennek, uram. Talán kicsit nehéz lesz meggyőzni őlordságát, hogy részt vegyen egy ilyen frivol ünnepségen, mert fél, mit szól majd őladysége, ha megtudja. Abban bízom, hogy a jelmezhez tartozó vörös bajusz átbillentheti a mérleget. Miközben megteszem az ajánlatomat őlordságának, hangsúlyozom, mennyire teljes álcát biztosít ez a jelmez, így nem kell attól félnie, hogy bárki felismeri, akivel netán a bálon összetalálkozik.

Bólintottam. Igaza volt. Úgy döntöttem, meghozom az áldozatot. A Woosterek általában meghajolnak a józan ész szava előtt, még ha ehhez ki is kell inniuk a méregpoharat.

- Igaz, Jeeves. A legélesebb szem se lát át azon a vörös bajuszon.
- Nem, uram.
- Akkor legyen. Felajánlom a jelmezt.
- Köszönöm, uram. Akkor most rögtön felkeresem őlordságát.
- Isten áldását kérem az erőfeszítéseire, Jeeves.
- Köszönöm, uram.
- Én is, Jeeves.
- Köszönöm, kisasszony.

Miután elsietett, Nobbyhoz fordultam, és sóhajtva értésére adtam, mekkora csapás ez nekem, meg se próbáltam eltitkolni előle. Erre ő még egyszer megkérdezte, miért akarok mindenáron ott lenni ezen a szerinte jelentéktelen vidéki táncmulatságon.

- Először is ki akartam szűrni East Wibley szemét

azzal a Szindbáddal. Még sose láttál mint Szindbád, a tengerész, ugye, Nobby?

-Nem.

- Akkor nem éltél még. De - folytattam - van még egy szempont, és sajnálom, hogy nem jutott eszembe, még mielőtt Jeeves elment, mert kíváncsi lennék a véleményére. Ha Percy bácsi találkozik Chichester Clammel ezen az orgián, és minden jól alakul, Percy bácsi kétségtelenül engedékeny kedvében lesz. A kérdés, hogy meddig tart majd ez az engedékenység. Mi van, ha másnap reggelre már lehiggad? Bokónak és nekem is ott kéne lennem, hogy addig üthessük a vasat, amíg meleg. Én, hogy kihasználjam a lélektani pillanatot, amikor megközelíthetem Percy bácsit az érdeketekben, Bokónak pedig, hogy átvegye onnan, ahol én abbahagyom.

Nobby egyetértett velem.

- Tényleg, erre nem gondoltunk.

- Ha nem bánod, járkálok kicsit.

Megtettem, és még mindig azt csináltam, amikor Nobby hangja megállított, és láttam, hogy Jeeves visszatért küldetéséből. Amilyen gyorsan csak tudtam, csatlakoztam hozzájuk. Láttam, hogy Jeeves szerényen diadalittas arckifejezést öltött.

- Őlordsága beleegyezett, uram.

- Remek, de...

- Haladéktalanul indulok Londonba, hogy találkozzak Mr. Clammel és biztosítsam a közreműködését.

- Helyes, de...

- Időközben Miss Hopwood felhívta figyelmemet az ön érveire, és teljesen egyetérték abban, hogy önnek és Mr. Fittleworthnek is jelen kell lennie a bálon. Azt javaslom, uram, Mr. Fittleworth minél előbb vigyen fel engem a fővárosba az autóján, hogy időben visszérhessünk. Miközben én Mr. Clammel értekezem, Mr.

Fittleworth beszerezheti a szükséges kosztümöket. Úgy vélem, ez megoldja a nehézségeit.

Elméláztam egy pillanatra. Ahogy Jeeves mondta, ez megoldotta a nehézségeimet. Csupán azon töprengtem, vajon rábízhatom-e egy Boko-féle szerzetre a jelmeztválasztás roppant kényes ügyét. Tőle kitelik, hogy két Pierrot jelmezzel tér vissza.

- Nem lenne jobb, ha én vinném fel Londonba, Jeeves?

- Nem, uram. Szerintem önnek maradnia kell, hogy kellően feltűzelje őlordsága bátorságát. Nem kis nehézségek árán sikerült megszereznem őlordsága hozzájárulását a tervhez. Egyszer beleegyezik, de aztán pillantása őladysége portréjára téved, és ismét elbizonytalanodik. Ha magára marad, és nem tűzeli fel valaki újra és újra a bátorságát, félek, a végén meggondolja magát.

Értettem, mire gondol.

- Van benne valami, Jeeves. A bácsikám kicsit ingatag, ugye?

- Nagyon is, uram.

Nem hibáztattam a vén csókát. Már elmondtam, milyen érzéseket váltott ki belőlem Agatha néni portréja.

- Rendben, Jeeves.

-Igenis, uram. Ajánlom, emlegesse gyakran a bajusz hatékonyságát. Mint azt vártam, a bajusz fordította át a mérleget. Kisasszony, Mr. Fittlewortht a rezidenciáján találom? Akkor haladéktalanul odamegyek.

Himpellér SC

Jeeves jóslata, miszerint Percy bácsinak folyamatos buzdításra, bátorításra lesz szüksége, nehogy az utolsó percben *nolleprosequit* mondjon és kihátráljon a meg-egyezésből, teljes mértékben bevált. Meg kell mondanom, fárasztó volt a kezét fogni és folyton lelkesedést tölteni belé. Ahogy lassan telt az idő, kezdtem megérteni, hogy miért olyan nyúzott, karikás szemű fickók a bokszmenedzserek, akiknek ringbe kell küldeniük a bokszolóikat.

Nem tehetek róla, de furcsállottam, hogy a bácsi-kám oly becsmérően beszélt a gémekről, mint fajról, és úgy lenézte félénkségüket, mikor ő is feltűnés nélkül beállhatott volna a madarak közé. Amikor Agatha néni portréját figyelte, volt olyan pillanat, hogy egy szokatlanul félénk gém is valóságos Robin Hoodnak tűnt volna mellette.

Mindent összevetve tehát megkönnyebbülést jelentett, hogy amint leszállt a csöndes este, megcsörrent a telefon, és a következő párbeszéd bontakozott ki.

PERCY BÁCSI: Mi? Mi? Mi-mi-mi? Mi? Mi?...
Ó. Helló, Clam.

CLAM (kint): Bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla, bla (ez ment körülbelül másfél percig).

PERCY BÁCSI: Jó, remek. Nagyszerű. Akkor várom.

- Clam - mondta a bácsi miután letette a kagylót - azt mondja, lelkesen támogatja a tervet, és Hitvalló Eduárdnak öltözve érkezik majd.

Megértően bólintottam. Tetszett Clam választása.

- Szakállas, szőrös melák volt ez az Eduárd, ugye? - kérdeztem.

- Tetőtől talpig - felelte Percy bácsi. - A régi szép idők, amikor a világ egy merő szakáll volt. Ha látok valakit, aki feltűnően hasonlít egy lószőr pamlagra, az Clam lesz.

-Tehát akkor végérvényesen eldöntötted, hogy részt veszel a bálon?

- Teljes erőmmel, fiam, teljes erőmmel. Rám nézve talán nem hinnéd, de volt idő, mikor nem tarthattak bált a Covent Gardenben nélkülem. Úgy zsongtak körülöttem a lányok, mint legyek a mézescsupor körül. Köztünk szólva, egyszer kidobtak egy Covent Garden-i bálból, és bekísértek a Vine Street-i rendőrsre egy lánnyal együtt, akit, ha nem hagy cserben az emlékezetem, Pipinek hívtak. Ezért úsztam meg... Ezért nem volt szerencsém már harminc évvel korábban nőül venni a nénikédet.

- Tényleg?

-Nekem elhiheted. Épp akkoriban jegyeztük el egymást, de amint meglátta a hírt a másnap esti lapokban, három perc alatt felbontotta az eljegyzésünket. Persze a reggeli lapokhoz már késő volt, de a kora estiben ott büszkélkedtem, és a nénikéd kicsit felkapta a vizet. Ezért tartom különösen fontosnak, hogy ne értesülhessen a ma esti történésekről. A nénikéd csodálatos asszony, Bertie... fogalmam sincs, mihez kezdenék nélküle... de tudod, hogy van ez.

Biztosítottam, hogy tudom.

-Szóval remélem, hogy minden rendben lesz, és soha nem tudja meg, milyen sötét dolgokat cselekszem

a távollétében. Azt hiszem, kellőképpen kiterveltem a dolgok menetét. Lelopózom a hátsó lépcsőn, tetőtől talpig esőkabátba burkolózva, és átpedálozok East Wibleybe. Nincs tíz kilométer. Eddig hibátlan?

- Nem látok hibát.
- Persze, ha Florence meglátna...
- Nem fog.
- Vagy Edwin.
- O sem.
- Vagy Maple.

Aggódva tapasztaltam, hogy megint visszatért a gém-komplexus, mikor már minden csodásnak tűnt. Úgy döntöttem, haladéktalanul véget vetek ennek. Végül sikerrel jártam. Rámutattam, mennyire valószínűtlen, hogy Florence oly késői órán a hátsó lépcső környékén ögyelegjen, Edwin a reggeli kezelésem után alighanem szünetelteti néhány napig a nyomkeresést, Maple-t pedig, ha mégis összefutnának, könnyen elhallgattathatja néhány fonttal. Bácsikám jelentősen felderült. Mikor otthagytam, tánclépéseket gyakorolt a dolgozószoba parkettjén.

Persze nem tarthatod a lelket egy mostoha nagybácsiban kevéssel reggeli utántól délután ötig anélkül, hogy megviselne. Képzeltetik, ez a sok lelkesítés meg bátorítás mennyire kifárasztott. Elgyengültem, és ragcsosnak éreztem magam. Nem mondom, hogy minden pórusomból ömlött a veríték, de rám fért egy alapos öblítés. Mivel a folyó lényegében az ajtóm előtt folyt, ezt igazán nem volt nehéz megoldani. Negyedóra múlva láthattak volna, amint Boko ruhatárából kölcsönzött fürdőruhában szelem a habokat.

Ami azt illeti, valaki látott is. Nem más, mint G. D'Arcy Cheeswright. Egy hűsítő csobbanás után kitempóztam a partra, megkapaszzkodtam egy bokorban, a másik kezemmel pedig a vizet töröltem ki az

arcomból, amikor felpillantva megláttam, amint fölém tornyosul.

Kínos pillanat volt. Nem tudom, érezheti-e az ember magát kellemetlenebbül, mint amikor összefut azzal a fickóval, akinek az imént jegyezte el a menyasszonyát.

- Jé, helló, Stilton - mondtam. - Gyere be.

- Addig nem, amíg te szennyezed a vizet.

- Épp jövök kifele.

- Akkor várok, hogy egy kicsit lefolyjon a víz, és rendben lesz.

Szavai már önmagában is elegendők voltak gyors felfogásomnak, hogy érzékeljem, derék rendőrünk érzelmei nem teljesen felhőtlenek irányomban. Ám mikor kimásztam és köntösömbé bújtam, olyan pillanattal nézett rám, ami minden kétséget eloszlatott. Másutt már hosszabban kifejtettem, milyen Stilton pillantása, és meg kell mondanom, a mostani pillantás kísértetiesen hasonlított arra, amit a Bekap-Lak előtt vetett rám előző nap. Ám, ha csak a legkisebb esély is mutatkozik a barátságos megoldásra, a Woosterek mindig megpróbálkoznak vele.

- Szép napunk van - mondtam. - Szép vidék.

- Kár, hogy elrontják az emberek, akikkel találkozol.

- A turistákra gondolsz?

- Nem, nem a turistákra. Hanem a görényekre.

Abszurd lenne azt állítani, hogy bátorítóan viselkedett, de kitartottam.

- Ha már a természetről beszélünk - vettem közbe -, Boko ma reggel Bumbleigh Hallban járt, Percy bácsi pedig rálépett.

- Bár a nyakad törted volna!

- Én nem voltam ott.

- Nem azt mondtad, hogy rád lépett a bácsikád?

- Nem figyelsz, Stilton. Azt mondtam, Bokóra lépett.

- Ja, Bokóra? Te jó ég! - kiáltott ó'szinte hévvel. - Rálép Bokóra, amikor itt vagy te is! Mi értelme volt Bokóra lépni?

Kisebb szünet következett, amely alatt ő próbálta elkapni a tekintetemet, én pedig elkerülni az övét. Stilton szeme még nyugalmi állapotban sem olyasmi, amiről szívesen írnál az otthoniaknak. Rideg kék ugyanis, és erősen kidülled. Zaklatott állapotban azonban még jobban kidudorodik. Mint egy felbosszantott csigának. Fölöttébb kellemetlen az összhatás.

Végül ismét megszólalt.

- Az imént beszéltem Florence-szal.

Zavarom nőttön-nőtt. Reméltem, hogy elkerülhetjük a témát. Csakhogy Stilton afféle kemény, egyenes fickó, aki nem kerülgeti a témákat.

- Igazán? - kérdeztem. - Florenc-szal, mi?

- Azt mondta, hozzád megy feleségül.

Egyre kevésbé tetszett a dolog.

- Ja, igen - feleltem. - Igen, azt hiszem, felmerült valami kósza ötlet holmi egybekelésről.

- Hogy érted, hogy kósza ötlet? Ki is van tűzve szeptemberre.

- Szeptemberre? - hebegtem tetőtől talpig reszketve. Sejtelmem se volt róla, hogy ilyen iszonyú gyorsan beteljesül az átok.

- Florence mondta - közölte Stilton rosszkedvűen.

- Szeretném kitörni a nyakadat. De nem tehetem, mert egyenruhában vagyok.

-Tényleg, ez igaz. Ki akar egy szaftos rendőrségi botrányt, nem igaz?

Ujabb csönd következett. Stilton vágyakozva nézett rám.

- Istenem! - motyogta álmodozva. - Bárcsak fülön csíphetnék valamiért!

- Ugyan, ugyan, Stilton. Hát szabad így beszélni?

-Szeretnék a vádlottak padján látni, miközben előterjesztem ellened a bizonyítékokat.

Megint elhallgatott egy időre, és látszott rajta, hogy még mindig az imént vázolt álmoképet dédelgeti. Azután hirtelen megkérdezte, végeztem-e a fürdéssel. Biztosítottam, hogy igen.

-Akkor nagyjából öt perc múlva megkockáztathatom, hogy bemenjek - állapította meg.

Gondolhatják, milyen melankolikus hangulatban vettem fel a köntösömet, és tértem vissza a házba. Mindig elszomorító, ha egy régi barátság zátonyra fut. Sok-sok éve már annak, hogy Cheeswright és én, ahogy, azt hiszem, mondani szokás, fürge táncban kergetőztünk fönt a dombtetőn, pedig egy időben meglehetősen sűrűn tettük. De mostani találkozásaink során tanúsított viselkedése rámutatott, hogy a fürge táncban kergetőzés ideje lejárt, és ez, mondhatom, elszomorított.

Miközben összeszedtem az ingemet és a táskámat, gondolatban elmorzsoltam egy könnycseppet, és beszívárogtam a nappaliba megnézni, hogy Boko visszatért-e londoni küldetéséről. Ott találtam egy karszékben, Nobbyval az ölében. Remek hangulatban voltak.

- Gyere be, Bertie, gyere be - kiáltotta Boko szívélyesen. - Jeeves a konyhában teát főz. Iszol velünk egy csészével?

Bólintottam beleegyezésül, majd Nobbyhoz fordultam, hogy tisztázzak egy sürgető kérdést.

- Nobby - mondtam. - Most beszéltem Stiltonnal, aki tájékoztatót, hogy Florence megrázóan korai időpontra tűzte ki az esküvönket, mégpedig szeptemberre. Tehát létfontosságú, hogy haladéktalanul megmutasd neki azt a levelet.

- Ha ma este minden jól megy, Florence holnap a reggeli teája közben már olvasni fogja.

Megkönnyebbülten fordultam Bokóhoz.

- Megszerezted a jelmezeket?

- Természetesen megszereztem a jelmezeket. Mit gondolsz, mi a túróért mentem Londonba? Összesen kettőt, egyet magamnak, egyet neked. A Cohen testvérek legjobb darabjai. Az enyém lovag. Nagyon szexis paróka jár hozzá. A tied...

- Mi van az enyémmel?

Hezitált egy csöppet.

- Tetszeni fog. Egy Pierrot.

Bosszús kiáltást hallattam. Boko, akárcsak összes ismerősöm, nagyon is jól tudta, mi a véleményem a Pierrot jelmezekről. Körülbelül annyira tartom, mint könnyű célpontra löni.

- Igazán? - mondtam csendes határozottsággal. - Én mégis inkább a lovagot választom.

- Nem lehet, Bertie pajtás. Nem menne rád. Magamfajta alacsony, tömzsi lumpenre való. Te karcsú és elegáns vagy. „Elegáns” a szó? - fordult Boko Nobbyhoz.

- Elegáns, valóban - helyeselt Nobby.

- Ugyancsak jó jelző lenne a „nádszál”. Vagy a „szilfid”. Istenem, bárcsak olyan alakom lehetne, mint neked, Bertie! Fogalmad sincs, mid van.

- Van fogalmam - ríposztottam hűvösen, fittyet hányva a hízelgésre. - Egy nyavalyás Pierrot jelmezem van. Egy Wooster Pierrot-nak öltözve megy a jelmezbálba! - mondtam, és röviden felkacagtam.

Boko elhessentette Nobbyt a térdéről, felállt, és paszkolni kezdte a vállamat. Szerintem felismerte, hogy robbanékony hangulatban vagyok.

- Ne kell aggódnod a Pierrot jelmez miatt, Bertie - próbált nyugtatgatni. - Tévedésből nyilván azt hitted,

hogy ez egy közönséges Pierrot jelmez. De korántsem. Valójában a szó szoros értelmében szerintem nem is lehet Pierrot-nak nevezni. Először is mályvaszínű. Másodszer... De inkább megmutatom. Tapsolva körbetáncolod majd a házat örömdben.

Lenyúlt a földön heverő kofferért, kinyitotta, kihúzta tartalmát, és döbbenet bámult rá. Akárcsak én. Akárcsak Nobby. Mindannyian döbbenet bámultunk.

Amit láttunk, kísértetiesen hasonlított egy futballmezre. Kék sort, lila zokni, bíborszín póló.

A póló mellkasán nagy, fehér betűkkel egy felirat: „HIMPELLÉR SC”.

Ajándék jelmeznek ne nézd a fogát

Eltartott néhány pillanatig, amíg megtörtük a baljós-nak nevezhető csöndet. Nobby szólalt meg.

- Ti is azt látjátok, amit én? - kérdezte halkán, álmétkodva.

Az én hangom is tompán, színtelenül szólt:

- Amennyiben férfi futballfelszerelést látsz - feleltem -, az én retinámon is az tükröződik.

- „Himpellér SC” felirattal a pólón?

- A póló közepén.

- Nagy, fehér betűkkel?

- Nagyon nagy, fehér betűkkel. Fittleworth - mondtam hűvösen -, magyarázatot várok!

Nobby szenvedélyesen felkiáltott.

-Majd én megmagyarázom! Boko hülyét csinált magából. Megint.

- Nem! Esküszöm, édesem, hogy nem!

- Ugyan, ugyan, Boko - mondtam határozottan. Igazán nem akartam szép delét elvenni és bánatot, könyűt adni helyette, de szembesíteni kellett bűneivel. - Egy lovagkosztüm, és egy - ha hihetünk a történetednek - mályvaszínű Pierrot-öltözet a te felügyeleted alatt átváltozott futballmezzé, amely nyilvánvalóan a Himpellér SC egyik sportolójáé, bár nem gondoltam volna, hogy létezik ilyen csapat.

Boko egy székhez tántorgott, és kezébe temetett fejjel leült. Hirtelen felnyűszített.

- Macskatáp! - kiáltotta. - Már mindent értek. Az

a tuskó Macskatáp volt! - mondta Boko, és felpillantott, de gyorsan újból lesütötte a szemét, mert meglátta Nobby tekintetét. - Mielőtt visszaindultam ide, beugrottam a Parazita Klubba, hogy lehajtsak egyet az út előtt. Macskatáp Potter-Pirbright is ott volt. Szóba elegedtünk, és kiderült, hogy ő is jelmezbálba megy ma este. Eltársalogtunk mindenféléről, aztán az órájára nézett, és rájött, hogy alig maradt ideje elérni a vonat. Úgyhogy elrohant. Nyilvánvaló, mi történt. A sietésben nem figyelt, és véletlenül az én táskámat vitte magával. Ha ebből azt hozzátok ki, hogy az én hibám - tette hozzá Boko némileg indulatosan - akkor csak azt mondhatom, nincs igazság a földön, és teljesen fölösleges olyan ártatlannak lenni, mint a ma született bárány.

Nem hiába próbált hatni a jóérzésünkre. Nobby a karjába omlott és a fülébe bűgött, és én is kénytelen voltam beismerni, hogy több szól mellette, mint ellene.

- De nincsen semmi baj - tette hozzá Boko újból vidáman. - Macskatáp és én körülbelül ugyanakkorák vagyunk, úgyhogy felvehetem a ruháját. Persze jobban örülnék, ha nem a Himpellér SC tagjaként kellene East Wibley előtt parádéznom, de be kell látni, hogy most nem lehet válogatni. Igen, fel tudom venni.

Felhívtam a figyelmet valamire, amire nem gondolt.

- Na és mi lesz velem? Nekem is ott kellennem, hogy meglágyítsam Percy bácsit. Sok, határozott beszédre lesz szükség, mielőtt érdemes akár a közelébe is menned. Ha nem leszek ott az East Wibley-i orgián, akár itthon is maradhatsz.

Ahogy vártam, szavaim jelentős hatást keltettek. Nobby zavarában csuklásszerű hangot hallatott, mint amikor egy kiskutya torkán akad a gumicsont. Boko mérges szitkozódással elismerte, hogy erre nem gondolt.

- Használd a fejed - mondtam. - Vagy ami még jobb - folytattam, amint nyílt az ajtó - kérdezzük meg Jeeves véleményét a helyzetről. Biztos tud javasolni valamit, ugye, Jeeves?

- Uram?

- Légy került a levesünkbe. Isten akaratából egy jelmezzel kevesebb van, mint kéne - magyaráztam - Teljesen tanácstalanok vagyunk.

Jeeves letette a teás tálcát az asztalra, és tiszteletteljes figyelemmel hallgatta, amint elétártuk a tényeket.

- Tehetek egy rövid sétát, uram? - kérdezte, mikor befejeztem. - Átgondolnám a problémát.

-Természetesen, Jeeves - feleltem némileg csalódottan, mert azt reméltem, azonnal tud megoldást. - De ha lehet, tényleg rövid séta legyen. Itt leszünk, mikor visszatér.

Jeeves elshant, mi pedig bizalmas beszélgetésbe bonyolódunk, melyben a remény hangja feltűnő távollétével tüntetett. Aligha kerülhette el három ilyen éles elme figyelmét, hogy csak idő kérdése a bukásunk. Rég elmúlt öt óra, ami kizárta annak lehetőségét, hogy gyorsan még egyszer felszaladjunk Londonba és felkeressük a Cohen testvérek üzletét. Bármilyen eltökéltek is választott hivatásukban, hogy ellássák ruhával az emberiséget, eljön a pillanat, amikor e derék kereskedők is azt mondják, ennyit mára, és lehúzzák a rolót. Az összes sebességkorlát átlépésével se volna képes egy sofőr Steeple Bumbleighból időben a fővárosba érni. Mire megérkezne, a Cohen testvérek és alkalmazottaik már rég otthonaikban pihennek, könyvvel a kezükben.

Annak eshetőségét, hogy Steeple Bumbleighban jelmezt szerezzünk, lényegében kizárhattuk. Jelen krónikám elején röviden jellemeztem ezt a kis falut.

Jóllehet lonccal befuttatott házakban és pirospozsgás falusiakban gazdag, de ezzel ki is fűjt. Csak egy boltja van, melyet Mrs. Greenless vezet nagy hozzáértéssel, szemben a Jubileumi gázlóval. Kaphattál ott madzagot, rózsaszín cukorkát, szalonnát, konzerveket és az *Old Moore Almanachot*, de semmi többet.

Mindent összevetve tehát a helyzet igen baljósnak tűnt. Ha elmondom, hogy a legjobb javaslat Bokótól származott, miszerint vetkőzzek ágyékkötőre, kenjem be magam cipőpasztával, és táncoljak, mint egy zulu főnök, láthatják, milyen kevésre jutottunk, mikor végre nyílt az ajtó, és Jeeves ismét megjelent közöttünk.

Van valami ennek a nagy kalapméretű embernek a puszta látványában is, mely ritkán mulaszt el kivinni minket a mély süllyedésből, és a szellemharcok tiszta sugaránál oly magasra tenni, mint lehet. Bár a józan ész azt diktálta, még ő sem találhatott megoldást a süllyedő hajó megmentésére, lelkesen üdvözlöttük.

- Nos? - kérdeztem.

- Nos? - kérdezte Boko.

- Nos? - kérdezte Nobby.

- Sikerral járt, Jeeves? - tudakoltam.

Jeeves a kobakjára bökött.

- Igen, uram. Örömmel mondhatom, sikerült megoldást találnom a felmerült problémájára.

- Nahát! - kiáltotta Nobby döbbenet.

- Ejha! - rikkantott Boko ugyanazon okból.

-Elképeszt! - fakadtam ki szintúgy. - Sikerült? Nem hittem volna, hogy lehetséges. Te hitted volna, Boko?

- Én aztán nem.

- Na és te, Nobby?

- Soha az életben.

- Látjátok, ez Jeeves. Amikor mások csupán a hom-

lokukat ráncolják és a hajukat tépik, ő cselekszik. Napóleon volt ilyen.

Boko a fejét rázta.

- Napóleon a közelébe se ér Jeevesnek.

- Mintha a szódáslovat hasonlítanád egy verseny-paripához - tódította Nobby.

- Napóleonnak is voltak jó pillanatai - erősködtem.

- Jeeveshez képest csak nagyon ritkán - felelte Boko. - Semmi kifogásom Napóleon ellen, de nem nézem ki belőle, hogy képes lenne este fél hatkor kimenni Steeple Bumbleighba és tíz perc múlva egy jelmezzel visszatérni. Márpedig, ha jól értem, Jeeves, ez történt.

- Igen, uram.

- Nem tudom, Bertie, te mit gondolsz - folytatta Boko -, de az én szememben valóságos csodának tűnik a dolog. Hol van az a jelmez, Jeeves?

- Az ágyra tettem Mr. Wooster szobájában, uram.

- De hol a pokolban szerezte?

- Találtam, uram.

- Találta? Úgy érti, csak úgy hevert valahol?

- Igen, uram. A folyóparton.

Nem tudom miért, talán mert a Woosterek agya gyorsabban forog az átlagnál, de ezektől a szavaktól hirtelen szörnyű gyanú nyilallt belém, mint a lumbágó. Idegközpontjaim elzsibbadtak, megfagyott ereimben a vér.

- Jeeves - hebegtem -, ez a valami... ez a hogy is hívják... ez a jelmez, amiről beszél... mi az?

- Egy rendőregyenruha, uram.

Lerogytam a székre, mintha alsó végtagjaimat lekaszálták volna. Gyanúm megalapozottnak bizonyult.

- Utóbb felmerült bennem, uram, hogy a ruhadarab

esetleg Mr. Cheeswhrighté lehet. Láttam, hogy a víz ben pancsol nem túl messze.

Felálltam a székről. Nem volt könnyű, de sikerült.

- Jeeves - mondtam, bár talán pontosabb kifejezés lenne a mennydörögtem. - Most azonnal visszaadja az egyenruhát a jogos tulajdonosának!

Boko és Nobby, akik ezalatt elégedetten ütögették egymás hátát, megmerevedtek a pacskolás közepén. Boko úgy bámult rám, mint aki nem hisz a fülének, Nobby is. Mármost ő persze a sajátjának nem hitt.

- Visszaadni? - kiáltott Nobby.

- Jogos tulajdonosának? - hüledezett Boko. - Nem értelek, Bertie.

- Én se - szögezte le Nobby. - Ha pusztában vándorló zsidó lennél, elutasítanád a mennyei mannat?

- Ez az - csapott le Boko. - Most, az utolsó pillanatban, mikor már-már úgy tűnt, búcsút mondhatunk álmainknak és reményeinknek, mert nem bírtunk szerezni egy valamirevaló jelmezt, mondhatni, a mennyekből az ölünkbe pottyan egy megfelelő ruha, te pedig azt mondd, nem kell. Nem tudod, mit beszélsz! Gondolkozz, Bertie! Mérlegelj.

Megacéloztam magam.

- Az az egyenruha - mondtam - a lehető leghamarabb visszamegy a gazdájához. Drága Boko, kedves Nobby, van valami halvány fogalmatok róla, Stilton milyen Wooster-ellenes érzéseket táplál? Ő maga közölte velem fél órája, hogy legféltebb vágya Bertie-t valami kihágáson kapni. Ha rájön, hogy elloptam az egyenruháját, nem kegyelmez. Három hónap börtön a minimum, amire számíthatok.

Nobby mondani kezdte, hogy három hónap gyorsan elrepül, de Boko elnémította.

- Honnan az ördögből jönne rá? - kérdezte. - Nem

fogsz Steeple Bumbleighban parádézni benne fényes nappal. Csak ma este viseled.

Helyesbítettem a nézeteit.

- Nem viselem ma este.

- Szóval nem? - kiáltotta Nobby. - Akkor viszont én meg nem mutatom meg Florence-nak a levelemet.

- Ügyes kislány - mondta Boko. - Jól mondod, te vagy a fény az életemben. Most neved, ha tudsz, Bertie.

Meg se próbáltam. Nobby szavaitól kivert a hideg. Nincs a világon senki," aki Bertram Woosternél hamarabb felismeri, hogy fülön csípték. Világosan láttam, hogy most is ez történt. Bármilyen rémes veszélyt vonok magamra, ha elfogadom Jeeves gyűlöletes ajánlódát, szembe kell néznom vele.

Kis ideig birkóztam a szavakkal, majd fejet hajtva beleegyeztem.

- Remek fickó! - mondta Boko. - Tudtam, hogy jobb belátásra térsz.

- Bertie mindig olyan megfontolt! - hízelgett Nobby.

- Tiszta gondolkodású pasas. Roppant megfontolt - helyeselt Boko. - Akkor minden kész? Gyere el a bálra (ebben a jelmezben biztosan te viszed el a pálmát), és várj, amíg biztos nem lehetsz benne, hogy az öreg Worplesdon kielégítően lefolytatta a megbeszélését Clammel. Ha minden jól ment, kapd el és dolgozd meg nekem. Ha már megfelelő passzban van, jelezz, és átveszem onnan, miközben te hazajössz és nyugodtan átöltözöl. Nem hiszem, hogy az egész - mármint a te részed - fél óránál több időbe telik. Azt hiszem, most viszont jobb, ha megyek és viszek Stiltonnak egy esőkabátot. Otthon biztosan van pótegyenruhája, de nem szeretném, ha közbotránkozást keltene odáig. Nem hagyhatjuk, hogy meztelen pasasok rohagáljanak a környéken. A Riviérán rendben van, de Steeple

Bumpleighban hála istennek, szigorúbb az öltözködési etikett.

Elment, Nobbyt is magával vitte, én pedig Jeeveshez fordultam, aki az iménti szóváltás alatt tökéletesen mozdulatlanul állt, mint egy kitömött bagoly. Gyakran tett így, ha jelen volt valahol, de nem vonták be a be szélgetésbe.

- Jeeves - szóltam.

- Uram? - felelte hódolatteljesen életre kelve.

Nem válogattam meg a szavaimat.

- Remélem, Jeeves - mondtam merev, hűvös tekintettel -, tetszik, amit lát. Magának hála akkora slamasztikában vagyok, mint emlékeim szerint soha a pályafutásom során. Nézetem szerint a helyzetem olyan, mintha egy átlagosnál is ingerlékenyebb tigristől elvettem volna a kölykét, és magamon hordanám az anyatigris közvetlen környezetében. Nem vagyok gyáva ember, Jeeves, de ha arra gondolok, mi lesz, ha Stilton elcsíp, miközben az egyenruháját viselem, hát fűrtbe kondorait hajam... hogy is van ez a mondása?

- Szétválna fűrtbe kondorait hajad s élére állna...

- Minden szál külön. így volt, nem?

- Igen, uram. Mint túske-állat zörgő tollai.

-Pontosan. Erről pedig megint eszembe jut. Mi a túró az a túske-állat?

- Sündisznó, uram.

- Ja, *sündisznó*? Miért nem. mondta mindjárt? Egész nap ez fúrta az oldalamat. Szóval, mint mondtam, ez a helyzet, Jeeves, és maga kevert bele.

- A legjobb szándék vezetett, uram. Úgy tűnt, mindenáron részt kell vennie a ma esti vigasságon.

Mondott valamit. Ha van valami, amit szeretek a Woosterekben, hogy igazságosak. Nem szívesen bár, de igazságosak vagyunk.

-Igen - ismertem el egy szomorú bölintással. -

Gondolom jót akart. Bizonyos értelemben kétségte-
lenül helyesen cselekedett. De el kell ismernie, hogy
ijesztő helyzetben vagyok. Egyetlen rossz lépés, és
Stilton lecsap rám, törvény elé állít és hosszabb időre
hűvösre tesz. De ezt leszámítva is, tisztában van vele,
hogy ez a Cheeswright legalább száz centivel szélesebb
mellben, és húsz centivel szélesebb fejben, mint én?
Az ő egyenruhájába és sisakjába bújva olyan leszek,
mintha valami burleszkszínpályán léptem volna ki. A fe-
nébe, még a legócskább Pierrot-jelmezben is szíve-
sebben mennék! De gondolom, teljesen mindegy, mit
szeretnék.

- Tartok tőle, uram. Manapság, forrófejű ifjúság -
bocsásson meg, Mr. Bemard Shaw fogalmaz így, nem
én... Manapság, forrófejű ifjúság, ebben a baljós világ-
ban abban kell meglelnünk célunkat, amiben tudjuk,
és nem amiben akarjuk.

Megint beláttam, hogy igaza van.

- Igaz - feleltem. - Igen, azt hiszem, le kell nyelnem
a békát. Rendben, Jeeves - mondtam, és összeszedtem
minden woosteri lelkierőt. - Vezessen oda hozzá.

Akkora volt, mint egy serdülő tank

Boko azt javasolta, menjünk együtt a kocsiján, ő vezet, én meg kísérem. Így, ha tisztázni kell még néhány apró részletet, amiről elfeledkezett, elrendezhetjük őket, mielőtt odaérünk. Tökéletesen felkészülhetünk, nem kell félni, hogy az utolsó pillanatban közbejön valami.

Bár elismertem barátom javaslatának ésszerűségét, mégis tétováztam. Valójában a tétovázásnál valami erősebb kifejezést illene használnom. Rémülten hőkölttem vissza. Voltam már egyszer Boko utasa. Nem olyan élmény, amit az ember szívesen megismételne. Ültess egy írót kocsiba, és veleszületett szeleburdisága megsokszorozódik. Nem elég, hogy beláthatatlan kanyarban előzött, de mindezt álmatag, elmerengő arckifejezéssel tette. Közben legújabb regénye történetét mesélte, és gyakran mindkét kézzel elengedte a kormányt, hogy gesztusokkal kísérve domborítson ki valamely drámai pontot.

A másik ok, amiért szívesebben utaztam a Wooster-féle kétülésesben, hogy érthető módon szerettem volna minél gyorsabban hazaérni és kibújni az egyenruhából. Na és persze, ha minden jól megy, Bokónak természetesen tovább kell maradnia, hogy lyukat beszéljen Percy bácsi hasába.

Az idő előrehaladtával mit sem csökkent a lelkiismeret-furdalásom, amiért Stilton hacukájában virítottam. Változatlanul aggódva gondoltam a megpróbáltatásra.

Amikor Boko visszatért irgalmas küldetéséből, elmondta, hogy a túlbuzgó rendőr némileg mérgesnek tűnt a fejlemények miatt, és hajlott a feltételezésre, hogy én állok a gáztett mögött. Boko erre igen okosan azt felelte, hogy sokkal inkább feltételezhető az ifjú Edwinről, aki szörnyű tetteket hajtott végre. Mint rámutatott, minden cserkész életében eljön egy pillanat, amikor elege lesz a jótettekből, és szabadjára engedi emberi oldalát. Egy folyóparton heverő rendőregyenruha látványa az ilyen cserkész számára ellenállhatatlan kísértés. Boko úgy vélte, sikerült kellőképp eloszlatnia Stilton gyanakvását.

No persze ez mind szép és jó volt, de nem titkolhattam önmagam előtt, hogy ha Stilton meglát az egyenruhájában, eloszlott gyanakvása nagyon hamar visszaoszol. Nem tudom, megvan-e benne a tehetség, hogy a Scotland Yard egyik lángelméjévé váljon. De ahhoz mindenképp eléggé intelligens, hogy egy ilyen találkozás alkalmával összeadjon kettőt meg kettőt, ahogy mondani szokás. Úgy értem, ha egy rendőrnek ellopják az egyenruháját, és nem sokkal később összefut valakivel, aki azt viseli, akaratlanul is elindul benne egy gondolatmenet.

- Nem, Boko - mondtam. - A magam kocsján megyek Filippihez, és amint teljesítettem a saját részemet, száguldók haza, mint a szél.

Ez tehát eldőlt.

Természetesen, mivel annyira fontos volt időben odaérnem a helyszínre, sejthetik, mi történt. Körülbelül félúton az öreg kétüléssel bedöglött, és megállt egy erdős vidéken, kilométerekre mindentől. Nem vagyok jártas az autószerelésben, tudományom mindössze a kormány tekerésére és a dudu nyomkodására terjed, így kénytelen voltam várni, míg megjön a felmentő sereg.

Ez úgy háromnegyed tizenkettő tájában egy kedves, teherautós fickó képében jelentkezett. Mikor leállítottam, az ujja egyetlen mozdításával mindent rendbe hozott olyan gyorsan, hogy csak kétszer tudott köpni közben. Megköszöntem neki, busásan megjutalmaztam, és továbbcsiettem célom felé. Épp akkor értem oda, amikor a helyi harangok éjfélt kongattak.

Az East Wibley-i városháza vidám, mesébe illő külsőt mutatott. Színes lampionok lógtak a tetőről, itt is, ott is virágok díszlettek, és amerre néztem, szépséges hölgyeket és vitéz urakat láttam. Az utóbbiak egyike, a Himpellér SC színeiben játszó futballista kivált a tömegeből, és vádlón utamat állta.

- Bertie, te akasztófáravaló! - mondta Boko, hisz ő volt az. - Hol a pokolban voltál? Órák óta várlak.

Elmagyaráztam késedelmem okát, mire ő ingerülten közölte, ez is csak velem fordulhat elő, hogy pont akkor robban le a kocsim, amikor minden perc számít. Hozzátette, szerencse, hogy nem engem küldtek Marathontól az üzenettel, különben a spártaiak csak a vasárnapi lapokból értesültek volna a hírekről.

- Gyerekjáték lesz, Bertie - mondta aztán. - Teljeséggel előreláthatatlan dolog történt. A vén Worplesdon a sárga földig leitta magát a bárban, és hordószámra tölti magába a piát.

- Ez remek! - feleltem. - Talán nem fogtad fel tette jelentőségét, de én tudok olvasni a sorok között. Ez azt jelenti, hogy találkozott Clammel és mindent kielégítően lerendeztek.

Boko türelmetlenül csettintett a nyelvével.

- Hát persze, hogy azt. A félelmetes veszély abban rejlik, hogy bármelyik percben teljesen kiütheti magát, és akkor mire megyünk?

Megértettem, mire gondol, és mintha jeges kéz markolt volna a szívembe. Nem csoda, hogy Boko

a „félelmetes veszély” kifejezést használta. Óriási volt a fenyegetés. A tervünk megvalósítására olyan Percy bácsira volt szükségünk, akiből csak úgy ömlik az emberi jószág teje. Egy vak, szótlán Percy bácsi, akit falnak támasztottak a bár egyik sarkában, mint esernyőt az esernyőtartóban, meghiúsítaná minden reményünket.

-Azonnal siess hozzá! - sürgetett Boko. - Imádkozz, hogy ne legyen túl késő!

Jóformán be se fejezte mondandóját, úgy siettem a bár felé, mint egy szabadon engedett vadászkopó. Megkönnyebbülten tapasztaltam, hogy időben érkeztem. Percy bácsi nem dőlt ki. Nagyon is talpon volt, és játszott a szívélyes házigazdát egy csapatnyi barát és csodáló gyűrűjében, akik valószínűleg potya piaforrást láttak benne.

Épp csak elindultam a bácsi felé, amikor a zenekar rázendített egy újabb dallamra. Percy bácsi barátai gyorsan felhajtották italaikat és eltűntek, magára hagyván az agg rokont, aki hátradőlt székében, és lábát az asztalra tette. Nem haboztam, barátságosan hozzá léptem.

- Mizújs, Percy bácsi? - kérdeztem.

- Á, Bertie - felelte a bácsi. Egyik szemét behunyva mért végig. - Ha nem tévedek - puhatolózott -, Bertiram Wooster lármázik abban a sisakban.

- Személyesen - feleltem tömören.

Az egyenruha és a sisak még tágasabbnak bizonyult, mint amire számítottam, és elegendő volt belőlük. Nehéz volt elviselni az általános derűtséget, amiben érkezésem óta részesültem a lumpenek között. A Woosterek nem ahhoz vannak szokva, hogy általános derűtséget váltanak ki, ha megjelennek egy jelmezbálon.

- Nem áll jól. Túl nagy. Cseréld le a kalaposodat

vagy páncélosodat, vagy minek hívják. De hát ha így van, hát legyen. Súbidubi-dum-dum. Ül le, és igyál ebből az undorító pezsgőből, Bertie. Veled tartok.

Úgy gondoltam, jobb időben közbeszólni.

- Nem ittál még eleget, Percy bácsi?

Ezt mérlegelte.

- Ha a kérdésed arra irányul, hogy részeg vagyok-e - felelte -, akkor úgy nagy általánosságban véve igazad van. *Tényleg* részeg vagyok. De minden relatív, Bertie... Például te és én relatíve rokonok vagyunk. Amit mondani akarok, hogy közel se vagyok olyan részeg, mint később leszek. Ez a korlátlan öröm ideje, drága fiam, és ha azt gondolod, nem fogok örülni, méghozzá alaposan, akkor azt mondom: „Csak figyelj!” Ez minden, amit mondok. „Csak figyelj!”

Nem szívderítő látvány nézni, ahogy az ember bácsikája - még ha csak mostohabácsika is - alámerül a pezsgőtengerben. De bár unokaöcsként a szívem vérzett, Boko követeként nyeregben éreztem magamat. Olyan volt az egész, mint valami Dickens-regényben. Láttam, hogy a bácsi úgy fog táncolni, ahogy füttyölök.

- Találkoztam Clammel - fűzte tovább a szót a bácsi.

- Igazán?

- Szemtől szemben. Nem vagyok hajlandó elhinni, hogy Hitvalló Eduárd tényleg így nézett ki. Valaki, aki olyan ocsmányul néz ki, mint Chichester Clam, öt percig se maradhatott volna a trónon. Lincselők gyűltek volna össze, a lovagok csatabárdal vágtaak volna rendet.

- Minden rendben?

- Minden, kivéve, hogy kezdek kettőt látni belőled. Pedig már egy is sok volt.

- Úgy értem, megvolt a tárgyalás?

- Ó a tárgyalás? Igen, megvolt, és örömmel mond-

hatom, már amennyiben hallasz odabent, a sisakban, hogy lenyelettem vele az egészet. Ha megnézi azt a megállapodást, amit felvázoltunk az itallap hátuljára - amely megállapodást, hadd említsem meg, jogszerűen tanúsított a pasas a bárpult mögött, így Clam nem húzhatja ki magát belőle rá fog ébredni, hogy lényegében nekem adta az egész hajózási társaságát. Ezért nem győzöm hangsúlyozni, hogy súbidubi-dum-dum. Töltsd tele a poharadat, Bertie. Ne sajnáld a szuflát.

Úgy éreztem, nem árt egy kis hízelgés. Bármennyire megenyhült egy ember, sosem árt tovább enyhíteni egy kis hájkenegetéssel.

- Szép munka, Percy bácsi.
- Ahogy mondod, fiam.
- Nem lehetnek sokan olyan aggyal, mint a tied.
- Nincsenek is.
- Dicséretre méltó. Úgy értem, ha figyelembe vesszük az állapotodat.

- Mármint, hogy becsíptem? Persze, persze. De akkor még nem voltam becsípve, amikor Clammel alku-doztam. Igaz, szoritott a cipóm. Azt hiszem - mondta, és nyelve összecsavarodott egy fájdalmas görcstől hogy tizenegy számmal kisebb cipőben jöttem. Szorít, mint a nyavalya. Keresek egy csöndes helyet, ahol levehetem egy kicsit.

Élesen beszívtam a levegőt. Megtaláltam az utat. Azt hiszem, a nagy tábornokok így nyernek csatákat. Váratlanul meglátják a helyes utat, felkötik a gatyájukat, és belevágnak.

Tudják, egész idő alatt attól féltem, hogy ha szóba hozom Bokót, ez az ember rögtön fogja magát és faképnél hagy. De ha nincs rajta a cipője, ez a veszély nem fenyeget. Egy mostohanagybácsi zokniban rop-pant nehéznek találja sarkon fordulni, különösen, ha

egy kocsiban ül. Én pedig éppen hogy egy kocsiba akartam átönteneni Percy bácsit.

- Neked az kell, hogy beülj egy autóba - mondtam.

-Nincs kocsim. Kerékpáron pedáloztam át. Marhára kifáradtam, rettentően megerőltette az edzetlen lábikráimat.

- Szerzek autót.

- De, remélem, nem azt a vacak kétülésesedet? Nekem tér kell. Ki akarom nyújtani a lábaimat, és pihenni. Még mindig lüktetnek a lábikráim.

- Ez egy sokkal nagyobb, jobb kocsi. Egy barátomé.

- Rossz néven venné, ha kibújnék a cipőmből?

- Szó sincs róla.

- Nagyszerű. Mutasd, fiam, az utat. Ám indulás előtt magamhoz veszek még egy lityivel ebből a pöszméte-pálínkából, és magammal viszem.

- Ha szerinted ez tanácsos.

- Nem csak, hogy tanácsos. Szükséges. Egy pillanatot sem akarok veszni hagyni.

Nem volt nehéz megtalálnom Boko kocsiját. Akkorra volt, mint egy serdülő tank. Kéz alatt vette szűkösebb napjaiban, és nem volt hajlandó megválni tőle, mert tekintélyes masszívtsága jó szolgálatot tett neki a közlekedés viszontagságai között. Egyszer mesélte, hogy úgy söpri félre a közönséges sportautókat, mint a legyeket, és ha egy omnibusszal ütközne, akkor is a saját autójára fogadna. Életes rokonomat a kocsi tágas mélyébe vezettem, ahol levette a cipőjét. Megvártam, amíg biztosan a hátán fekszik, a lábujjait kidugja az ablakon, hogy a hűs éjszakai levegő játsszon velük, és csak akkor tértem rá a fő napirendi pontra.

- Szóval csöbe húztad Clamet, ugye, Percy bácsi? - kérdeztem. - Nagyszerű. Óriási. Gondolom, miután ilyen üzleti diadalt arattál, jóindulattal viseltetsz embertársaid irányában.

- Szeretem mindet - közölte a bácsi nagyvonalúan.
- Szerető, engedékeny szemmel nézek az egész emberi fajra.

- Nagyon jó.

-Persze mindig kivételt képez az emberiség szégyene, az a kutyafattya Fittleworth.

Ez viszont nem volt nagyon jó.

- Kivételeket tennél Percy bácsi? Egy ilyen estén?

-Egy ilyen vagy bármilyen estén, sőt, nappal is. Fittleworth! Meghív ebédre...

-Tudom. Elmesélte.

-...és merő viccből pókok özönlenek ki a sótartójából.

- Tudom. Viszont...

-A birtokomon bóklászik, fontoskodva bezárja az üzleti partnereimet a melegházba...

-Tudom. Igaz. Viszont...

-Mindennek tetejébe a fűvemben lapul, mint egy nyavalyás szöcske, egy lépést se tehetek anélkül, hogy rálépnék. Megdöbbsen az önmérsékletem, ha belegondolok, hogy nem téptem ízekre Fittlewortht és nem táncoltam a maradványain. Ne is beszélj nekem Fittleworthról.

- Pedig éppen őrá akarok beszélni. Szólni szeretnék az érdekében. Te is tudod, Percy bácsi - mondtam némileg reszketeg hangon -, hogy Boko szereti Nobbyt.

- Értésültem róla, a fene essen belé.

- Ideális pár lennének. Lehet, hogy te és Boko nem értetek egyet bizonyos témákban, mint, mondjuk a pókok és a sótartók, de te sem tagadhatod, hogy ő Anglia egyik legfelkapottabb ifjú írója. Többet keres évente, mint egy miniszter.

- Szégyellhetné is magát, ha nem így lenne. Találkoztál már valaha miniszterekkel? Én több tucatot

ismerek, de nincs köztük egy se, aki ne lenne busásan túlfizetve heti 30 shilling fizetéssel.

- Biztosítani tudná Nobbynak azt az életszínvonalat, amihez hozzászokott.

- Nem tudná. Kérdezd meg, miért.

- Miért?

- Mert eszem ágában sincs hagyni.

- De Boko szeret, Percy bácsi!

- Az érzés nem kölcsönös.

Felismertem, hogy sürgősen cselekednem kell, különben összezavarodunk.

- Amikor azt mondtam, Boko szeret, Percy bácsi - magyaráztam -, nem úgy értem, hogy szeret, mint állítvány, Percy bácsi, mint alany. Hanem úgy értem, hogy Boko szeret, vessző, Percy bácsi megszólítás, felkiáltójel.

Már miközben mondtam, megéreztem, hogy egy árnyalattal bonyolultabban fogalmaztam, mint ahogy azt a bácsi állapota megköveteli. Igazam is lett.

- Bertie - mondta komoran jobban kellett volna figyelnem rád. Te nálam is részegebb vagy.

- Dehogya.

- Akkor még egyszer, lassan ismételd el a megállapításodat. Eszem ágában sincs tagadni, hogy az érzelmeim némileg tompák, de..

- Csak azt mondtam, hogy Boko szeret, és a megállapításom végére beszúrtam egy Percy bácsit.

- Úgy érted, megszólításként?

- Igen.

- Vokativuszként?

- Pontosan.

- Akkor értem. De mire megyünk vele? Visszatérünk a kiindulópontához. Te azt mondod, a pasas szereti a gyámleányomat, Zenobiát. Mire én: „Bánom is én, szeresse, váljon egészségére. De jussak pokolra, ha

hagyom, hogy elvegye." Roppant komolyan veszem a lány gyámolítását. Mondhatnánk, hogy szent küldetésnek tekintem. Emlékszem, amikor gondjaimra bízta az apja - nagyszerű fickó volt, csak túlságosan szerette a piát -, megfogta a kezemet, és azt mondta: „Árgus szemmel vigyázz rá, Percy, öregfiú, mert még hozzámegy valami idiótához." Mire azt feleltem: „Roddy, öregfiú - Roderick volt a neve -, csak írd bele a bérleti szerződésbe, hogy nem mehet férjhez az engedélyem nélkül, és nem kell többé aggódnod." Erre mi történik? Az első adandó alkalommal feltűnik a környék legnagyobb idiótája. De engem felkészülve talál. Fekete-fehéren ott van a hatásköröm, és élni is fogok vele.

- De Nobby apja biztosan nem Bokóra gondolt.
- Az emberi képzelőerőnek is megvannak a határai.
- Boko rettentő jó fej.
- Szó sincs róla. Jó fej egy fenét! Mondj csak egy valamit, amiért elismerés és tisztelet illeti ezt a Fittleworth barátodat.

Elgondolkodtam. Ha pedig egy Wooster gondolkodik, általában ki is talál valami jót.

-Lehet, hogy nem tudsz róla - mondtam de egyszer felrúgta Edwint.

- Ez igaz?
- Kérdezd meg Florence-t. Vagy a cipő- és evőszköz-pucoló fiút.
- Elképesztő.

Mélyen elgondolkozva ült egy darabig. Láttam rajta, hogy közlésem mély benyomást tett rá.

- Bevallom - mondta nagy sokára, miután ajkához emelte az üveget és kiitta körülbelül az egyharmadát -, amit mondasz, attól némileg jobb szemmel nézek a fickóra. Igen, bevallom, hogy ez bizonyos mértékig

módosítja a róla vallott nézeteimet. De ez is csak azt mutatja, hogy mindenki van valamennyi jó.

- Akkor fontold meg...

A bácsi megrázta a fejét.

- Nem, Bertie. Nem egyezhettek bele a frigybe. Próbáld az én szemszögömből nézni. A fickó itt él a szomszédomban. Ha ürügyet adok neki, folyton át fog járkálni hozzám. Valahányszor sétára indulok a kertben, figyelnem kell, hová lépek, hátha ott fekszik a fűben. Valahányszor ebédre jönne, fél szemmel a sótartót kellene figyelnem. Nincs idegrendszer, amely kibírná.

Megértettem az álláspontját.

- Csakhogy még nem tudod a legújabb hírt, Percy bácsi. Boko a jövő hónapban Hollywoodba utazik. Tisztában vagy vele, hogy Amerika ötezer kilométer innen, és Hollywood majdnem még ötezer kilométerre van, Amerika túlsó oldalán?

Felélénkült.

- Tényleg?

- Ahogy mondom.

Az ujjjaival babrálva ült egy ideig.

- Az tízezer kilométer.

- Úgy van.

- Tízezer kilométer - ismételte, ízlelgette a szavakat. - De hisz ez mindent megváltoztat. Szerinted Zenobia szereti?

- Halálosan.

- Furcsa. Különös. Na és az anyagi helyzete tényleg olyan szilárd, mint mondd?

- Szilárdabb. A szerkesztők felsikoltanak, mint a megijesztett gyerekek, ha Boko ügynöke benéz hozzájuk megbeszélni az új szerződés feltételeit.

- Na és ez a Hollywood dolog. Biztos, hogy pontosak az adataid? Tízezer kilométer?

- Ha mégse annyi, akkor még több.

- Akkor valóban... a pokolba is, ebben az esetben...

Láttam, hogy meleg a vas, és eljött az idő, hogy Boko üsse.

- Ideküldöm - mondtam. - Megbeszélhetitek a részleteket. El se kell mozdulnod, ez az ő autója. Szavamra, Percy bácsi, később még hálás leszel ezért mikor rájössz, milyen boldogságot okozol két szerelmes szívnek.

- Súbidubi-dum-dum - felelte rokonom, szívélyesen integetett a lábujjával, és ismét szájához emelte az üveget.

Nem hagytam kihűlni a forró nyomot. Visszasiettem a bálterembe, kiszúrtam Bokót a duhajok között, és vidám jókívánságokkal útba igazítottam. Aztán beültem a kétszemélyesbe, haza hajtottam. Örültem, hogy a dolog kényes része befejeződött.

Hazaérve természetesen első dolgom volt letépni magamról az egyenruhát. Kilopakodtam a folyópartra, és a sötét vízbe dobtam, ami vagy partra sodorja valamely távoli földön, ahonnan aztán visszajut a gazdájához, vagy nem. Ezután visszatértem szobámba, és lefeküdtem.

Ám nem csukódhattak le azonnal fáradt szemhéjaim, mert egy titokzatos kész sündisznót csempészett a takaróm alá - mondhatnánk, egy zörgő tollú túske-állatot. Mivel úgy véltem., nyilvánvalóan Boko keze lehet a dologban, erős késztetést éreztem, hogy átvigyelem hozzá. De beláttam, hogy bár kétségtelen móresre tanítanám vele a pernahajdert, a sündisznónak roppant kellemetlen lenne. így hát kivitem szegény jószágot a kertbe, és szabadon engedtem a fűben.

Aztán, mint aki jól végezte dolgát, a fal felé fordulva álomtalan alvásba merültem.

Egy szemöldökhúzógaó reggel

A nap magasán járt az égen, legalábbis elég magasán, mikor másnap reggel felébredtem. Boko alvókörlétének csukott ajtaja mögöl ritmikus hang szűrődött ki, mintha valaki fűrészelne. Ebből arra tippeltem, hogy még nem pattant ki az ágyából. Szívesen felráztam volna, hogy megkérdezzem, minden rendben van-e, de visszafogtam magam. Biztos voltam benne, hogy későn ért haza, és ráfér egy kis extra adag a természet édes erősítőszereből, ahogy Jeeves nevezi. Felvettem a fürdőruhát meg a köntöst, és elindultam a folyóra. De alig dugtam ki az orromat a kertkapun, amikor Nybby érkezett meg biciklin.

A legfelületesebb szemlélőnek is nyilvánvaló lett volna, hogy Nobby rózsás kedvében van. Szemei úgy csillogtak, mint, ahogy mondani szokás, az ikercsillogok, és olyan szívélyes halihóval köszöntött, amilyen még soha nem hagyta el nő száját.

- Helló, Bertie! - kiáltotta. - Minden szuperkolosz-szális, Bertie!

- Gondolom - feleltem. - Remélem. Mikor eljöttem, ritka puha állapotban hagytam ott Percy bácsit, Boko pedig elindult hozzá, hogy megoldozza. Nem lehetett semmi baj.

- Akkor még nem hallottad? Boko nem mondta?

-Még nem találkoztunk. Nem hangoltuk össze az ébredésünket. Amikor visszaért, én aludtam, amikor felébredtem, ő.

- Ja értem. Hajnalban átjött hozzánk, kavicsokat dobott az ablakomra, és mindent elmondott. Úgy ment minden, mint a karikacsapás.

- Tényleg?

- Boko szerint az egész olyan volt, mint egy szeretetlakoma. Percy bácsi visszaküldte őt a bárba még egy üveg pezsgőért, és együtt megitták, mint két eltávozáson lévő matróz.

- És a bácsi áldását adta?

- Boko szerint határozottan. Annyira hálás neked azért, amit tettél, Bertie. Én is. Meg tudnálak csókolni!

- Ahogy gondolod - hagytam rá udvariasan, így meg is csókol.

Aztán elsietett a ház felé, én pedig folytattam utamat a folyóhoz.

Képzeltetik, milyen jókedvvel vettem magam a kristálytisza vízbe. Nobby beszámolója semmi kétséget nem hagyott afelől, hogy hamarosan úgy elszaporodnak a boldog végkifejletek, mint a nyulak. Elfelejtettem megkérdezni tőle, mikor mutatja meg a levelet Florence-nak, de nyilván szerét ejti még a délelőtti folyamán. Így megszabadulok szörnyű kötelezettségemtől. Ami pedig őt és Bokót illeti, nagyon valószínűnek tűnt, hogy még az éj leszállta előtt a házasság szent kötelékében egyesülnek. Boko nem csinált titkot belőle, hogy a házassági engedélyt már régóta az íróasztala fiókjában őrzi, hogy ha eldördül a startpisztoly, azonnal eljátszhassa a szerepét.

Ráadásul Stilton egyenruhája már a tenger felé sodródott, és a világon semmi bizonyíték nem volt rá, hogy valaha is köze volt Bertramhoz. Lehet, hogy az ígéretes ifjú zsernyák megsejtett valamit az igazságból, és gyanakodva néz majd rám következő találkozásunk alkalmából. Az se kizárt, hogy csikorgatni fogja a fogát. Ám ami abbeli reményeit illeti, hogy terhelő

bizonyítékok birtokában a bíróság elé citáljon és a legmélyebb kastélytömlöcbe vettessen - nos, elszálltak.

Azon megalapozott érzéssel tértem vissza a házba, hogy ez ebben az évben a legőrültebb, legvidámabb nap. inycsiklandozó illatok köszöntöttek az étkező felől, ezért villámgyorsan átöltöztem-. Mikor pár perc múlva beléptem a kajazónába, ott találtam Bokót, amint épp mesélt, Nobby pedig az asztal túlsó végében ülve itta minden szavát.

- Á, Bertie! - köszöntött Boko. - Jó reggelt, Bertie. Most, hogy itt vagy, jobb lesz előről kezdenem.

így tett, és néhány percig ámulva hallgattam. Bár a történeteket vázlatosan hallottam már Nobbytól, így tudtam, mi lett a vége, mégis, elejétől végéig csüggttem ajkain.

- Nem kérted a beleegyezését írásban? - kérdeztem, miután befejezte.

- Azt nem - ismerte be. - Eszembe se jutott. De ha attól félsz, hogy esetleg megpróbálja visszavonni az adott szavát, ne félj. Fogalmad sincs, Bertie, el se tudod képzelni, milyen baráti hangnemben váltunk el. Kezet ráztunk, egymás hátát paskoltuk. Alig bírtam levakarni magamról. Hogy valamit megsejts abból, miről beszélek, azt mondta, szeretné, ha olyan fia lenne, mint én.

- Tekintve, hogy olyan fia van, mint Edwin, ez nem mond sokat.

- Ne légy ünneprontó, Bertie. Ne akard elrontani ezt a szép napot. Azt is mondta, reméli, nagyon sikeres leszek Hollywoodban és még sok évig ott fogok dolgozni. Sőt, akár örökre. De nyilvánvaló, mire gondolt. Mint oly sokan, neki is elege van a pocsek mozifilmekből, és abban bízik, hogy én majd viszek némi színvonalat beléjük.

- Viszel, angyalkám - mondta Nobby.

- Az biztos - helyeselt Boko, és a kávéját lögybölte.

Az étkezés kellemesen folyt tovább. Egy nálam kevésbé kedves ember talán felemlegette volna a sündisznó ügyét, de én tartózkodtam ettől. Ehelyett megkérdeztem, mi lett Percy bácsival az estély lezárása után.

- Gondolom, hazatekert a kerékpárján - mondta Boko. - Mit csináltál Stilton egyenruhájával?

Elmagyaráztam, hogy a mélységbe vetettem, és Boko biztosított, hogy okosabban nem is tehettem volna. Aztán épp az előző esti hacukámról kezdett borzasztó vicceseket mondani, amikor határozott mozdulattal leintettem. A szemem sarkából láttam, hogy valami nagy és kék fordul be a kertkapun. Egy pillanattal később kavicsos csikorgó talpak hangja ütötte meg a fületem. A zaj csengéséből és hangerejéből arra következtettem, hogy csakis szolgálati bakancsok okozhatják. Nem lepődtem hát meg, mikor Stilton felsőteste és sisakos feje jelent meg a nyitott ablakban. Most gratuláltam csak igazán magamnak, amiért voltam annyira előrelátó és a folyóba vettem az egyenruhát.

- A, Stilton - mondtam, ráadásul könnyedén.

A legjobb fül se fedezhette volna föl, hogy a lelkiismeretem nem patyolattiszta. Persze az ember jobb szeret mindig és mindenkor makulátlan lenni, de ha már ez nem sikerült, a következő legjobb megoldás megszabadulni a „hullától”.

Boko, aki mindig tökéletes házigazda, vidám jó reggelttel köszöntötte az újonnan jövőt, és megkérte, tartsa nyitva a száját, hogy beledobhasson egy szardíniát. De úgy tűnt, Stilton már reggelizett, mert egy ingerült biccentéssel elutasította a meghívást.

- Hó! - mondta.

Álljunk meg egy kicsit a rendőröknél és a „Hó”

kiáltásnál. Van egy elméletem, miszerint a frissen felvett rendőröknek elsőként ennek a szócskának a kiejtését tanítják meg. Még nem talákoztam olyan fakabáttal, aki ne mondta volna. Ráadásul mind ugyanúgy mondja. Érthető, ha az ember iskolázottságot sejt a dolog mögött.

- Szóval itt vagy, átkozott Wooster!

Az előző este óta időről időre elmerengtem, milyen lesz lelkiismeretes utcai járőrünk viselkedése, amikor legközelebb meglát engem, és gondoltam, hogy nem lesz pajkos és incselkedő. Komor homlokráncolásra, kipirult arcra és szigorúan kidülledő szemre számítottam. Nem is hiányzott egyik se, pont, ahogy előre láttam. De én készen voltam megbirkózni velük.

Megőriztem magabiztos fellépésemet.

- Igen, itt vagyok - feleltem, miközben megvajaztam egy gondtalan pirítósszelcsetet. - Hol másutt lennék, drága Stiltonom? Boko főúri vendégszeretetének hála, ez az otthonom.

-Hó! - közölte Stilton. - Nem lesz sokáig ez az otthonod, mert velem jössz.

Boko rám nézett, és felhúzta a szemöldökét. Én Bokóra néztem, és szintúgy felhúztam a szemöldökömet. Nobby ránézett mindkettőnkre, és felhúzta a szemöldökét. Ezután Stiltonra néztünk, és mind felhúztuk a szemöldökünket. A nagy szemöldökhúzógatós reggelek egyike volt ez.

- Veled menni? Gondolom - mondta Boko -, nem a hivatalos értelmében használsz a kifejezést, Stilton.

- De igen.

- Azért jöttél, hogy letartóztasd Bertie-t?

- Igen.

- Mire fel?

- Az egyenruhám ellopásáért.

Nobby kislányos döbbenettel fordult felém.

- Bertie, te elloptad Stilton egyenruháját?
- Dehogy is.
- Milyen szerencse.
- Irtó mázli.
- Mert szerintem akár három hónapot is kaphatnál ilyesmiért.
- Nem is beszélve a szégyenről - mutattam rá. - Ha valaha is késztetést éreznék eme meggondolatlan cselekedetre, le kell küzdenem. Nem mintha úgy vélném, hogy ilyesmi előfordulhat.
- Fölöttébb valószínűtlen - helyeselt Nobby. - Mert hát mi a túróért akarnál egy rendőregyenruhát?
- Pontosan - feleltem. - Tüvel szúrtad meg a problémát.
- Mit csináltam?
- Jeeves egyik aranyköpése - magyaráztam. - Valami rem. Latin cucc.
- Boko, aki elgondolkozva ráncolta a homlokát, mélyebbre ásott az ügyben.
- Azt hiszem, tudom, mi járhat Stilton fejében - mondta. - Úgy vélem, nem mondtam nektek, de tegnap, miközben barátunk fürdőzött, valaki elemelte az egyenruháját, amit a parton hagyott. Mondtam már?
- Emlékeim szerint nem - mondta Nobby.
- Az enyéim szerint sem - feleltem a fejemet rázva.
- Furcsa - vélekedett Boko. - Biztos kiment a fejből.
- Megesik - biztosította Nobby.
- Gyakran - tettem hozzá.
- Ez történt, és senki nem hibáztathatja Stilton, amiért szeretné átadni a bűnözőt az igazságszolgáltatásnak. Na de hogy honnan vehette azt az elképesztő ötletet, hogy Bertie felelős ezért az álnok büntettért, elképzelnem se tudom. Már tegnap is megmondtam,

Stilton, hogy a titokzatos elkövető alighanem az ifjú Edwin lesz.

- Igen, és az imént ki is kérdeztem róla. Határozottan tagadja.

- És te elfogadod a szavát?

- Igen. Alibije van.

- Ugyan, te kis csacsi - kiáltotta Nobby. - Ebből látszik, hogy ő az! Nem olvastál még detektívtörténeteket? Kérdezd csak meg Sherlock Holmest, mit ér egy alibi.

- Vagy Monsieur Poirot-t - javasoltam.

- Igen. Vagy Maigret felügyelőt, Brown atyát, esetleg Miss Marple-t. Nem tudom elhinni, hogy egy hozzád hasonló intelligenciával bíró ember bedőljön az alibimesének.

- Hihetetlen - mondtam. - A legszakállasabb trükk.

- Siess vissza és dönts meg, ha rám hallgatsz, Stilton -javasolta Boko.

Az ember azt gondolná, hogy egy zsarú megtörik ezután, de hamar nyilvánvalóvá vált, hogy Stilton keményebb fából faragták.

-Ha tudni akarjátok, miért fogadom el az ifjú Edwin alibijét - közölte Stilton, és szemei kicsit még jobban kidülledtek -, azért, mert megerősítette a tiszteletes, a tiszteletes felesége, a káplán, a káplán nővére, a doktor, a doktor nagynénje, a cserkészparancsnok, tizenöt különböző kereskedő és negyvenhét cserkész. Mint kiderült, a doktor elsősegélynyújtási bemutatót tartott a faluházban tegnap este, és Edwin volt a kölyök, akin szemléltette. Abban az időpontban, amikor ellopták az egyenruhám, Edwin egy asztalon feküdt, talpig kötszerben, és azt szemléltette, mit kell tenni valakivel, akinek eltörött a combcsontja.

El kell ismernem, ez jelentősen keresztülhúzta a számításainkat. Nobby felvetette, hogy talán egy bün-

részes volt, aki a megtévesztésig hasonlított Edwinre, de érezhető volt, hogy ez csupán kósza felvetés.

- Igen - mondta Boko nagysokára -, akkor Edwint kihúzhatjuk. De akkor se értem, miért gondolod, hogy Bertie a tettes.

- Ezt is megmondom - jelentette ki Stilton, aki nyilván semmit sem akart eltitkolni előlünk. - Amikor kikérdeztem, Edwin elképesztő történetet mondott. Azt állította, hogy amikor később az este folyamán belopózott a vádlott szobájába, hogy egy sündisznót helyezzen az ágyába...

-Ha! - kiáltottam, és bűnbánóan néztem Bokóra, bántott, hogy egy pillanatig is kedves házigazdám vádoltam.

- ...ott látta lógni az egyenruhát. Ráadásul ma reggel találkoztam egy fickóval, aki kiegészítő pincér volt East Wibleyben tegnap este. Tájékoztattam, hogy volt ott egy rémesen festő illető a bálon, aki a méreténél hatszor nagyobb egyenruhát viselt. Tőlem indulhatunk, Wooster, ha tőled is.

Úgy tűnt, lebuktam, ahogy, azt hiszem, mondani szokás, és beláttam, nincs értelme halogatni az elkerülhetetlent. Felálltam, megtöröltem a számam a szalvétával, mint egy francia arisztokrata, akit értesítettek, hogy a vesztőhelyre vivő szekér az ajtó előtt áll.

Ám Boko agya még mindig nem adta fel.

- Egy pillanat, Stilton - mondta. - Lassan a testtel, biztos úr! Van letartóztatási parancsod?

A kérdés megzavarta Stiltont.

-Miért, én... Ö... nincs.

- Kell letartóztatási parancs - szögezte le Boko. - Nem tartóztathatsz le valakit csak úgy ilyen komoly váddal.

A pillanatnyi gyengeség elmúlt. Stilton ismét önmaga volt.

- Nem hiszem el - felelte csökönyösen. - Szerintem blöffölsz. De bemegyek a rendőrsre, és megkérdem az őrmestert.

Eltűnt, Boko pedig hirtelen megelevenedett.

- Menekülnöd kell, Bertie - sürgetett. - Most rögtön. Szállj be a kocsidba, hajts Londonba, aztán menj külföldre. Még nem figyelik a kikötőket. Jól teszed, ha út közben beugrasz a Cohen testvérekhez és vásárolsz egy álbajuszt.

Nem sűrűn engedem, hogy ez a zugpróféta beleszóljon a dolgaimba, de kivételesen jónak tűnt a tanácsa. Én is ilyesmin gondolkoztam. Sőt, ami azt illeti, szó szerint ugyanezt mondtam magamban egy szárnycsapásnyi idővel korábban. Gyorsan megkértem Bokót, szóljon Jeevesnek, hogy kövessen a személyes poggyásszal, és a garázs felé indultam. Épp ki akartam tární a garázsajtót, amikor a másik oldalról rekedtes hangot hallottam, és döbbenetesen megmerevedtem. Hacsak nem csalt a fülem, egy emberi lény tartózkodott odabent.

Megint megszólalt a hang. Nehezen, de sikerült beazonosítanom a hangot kiadó torok gazdáját, mert egymás után többször is a Fittleworth nevet emlegette különböző, válogatott gorombaságok társaságában. Egy szempillantás alatt megértettem, mi a helyzet.

Mikor Boko a bál végén elhajtott az East Wibley-i városházáról, nyilván akaratlanul is magával hozta Percy bácsit. Dalos kedvvel sietett haza, nem is sejtve, hogy az életes rokon, aki a koci hátsó ülésén alaposan betermelt a természet édes erősítőjéből, szintén vele tartott.

Fölöttébb aggasztó

Zihálva kapkodtam a levegőt, és pár pillanatig földbe gyökerezett lábbal álltam. Homlokomat összeráncoltam, szemem kidülledt. Ha azt mondom, úgy érintett a felfedezés, mintha fültövön csaptak volna egy kitömött angolnával, korántsem túlzok. Ahogy a fületem az ajtóra tapasztottam, mondhatom, elfogott a melankólia.

Gondoljanak bele. Alapvető fontosságú volt Boko számára, hogy az öreg megőrizze felhőtlen jókedvét és kedvességét. Márpedig ezt nem lehet úgy elérni, hogy Szindbád, a tengerésznek öltözve bezárjuk őt egész éjszakára a garázsba. Egy olyan temperamentumos lélek, mint Percy bácsi, óhatatlanul ingerült lesz az ilyen bánásmódtól.

Hallottam a hangján, hogy most is ingerült. A hangnem, melyet megállapításaihoz használt, semmi kétséget nem hagyott efelől. Nem olyan ember benyomását keltette, akit ha kiengedünk, könnyedén kacag majd a vicces félreértésen. Sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy első dolga lesz megnyúzni a felelőst.

Ami azt illeti, a bácsi is épp ezt a témát hozta szóba. De nem érte be Boko szimpla megnyúzásával. Azt ígérte, hogy lassan csinálja majd, egy életlen késsel. Röviden szólva teljesen világos volt, hogy bármilyen szép barátság is szökkent szárba az este Percy bácsi és alkalmi vendéglátója között, mostanra elszáradt.

Úgy éreztem, képtelen vagyok megbirkózni a hely-

zettel. Azon esetek közé soroltam, amikor elengedhetetlen kikérni Jeeves véleményét. Épp azon sajnálkoztam, miért nincs velem derék inasom, amikor mögöttem egy köhintés elárulta, hogy mégis ott van. Mintha valami telepátia, már ha ezt a szót keresem, megsúgta volna neki, hogy ifjú gazdája elvesztette a talajt a lába alól, és jól jönne neki némi segítség.

- Most mi lesz, Jeeves? - kiáltottam, és megragadtam a kabátujját, mint egy anyjába csimpaszkodó gyermek.

Miután figyelmesen hallgató fülébe öntöttem a történeteket, nyilvánvaló volt, hogy megértette a lényegét.

- Fölöttébb aggasztó - mondta.

- Fölöttébb - feleltem.

Természetesen nem lettem volna képes bíráló, dorgáló szavakkal megbántani Jeevest, de akkor is úgy éreztem, hogy némi szökdécseléssel egybekötött szemforgatás jobban illett volna a helyzet komolyságához. Ha van Jeevesnek hibája - mint azt már, úgy hiszem, említettem akkor az az, hogy hajlamos mindössze egy „ejnye”-vel elintézni a dolgokat, mikor sokkal jobban esne, ha vitustáncot lejtene.

- Úgy gondolja, uram, ölordtsága dühös? - kérdezte Jeeves.

Erre csak egyet válaszolhattam.

- Igen, Jeeves. A megjegyzései, már amit megértettem belőlük, kétségtelenül egy rendkívül felpaprikázott embertől származtak. Mi az az ezer vágás halál?

- A kínai rendőrbírók által kedvelt büntetési mód. Körülbelül az angol bírsággal kiváltható tizennégy napos elzárás megfelelője. Miért kérdezi, uram?

-Percy bácsi említette meg többek között. Ez is azok közé tartozik, amiket Bokóval szándékozik tenni, ha találkoznak. Jó ég, Jeeves! - kiáltottam.

- Uram?

Azért kiáltottam fel az imént leírt módon, mert a rendőrbírók és a büntetési módok említéséről hirtelen eszembe jutott saját helyzetem. Miután gondolataimat garázsba zárt nagybácsik foglalták el, átmenetileg kiment a fejemből, hogy szökött fegyenc volnék.

-Még nem hallotta a legújabbat. Stilton. Rájött az egyenruha dologra, és elment letartóztatási parancsért.

- Igazán, uram?

- Igen. Tegnap este az ifjú Edwin belopózott a szobámba, és egy sündisznót helyezett el az ágyamban. Meglátta az ott heverő egyenruhát, és a kis spicli elköpte Stiltonnak. Csak az azonnali szökéstől remélhetem, hogy nem sújt le rám a törvény vasszigora. Láthatja, milyen szörnyű dilemmában vagyok. A kocsim a garázsban van. Hogy beleülhessek, ki kell nyitnom a garázsajtót. Ha kinyitom a garázsajtót, Percy bácsi kilő, mint dugó a palackból.

- Ódzkodik az ölordtságával való találkozástól, uram?

- Igen, Jeeves. Ódzkodom az ölordtságával való találkozástól. Tudom, mit akar mondani. Rá akar mutatni, hogy nem én kasztlítottam be a bácsikámat, hanem Boko.

- Pontosan, uram. Ön oly erősen felfegyverzett becsületében, hogy ölordtsága jogos haragja elszáll ön mellett, mint lenge szél, mellyel nem gondol.

-Az igaz. De engedett ki már sebesült pumát a csapdából?

-Nem, uram. Nem volt részem ebben az élményben.

-Bárki megmondhatja magának, hogy a vadállat ilyenkor nem válogat. Csak vakon ráveti magát az első útjába eső ártatlan bámézkodóra.

- Megértem az álláspontját, uram. Talán jobb lenne, ha visszatérne a házba és engedné, hogy én bocsássam szabadon ölordságát.

Megdöböntett ez a nemes felajánlás.

- Megtenné, Jeeves?

- Természetesen, uram.

- Irtó rendes magától.

- Semmiség, uram.

- Fordítsa el a kulcsot, kiáltson, hogy „Tiszta a levegő”, és vegye fel a nyúlcipőt.

- Szeretnék inkább a helyszínen maradni, uram, hátha sikerül enyhítenem ölordsága sajtó sebeit.

- Úgy érti, mézesmázás szavakkal?

- Pontosan, uram.

Nagy levegőt vettem.

- Nem gondolja, hogy legalább egy fára felmászhatna?

- Nem, uram.

Újabb nagy levegőt vettem.

- Ám legyen, ha azt mondja. Maga tudja. Folytassa, Jeeves.

- Igenis, uram. A bejárati ajtó elé állok az autójával, hogy azonnal indulhasson. Én később, a nap folyamán követem a bőröndjeivel.

Miközben visszakajtottam a házba, némi vigaszt nyújtott ezen sötét órámban a tudat, hogy a hírtől, amit viszek, megkeseredik a szardínia Boko szájában. Nem vagyok egy bosszúálló természet, de ami azt illeti, pillanatnyilag nem viseltetem szívélyes érzésekkel a kétbalkezes firkász iránt. Persze mi sem egyszerűbb annál, mint hogy valaki írónak nevezze magát, és ezzel az ürüggyel elvárja, hogy megüsszon minden olyat, amiért egy hétköznapi embert már rég elindítottak volna a diliház felé. De, azt hiszem, joggal elvárható még egy írótól is, hogy bezárás előtt nézze át a kocsiját,

hogy meggyőződjön róla, nincsenek hajómágnások a hátsó ülésén.

Sajnos Boko már túl volt a szardínián. A székében elterülve élvezte reggeli utáni pipáját, miközben mellette Nobby a reggeli újság keresztretjvényét fejtette. Bertram látványa mindkettejüket meglepte.

- Jé, helló - mondta Nobby.

- Még nem mentél el? - kérdezte Boko.

- Nem mentem - feleltem, és éles, keserű nevetést hallattam.

Boko neheztelve ráncolta a homlokát.

- Micsoda dolog idejönni és kacarászni? - kérdezte szigorúan. - Véd az eszedbe, barátom, hogy most nincs itt ennek az ideje. Hát nem fogtad föl a helyzetedet? Ha nem kelsz át alkonyatig a La Manche-on, nincs remény számodra. Hol a kocsid?

- A garázsban.

- Akkor hozd ki a garázból.

- Nem tudom - mondtam, egyenesen bele az arcába. - Percy bácsi odabent van.

Ezután néhány keresetlen szóval felvilágosítottam Bokót a tényekről.

Arra számítottam, hogy közlésem némileg letaglózza, és számításom bevált. Szavamra, láttam már néhány állat leesni, de még soha egy se koppant ekkorát a padlón. Csodáltam, hogy nem jött le az egész a sarkvasakról.

- De hogy került a kocsimba? Nem lehetett a kocsimban. Hogyhogy nem vettem észre?

Erre természetesen magától értetődött a válasz.

- Mert tökfőj vagy.

Nobby, aki beszámolóim első pillanatában szikrázó szemmel pattant fel ültéből, halk, nyeldeső hangokat hallatott, és gyöngyfogaival az alsó ajkát rácsálta, aláírta ezt.

- Tökfej - ismerte el furcsa, fojtott hangon. - Pontosan. A leg...

Bármilyen elfoglalt is volt e percben Boko, nyilván valahol, tudat alatt felfogta, hogy mit fog aratni, ha egyszer Nobby szelet vet. Elkínzott mozdulattal félbeszakította.

- Egy pillanat, drágám.

- A leg...

- Igen, igen.

- A legnagyobb tuskó...

- Minden bizonytal. Egy fél pillanat, angyalkám. Bertie-vei egy fontos pontot kell tisztáznunk. Hadd idézzem magam elé, mi történt tegnap éjjel, miután elmentél, Bertie. íme az esemény sor, ahogy én emlékszem. Annak rendje és módja szerint beszéltem Worplesdonnal, megszereztem gyámtyai áldását, és aztán... igen, visszamentem a bálterembe, hogy ropjam még egy kicsit.

- A legnagyobb tuskó, félnótás...

- Ahogy mondod, ahogy mondod. De ne szakítsd félbe a gondolatmenetemet, mindenem. Tisztázni akarom a dolgot. Ellejtettem egy vagy két szarabandot, aztán benéztem a bárba. Akartam inni egyet, közben pedig a boldogságomról ábrándozni. Eközben hirtelen eszembe jutott, Nobby alighanem álmatlanul forgolódik a párnáján, és él-hal a vágytól, hogy hallhassa, miként sikerült a dolog. Úgy éreztem, azonnal haza kell sietnem, és kavicsokat dobálni az ablakára. Gondolom, visszarahantam a kocsihoz, a kormány mögé pattantam, és elhajtottam. Már értem, miért nem vettem észre az öreg Worplesdont. Nyilvánvalóan addigra kiütötte magát az ipse, és a padlón feküdt. Az ördögbe is, ha valaki olyan izgatott, mint én, a szíve csordultig tele gyengéd érzelmekkel a lány iránt, akit szeret, attól nem várható, hogy nagyítóval kutassa át a kocsi pad-

lóját, hátha Worplesdonokat talál ott. Mivel nem láttam, magától értetődően feltételeztem, hogy hazatekert a kerékpárján. Vagy talán kopókat kellett volna bérelnem, és átkutatni velük a kocsim hátulját? Most már biztosan értesz mindent, drágám, és tüstént visszavonod a „félnótás” jelzót. Ne félj, nem haragszom - tette hozzá Boko. - Nem lep meg, hogy az események hevében úgy beszéltél, ahogy. A fő, hogy tudd, hogy ártatlan áldozat vagyok...

Ekkor furcsa zaj támadt, és Percy bácsi lépett át fürgén a küszöbön. Egy pillanattal később Jeeves vibrált be a nyomában.

Teljesen hozzászóktam az előző napi összeborulásaink során mostohabácsikám kedves, barátságos énjéhez. Csaknem elfelejtettem már, milyen is az, amikor a nyájra lezúduló asszírokra hasonlít, ha nagyon feldühítik. Márpedig most feltűnően így állt a helyzet. A Szindbád, a tengerész jelmezhez tartozó vörös bajusz nagymértékben elfedte az arcát, így hát nem lehetett kifürkészni arcjátékát, de látható volt a szeme, és ez éppen elég volt tájékozódásul. A szemét pislogás nélkül szegezte Bokóra, amitől a szerencsétlen közíró vagy négy métert ugrott hátra. Kétségtelenül távolabb is ment volna, ha nem ütközik a falba.

Jeeves megemlítette, hogy szerette volna mézes-mázos szavakkal lecsillapítani a felzaklatott Worplesdont. Nem tudnám megmondani, hogy nem volt alkalma megszólalni vagy mondott pár szót, de nem voltak kellően mézesmázosak. Ám nyilvánvaló volt, hogy a bácsi még mindig zaklatott, és hogy Hampshire-szerte nincs még egy ilyen bösz hajómágnás.

Ennek ékes bizonyítékául szolgált nyitóbeszéde, mely lényegében a „mi” szóból állt újból és újból ismételve, mintha géppuskából lötték volna. Mint már említettem, rokonomnak bevett szokása volt szabadon

mi-mi-mizni zaklatott pillanatokban, és ezúttal sem tartóztatta meg magát tőle.

- Mi? - tette hozzá önmagához hüen, továbbra is Bokót fixírozva. - Mi-mi-mi-mi-mi-mi-mi-mi?

Itt elhallgatott, mint aki válaszra vár, és úgy vélem, Boko rosszul döntött, mikor megkérdezte, hogy kér-e szardíniát. A kérdés szemmel láthatóan érzékeny pontot érintett, mert a bácsi szeme lángot lövellt.

- Szardíniát? - kérdezte metsző hangon. - Szardíniát? Szardíniát? Szardíniát?

- Jobban érzed majd magad, ha reggeliztél - mondta Nobby, aki hirtelen átváltott gondoskodó hangnemre.

Percy bácsi nem osztotta a nézetét.

- Kizárt. Az egyetlen, amitől jobban érezném magamat, ha apró miszlikre aprítom ezt a disznó Fittlewortht. Bertie, hozd ide a lovaglópalcát!

Kétkedve csücsörítettem.

- Nem hiszem, hogy van a háznál - feleltem. - Van lovaglópálca a házban, Boko?

- Nem, lovaglópálca nincs - felelte utóbbi, aki nagy igyekezettel próbált átbújni a falon.

Percy bácsi felhorkantott.

- Micsoda ház! Jeeves?

- Mylord?

- Menjen át a Hallba, és hozza ide nekem az elefántcsont nyelvű lovaglópalcámat.

- Igenis, mylord.

- Azt hiszem, a dolgozószobámban van. Ha nincs ott, keresse meg.

- Igenis, mylord. Biztos vagyok benne, hogy öladysége felvilágosít majd az eszköz hollétéről.

Jeeves olyan mellékesen mondta mindezt, hogy három másodpercbe telt, mire Percy bácsi felfogta

a lényegét. Mikor azonban megtörtént, olyan képet vágott, mint akit hirtelen ülepen szúrtak.

- Őkisége?
- Őladysége, mylord.
- Őladysége?
- Igen, mylord.

Percy bácsi összegyűrődött, mint egy vizes zokni. Egy székbe zuhant, és megkapaszkodott a narancsdzsemes üvegben, mintha támaszt keresne. A szeme kiugrott a fejéből, és kocsányon lógott.

- De őladysége...
- ...váratlanul hazatért tegnap este, mylord.

Stilton leszerel

Nem tudom, mond-e önöknek valamit Lótnének a neve és az ő különös végzete. Nem biztos, hogy pontosan idézem fel a történéseket, de úgy hallottam, az a lényeg, hogy azt tanácsolták neki, valamiért ne nézzen hátra, vagy másmiért, máskülönben sóbálvánnyá dermed. Persze a nő azt hitte, ugratják, hátranézett, és puff, sóbálvánnyá vált. Csak azért hoztam ezt szóban, mert szóról szóra ez történt Percy bácsival. Ahogy ott roskadozott, kezével a narancsdzsemet markolászva, mintha sóbálvánnyá vált volna. Ha a vörös bajusz nem remeg finoman, bárki azt mondja, hogy elhagyta az élet a kihült végtagokat.

-Állítólag Thomas úrfi már túl van a veszélyen, mylord, és nincs szüksége tovább öladysége istápolására.

A bajusz tovább remegett, és nem hibáztattam. Pontosán tudtam, hogyan érezheti most magát az agg rokon. Mint már utaltam rá, beszélgetésünk során a bácsi nem csinált titkot belőle, mennyire aggódik, nehogy Agatha néni valaha is megtudja, hogy a férje jelmezbálokra jár a távollétében.

Nobby is megértette, micsoda szívzaggató dráma bontakozott ki.

-Hüha, Percy bácsi - mondta nőies sajnálkozással a hangjában, ami oly jól állt neki. - Ez elég kínos, ugye? Ha találkoztok, szánnod kell néhány percet annak megmagyarázására, hol voltál egész éjjel, igaz?

Nobby szavai kizökkentették a boldogtalan embert a transzból vagy a kómából, mintha csak dinamitrudat dugott volna alá. Indult, moccan, mint ki érzi, az élet árja körbeéri.

-Jeeves! - mondta rekedten.

- Mylord?

-Jeeves!

- Mylord?

Percy bácsi úgy egycentire kidugta a nyelvét, és megnedvesítette vele az ajkát. Látszott, hogy nehezeére esett hangot kiprészeln a torkán.

-Őladysége, Jeeves... Mondja... Vajon... Vajon... értesült a távollétemről?

- Igen, mylord. A főkomorna tájékoztatta. Elmentem mellettük, amint társalogtak. „Azt mondja, őlord-sága *nem aludt itthon?*”, kérdezte őladysége. Izgatottsága igen szembeszökő volt.

Elkaptam Percy bácsi tekintetét. Esdeklő pillantással ölelt körül, mintha azt mondaná, jól jönne valami tanács.

- Mi lenne - mondtam, mert hát valamit csak kellett mondani -, ha elmondanád neki az igazat?

- Az igazat? - ismételte kábán, és látszotta rajta, hogy fölöttébb szokatlannak tartja az ötletet.

- Hogy Clam miatt mentél a bálra, tárgyalni.

Megrázta a fejét.

- Sose lennék képes meggyőzni a nagynénédet, hogy kizárólag üzleti célból mentem a bálba. A nők hajlamosak mindig a legrosszabbat feltételezni.

- Van benne valami.

- Rádásul fölösleges megpróbálni ésszerűen megmagyarázni nekik a dolgot, mert olyan irtó gyorsan beszélnek. Nem - szögezte le Percy bácsi. - Ez a vég. Az egyetlen, amit tehetek, hogy összeszorított fo-

gakkal kiürítem a méregpoharat, mint egy angol gentleman.

- Kivéve persze, ha Jeeves tud javasolni valamit.

Ez egy pillanatra felvillanyozta a bácsit. Aztán visszatért a siralmas kifejezés az arcára, és lassan, csüggedten ismét megcsóválta a kókuszát.

- Lehetetlen. A helyzet még Jeeves számára is lehetetlen.

-Nincs lehetetlen Jeeves számára - mondtam dorgálóan. - Sőt - folytattam, miközben szemügyre vettem inasomat. - Szerintem már ki is sütött valamit. Tévednék, Jeeves, amikor azt feltételezem, hogy az ihlet fényét látom csillogni a szemében?

- Nem, uram. Önnek igaza van. Azt hiszem, talán ajánlhatok kielégítő megoldást ölordtsága problémájára.

Percy bácsi élesen zihálva vette a levegőt. Csodálkozó tekintet ült arca látható részeire. Hallottam, hogy a halakról motyog valamit a bajsza alatt.

- Komolyan mondja, Jeeves?

- Igen, mylord.

-Akkor halljuk! - sürgettem, úgy érezve magam, mint egy bolhacirkusz impresszáriója, aki figyel, amint társulata sztárja a rivaldafénybe lép. - Mi az a megoldás, amiről beszélt?

- Eszembe jutott uram, hogy ha jól értem, ölordtsága áldását adta Mr. Fittleworth és Miss Hopwood frigyére...

Percy bácsi állati bömbölést hallatott.

- Nem adtam! Vagy ha mégis, visszavonom!

- Igenis, mylord. Ez esetben nincs mit javasolnom.

Csönd támadt. Érezni lehetett a Percy bácsi keblében dúló küzdelmet. Ránézett Bokóra, és össze-rezzent. Aztán remegés futott végig az egész testén, és biztos voltam benne, eszébe jutott, mit mondott Jeeves

Agatha néni szembeszökő izgatottságáról. Amikor Agatha néni izgatottsága szembeszökő volt, úgy húzta össze a szemöldökét, hogy az orra ettől egy keselyű csőrére emlékeztetett. Erős emberek is rendszeresen meghunyászkodtak a látványtól.

- Gondolom, az nem árthat, ha meghallgatjuk, mire gondol - mondta végül a bácsi.

- Igaz - helyeseltem. - Semmi baj nem lehet egy... miből is, Jeeves?

- Akadémikus eszmecseréből.

- Köszönöm, Jeeves.

- Szívesen, uram.

- Folytassa hát.

-Igenis, uram. Csupán eszembe ötlött, hogy ha őlordsága áldását adta volna a frigyre, mi sem lenne természetesebb, mint hogy felkereste Mr. Fittlewortht a házában, átbeszélni az esküvő szervezését. Miután az érdekes témában elmerülve őlordsága megfeledkezett az idő múlásáról...

Okosan vakkantottam. Megértettem a dolgot.

- Mikor az órájára nézve a bácsi rájött, milyen késő van...

- Pontosan, uram. Amikor őlordsága az órájára nézve rájött, milyen késő van, Mr. Fittleworth előzőekenyen felajánlotta, hogy töltsen az éjszaka fönmaradó részét e hajlékban. Őlordsága természetesen elismerte, hogy ez milyen kényelmes lenne, ezért hát így is lett.

Percy bácsira néztem. Biztos voltam benne, hogy tapsban tör ki örömeben, de meglepve láttam, hogy ismételten csak a kobakját rázza.

- Nem működne - közölte.

- Mi a frászéért nem? Sima ügy.

- Nem, Bertie, ez a terv nem életszerű. Drága fiam, a nénikéd gyanakvó asszony. A felszín alá ás, kérdéseket tesz fel. Az első kérdése ebben az esetben az

lenne: amennyiben tényleg csupán az esküvő kérdését akartam megvitatni a gyámleányom jövőbelijével, minek öltöztem fel Szindbád, a tengerésznek? Beláthatod, milyen kínos lenne a kérdés és milyen nehéz megválaszolni.

Sajnos igaza volt.

- Egy bökkenő. Le tudja küzdeni, Jeeves?

-Könnyedén, uram. Mielőtt visszatérne a Hallba, ölordsgága kölcsönvehetne öntől egy öltözet ruhát.

-Hát persze, hogy kölcsönvehetne! A szekrényemben lógó halszálkamintás tweedöltönyömmel felvértezve félelem nélkül nézhetsz szembe Agatha nénivel.

Gondolom, nem is egyszer láttak már a kertben sétálva lekókadtt virágot a frissítő záporban. Engem akaratlanul is ilyen virágra emlékeztetett Percy bácsi. Valósággal virágba borult, és elgyötört szeme sem emlékeztetett már annyira a döglött haléra, mint eddigi beszélgetésünk során.

- Te jó ég! - kiáltotta. - Igaza van! Kölcsönvehetek. Jeeves - folytatta a bácsi megindultan -, az agyát be kell pácolni és valamelyik múzeumnak ajándékozni.

- Ahogy óhajtja, mylord.

- Persze, csak miután magának már nem kell. Gyerünk, Bertie, mozgás, mozgás! Előre a halszálkamintás tweedért!

- Erre tessék, Percy bácsi - helyesltem, és az ajtó felé indultunk, de Boko elzárta az utunkat.

Kicsit zöld volt, de elszánt, határozott.

- Egy pillanat - mondta Boko. - Ne olyan gyorsan, ha szabadna. Mi van a gyámi áldással? Megkapom?

- Hogyne kapnád, öreg haver - feleltem megnyugtatóan. - Ez is benne van a pakliban. Ugye, Percy bácsi?

- He? Mi?

- A gyámi áldás. Megadod, ugye?

Megint néma tusakodás következett. Aztán a bácsi szomorúan bólintott.

- Elkerülhetetlennek látszik.
- Mert elkerülhetetlen.
- Akkor nem próbálom meg elkerülni.
- Rendben, Boko, minden elintézve.
- Jó - nyugtázta Boko. - Írásban szeretném kérni,

ha nem haragszik, drága Worplesdonom. Igazán nem akarok kukacoskodni meg kritizálni, de annyi csiki-csuki volt már eddig ezzel az áldással, és mindig jóleső érzés fekete-fehéren leírva látni a dolgokat. A sarokban lévő asztalon talál tollat és tintát. Csak kiáltson, ha a tollhegy nem megfelelő, és rögvest ellátom másikkal.

Percy bácsi a sarokban lévő asztalhoz ment, és tollat vett a kezébe. Erős túlzás lenne azt mondani, hogy vidáman tette. Azt hiszem, egészen addig a pillanatig holmi hiú reményeket táplált, hogy némi szerencsével kiaknázzhatja Jeeves tervének előnyeit a hátrányai nélkül. Ám, mint mondom, tollat vett a kezébe, és pár percig firkált. Az eredményt átnyújtotta Bokónak, aki végigolvasta, aztán továbbadta Nobbynak. A lány szintén átfutotta, és elégedett „oké-zsoké”-val biztonságos helyre tette a kosztümje rejtékében.

Alig végzett vele, amikor súlyos, hivatalos lépések csikordultak, és Stilton lépett be.

Talán el se hiszik nekem, de annyira lekötött az iménti negyedóra feszült drámája, hogy a Stilton-ügy teljesen kiment a fejemből. Csak most jutott ismét eszembe a Woostert fenyegető veszély, midőn megláttam őt felbukkanni. Belépve legelső dolga volt rám vetni ama szörnyű pillantásai egyikét, amitől úgy lehűt a bensőm, mint egy liter jégkrémtől.

Megpróbálkoztam egy könnyed „Á, itt vagy, Stilton”-nal, de nem volt őszinte, és válaszként mindössze, egy rövid „Hó!” érkezett. Ezt a „Hó”-t, amiről már

elmondtam, hogy afféle szakmai védjegy, Bokóhoz intézte.

-Igazad volt a letartóztatási parancsról. Az őrmester szerint szükségem van rá. El is hoztam magammal az írást. Már csak egy békebírónak kell aláírnia.

Úgy tűnt, ekkor fedezte fel először Percy bácsi kilétét, amit természetesen a vörös bajusz nem kis mértékben elleplezett.

-Á, helló, Lord Worplesdon - köszönt Stilton. - Épp magát kerestem. Ha volna szíves a pontozott vonalra biggyeszteni a nevét, máris beljebb volnánk. Szóval ott volt tegnap este a jelmezbálon? - tette hozzá végigmérve a bácsit.

Azt hiszem, csupán csevegni próbált, kedvesen érdeklődni az idős rokon mindennapjai felől, de rossz helyre nyúlt. Percy bácsi dölyfösen kihúzta magát.

- Mit ért azon, hogy ott voltam tegnap este a jelmezbálon? Semmi ilyesmit nem tettem, és lekötelné, ha nem tenne elhamarkodott kijelentéseket ezzel kapcsolatban. Még hogy a jelmezbálon, hallatlan! Milyen jelmezbál? Hol? Azt se tudtam, hogy jelmezbál volt.

Stilton visszahőkölt a bácsi heves méltatlankodásától.

- Bocsánat - hebegte. - Csak azt hittem... Mármint a jelmez...

- Mi van a jelmezzel? A gyámleányom és jövődöbéli férje amatőr színjátszóestet terveznek, és felkértek, hogy legyek szíves felpróbálni Szindbád, a tengerész jelmezét, mert kíváncsiak, passzolnék-e a szerepre. Mi olyan különös abban, hogy szíves-örömet teljesíttem a kívánságukat? És magának mi köze hozzá? Feljogosítja ez, hogy elhamarkodott következtetésekre ragadtassa magát holmi jelmezbálokról? Minden egyes cselekedetemet el kell magyaráznom az

összes csámpás rendőrnek, aki erre jár és nem bírja ki, hogy ne üsse azt a rusnya orrát a dolgomba?

Nehéz lett volna válaszolni erre a kérdésre, Stiltonnak is csak arra futotta, hogy toporogva annyit mondjon: „Ó, á.”

- Hol is tartottam? - szólt Stilton a fölöttébb kínos csend után, és témát váltva visszatért a kiindulópont-hoz. - Aláírná ezt a parancsot?

- Parancsot? Miféle parancsot? Mi ez az egész? Mi ez az ostobaság a parancsokkal?

Valami zaj támadt mögöttünk, mintha egy távoli bárány köhintene a hegyoldalon. Jeeves lépett a tettek mezejére.

- Ha megengedné, mylord, hogy megmagyarázzam. Úgy tűnik, a tegnap délután folyamán eltulajdonították a biztos úr egyenruháját, miközben ő a folyóban fürdőzött. Azzal gyanúsítja Mr. Woostert, hogy ő lopta el, mert meg akart jelenni a jelmezbálon.

Ez felkeltette Percy bácsi érdeklődését.

- Tehát tényleg volt jelmezbál?

-Igen, mylord. A szomszédos East Wibley városban.

- Fura. Nem hallottam róla.

- Úgy vélem, fölöttébb jelentéktelen rendezvény volt, mylord. Egyáltalán nem olyan jellegű esemény, amelyhez egy Mr. Wooster pozíciójában lévő úriember leereszkedne.

- Persze, hogy nem. Én magam se mentem volna. Afféle kicsi, vidéki muri, mi?

- Pontosan, mylord. Egy percig se feltételezné senki, aki ismeri Mr. Woostert, hogy illatát ily kopár térre pazarolná.

- He?

- Idézet, mylord. A költő, Gray sora.

- Á. De azt mondja, a biztos úr ragaszkodik hozzá, hogy Bertie odament?

- Igen, mylord. Így aztán kész szerencse, hogy őlord-sága itt töltötte az éjszakát a házban, így tanúsíthatja, hogy Mr. Wooster nem hagyta el a házat.

- Piszok szerencse. Mindent elrendez.

Amikor olyan történeteket mesélek el, melyben pasasok beszélgetnek és egy harmadik pasas szeretne közbeszólni, sose tudom, beékeljem-e utóbbi nyögéseit és nyeléseit a dialógus folyamába vagy pedig csak a végén foglaljam össze. Szerintem elegánsabb az utóbbi eljárás, éppen ezért hagytam ki a fenti párbeszéd ismertetésekor Stilton próbálkozásait, hogy szót emeljen. Az iménti Jeeves-Worplesdon eszmecsere során Cheeswright mindvégig igyekezett elkapni a beszélő tekintetét, de Percy bácsi mindössze letromfoltta egy „Tchah”-hal vagy egy „Hallgasson, biztos úr”-ral. Ám az „elrendez” szó kimondása után leült a párbeszéd, így végre közbeszólhatott.

- Én mondom, hogy Wooster vádolt emelte el az egyenruhám! - kiáltotta, és szemei még soha nem dülledtek ki ennyire skarlátvörös arcából. - Egy tanú, Edwin saját szemével látta az ágyán.

Annyira jól alakultak a dolgok, hogy bátorkodtam felvonni a szemöldökömet és könnyed, csúfondáros nevetést hallatni.

- Edwin, Percy bácsi. Nevetni kell rajta, nem igaz?

Rokonom nemeslelkűen támogatott.

-Nevetni? Mi az, hogy nevetni! Mint a fene. Azt akarja mondani - fordult Stiltonhoz szúrós szemmel -, hogy a maga ostoba vádja a fiam, Edwin kizárólagos szavára épül? Én bizony nem adnék rá. Maga, Jeeves?

-Fölöttébb különös, uram. De talán a biztos úr nincs tisztában ama ténnyel, hogy Mr. Wooster személyes inzultusban részesítette Edwin úrfit tegnapi. Így

azt sem tudhatja, magától értetődően mennyire elfogultak az ifjú úriember vallomásai Mr. Woosterrel szemben.

- Maga csak ne mentesse Stiltont. Elmebeteg. Meg kell mondanom - tette hozzá Percy bácsi, és felfújta magát, mint a léggömb, mintha csak a bírói pulpituson ülne -, hogy véleményem szerint mostanában túlságosan sokszor is zaklat minket alaptalan vádakkal a rendőrség. Ártalmas szellemiség kezd elharapózni a rendőrség köreiben, és amíg én vagyok a békebíró, minden alkalmat meg kell ragadnom, hogy kifejezzem leghatározottabb ellenérzésemet. Csírájában kell elfojtanom, gyökerestül kitépni. Gondoskodni róla, hogy a személyiségi jogokat ne veszélyeztessék a rend őrei, akik megfélemednek... Igen, a fenébe is, akik megfélemednek szent kötelességükről csak azért, hogy nagy csinnadrattával vádakat rángassanak elő az előléptetés iránti önző vágyuktól vezérelve. Nincs több hozzáfűznivalóm, mint hogy mélységes sajnálatomat fejezem ki, Bertie, amiért kitéttek téged ennek a szörnyű vádnak.

- Semmi baj, Percy bácsi.

- De van baj. Vérlázító. Ajánlom, biztos úr, hogy legyen óvatos, nagyon óvatos. Ami pedig a parancsát illeti, fogja és dugja... No de ez mellékes.

Príma szöveg volt. Eletemben nem hallottam jobbat. Kivéve egyszer, sihederkoromban, amikor Agatha néni lehordott, mert a csúzlímmal eltörtem egy értékes porcelánvázát. Határozottan arra számítottam, hogy Stilton összehúzza magát, mint egy kukac a viharban. De nem tette. Nyilvánvaló volt, hogy ég belül. No, nem a szégyentől és megbánástól. Hanem az olyan ember zavart dühétől, aki bár nincs tisztában teljesen az eseményekkel, de rájön, hogy a bolondját járatták vele, porhintés áldozata.

-Hó! - mondta, és egy pillanatig csöndben birkózott az érzéseivel. Aztán hevesen kifakadt: - Ez egy fránya összeesküvés! - kiáltotta. - Hitvány szemfényvesztés az igazság eltiprására! Utoljára kérdem, Lord Worplesdon, aláírja ezt a parancsot?

Percy bácsi irtó méltóságteljesen viselkedett. Kihúzta magát, és halk, hűvös hangon beszélt.

- Már céloztam rá, mit csinálhat a parancsával. Úgy vélem, jól tenné, biztos úr, ha hazamenne és kialudná magát. A legjóindulatúbb magyarázat, amit találni tudok a viselkedésére, hogy ittas. Bertie, mutasd meg a biztos úrnak, merre van az ajtó.

Megmutattam Stiltonnak az ajtót. O kábán nézett oda, mintha először látná. Aztán lassan kinavigált rajta, és eltűnt. Annyi időre se állt meg, hogy azt mondja a válla fölött, „Hó”. Az a benyomásom támadt, hogy dolyfös szellemét végül megtörték. Hallottuk, amint eltrappol ormótlan csónakjaiban.

- Most pedig, fiam - mondta Percy bácsi, miután az utolsó visszhang is elült -, irány a halszállkamintás tweed. Jólesne egy fürdő is, borotválkozás, no meg egy csésze kávé, esetleg leheletnyi brandyvel. Ha pedig elindulok a Hallba, talán tanácsos lenne, ha elkísérnél, hogy tanúsíthasd, itt töltöttem az éjszakát. Ugye nem inogsz meg? Igazolod a vallomásomat? Ugye nem fogsz erős orrhangon hebegni-habogni? Semmi nem kelt annyira rossz benyomást ilyen alkalmakkor, mint megállva keresgélni a szavakat, hezitálni, idegesen malmozni az ujjakkal. És nehogy fél lábon állj! Rendben, fiam. Menjünk.

A szobámba kísértem, előbányásztam az öltönyt, megmutattam neki a fürdőszobát, és magára hagytam. Mire visszatértem az ebédlőbe, Boko elment, de Nobby még mindig ott volt. Jeevessel csevegett. A lány szívélyesen fogadott.

- Boko elment a kocsijáért - mondta Nobby. - Felszaladunk Londonba és összeházasodunk. Nagyszerű, hogy minden így összejött, nem? Szerintem Percy bácsi csodálatos volt.

- Fölöttébb lehenyerlő - helyesletem.

- Azt pedig szavakkal ki sem lehet fejezni, mit érzek maga iránt, Jeeves.

- Busás jutalom számomra, kisasszony, ha megelégedésére szolgálhattam.

- Már mondtam, de megismétlem. Magának nincs párja.

- Nagyon szépen köszönöm, kisasszony.

Azt hiszem, ez még így ment volna egy darabig, mert Nobbyt majd szétvetette a kislányos lelkesedés, ám ekkor közbeszóltam. Én lennék az utolsó ember a Földön, aki megfosztaná Jeevest a jogos elismeréstől, ám fel kellett tennem egy fölöttébb égető kérdést.

- Megmutattad Florence-nak a leveletem, Nobby? - kérdeztem.

Hirtelen elborult az arca, és csettintő hangot hallatott.

-Tudtam, hogy elfelejtettem valamit. Sajnálom, Bertie.

- Sajnálod? - kérdeztem, és elteltem bizonytalan félelemmel.

-El akartam mondani. Amikor ma reggel fölkeltem, sehol sem találtam a levelet. Aztán felbukkant Edwin, és közölte, hogy jócselekedetként kitakarította tegnap este a szobámat. Biztos megsemmisítette a levelet. Többnyire megsemmisíti a leveleket, ha kitakarít egy szobát. Borzasztóan sajnálom, de biztosan találsz más módot, hogy megbirkózz Florence-szal. Kérdezd meg Jeevest, ő biztos kisüt valamit. A - mondta aztán, amikor hangos dudaszó hallatszott. - Boko hív engem.

Minden jót, Bertie. Viszontlátásra, Jeeves. Rohannom kell.

Elfújta őt a szél, én pedig sápadt, merev arccal fordultam Jeeves felé.

- Igen, uram.

- Van valami ötlete?

- Nincs, uram.

- Tanácstalan?

- Pillanatnyilag mindenképpen. Tartok tőle, Miss Hopwood túlbecsülte a képességeimet.

- Ugyan, ugyan, Jeeves. Maga nem olyan... mi is az a szó... itt van a nyelvem hegyén...

- Defetista, uram?

- Pontosan. Maga nem defetista. Ne adja fel. Menjen, merengjen el a konyhában. Szerintem halat is talál. Látott halat a konyhában tegnap?

- Csak egy tál szardellapasztát, uram.

Kicsit elszontyolodtam. A szardellapaszta vékony jég, hogy arra támaszkodjunk ekkora krízisben. De lényegében akkor is hal volt, nyilván nem hiányzott belőle a kellő mennyiségű foszfor sem.

- Menjen és ássa bele magát.

- Igenis, uram.

- Ne spóroljon a cuccal. Kanalazza fel - mondtam, és mélabús mozdulattal útra bocsátottam.

Ugyancsak mélabús hangulatban hagytam el néhány perccel később a házat, és kimentem a kertbe, mert úgy érzetem, levegőre van szükségem. Bátran tartottam magam, de nem reméltem, hogy a szardellapaszta meghozza az eredményt. Borzasztóan magam alatt voltam, ahogy álltam a kertkapuban, és bánatosan bámultam a földet.

Mert hát mindent arra a levélre alapoztam. Arra számítottam, irományom lerombolja Wooster reno-méját Florence szemében. Nem igazán láttam, a levél

nélkül miként lehetne meggyőzni a lányt, hogy nem vagyok főnyeremény. Sokadszor kaptam magam azon, hogy keserűen gondolok az ifjú Edwinre, aki minden bajom *fons et origó* ja*. Ez latinul van.

Sajnáltam, hogy nem Kinában vagyunk, ahol elég lenne valami egyszerű vád, és már is állhatna sorba az ezer vágás haláláért. Borongásomat ekkor bicikli-csengő zavarta meg, és Stilton gurult a képbe.

A történetek után persze nem számíthattam meghitt csevegésre ezzel a bosszúszomjas zsaruval. Nem szégyellem bevallani, hogy kicsit hátraléptem. Voltaképp tovább is hátráltam volna, ha Stilton ki nem nyújtja sonkaszerű karját, hogy elkapja a grabancomat.

- Ne mozdulj, te nyavalyás - mondta. - Mondanom kell valamit neked.

- Nem írhatnád meg?

- Nem, nem írhatnám meg. Ne ficáncolj. Figyelj.

Láttam, hogy a pasas erős érzelmekkel küzd, és csak remélni tudtam, hogy ezek nem gyilkos természetűek. A szemei csillogtak, az arca égett.

-Figyelj - ismételte. - Emlékszel az eljegyzésedre?

- Florence-szal?

- Florence-szal. Lefűjva.

-Le?

- Le - biztosított Stilton.

Éles kiáltás hagyta el ajkamat. Megkapaszkodtam a kapuban, hogy el ne essek. A Nap, mely az imént felhő mögé bújt, váratlanul előugrott, mint a nyúl, és örülten világítani kezdett. A madarak hirtelen mindenfelől csicseregni kezdtek. Megértik, mit éreztem, ha elmondom, hogy nemcsak a természet tűnt szépségesnek, hanem egy pillanatra még Stilton is.

* Fons et origo - forrása és eredete.

Rózsaszín ködön keresztül hallottam magam, amint erőltlenül megkérdem, hogy érti. A kérdésre türelmetlenül összevonta a szemöldökét.

- Nem vagy képes megérteni egy egyszerű szót? Mondom, az eljegyzés lefújva. Florence énhozzám jön feleségül. Találkoztam vele, miután elhagytam ezt a leprafészket, és kibékültünk. Az itt tapasztalt égbe-kiáltó csalássorozat után úgy döntöttem, elhagyom a rendőrséget, és ezt neki is megmondtam. Ezzel eltávolítottam az egyetlen igazi gátat, ami közénk állt. Miután vallatni kezdtem, összetört, és mindent bevallott. Elmondta, hogy mindig is engem szeretett, és csak azért jegyezte el magát veled, mert bosszantani akart, amiért mondtam valamit a felvilágosult gondolkozásról. Visszavontam a megjegyzésemet, mire a karjaimba omlott. Úgy láttam, nem szívesen közölné veled a hírt, így én vállaltam. „És ha az a nyavalyás Wooster egy mukkot is szól" mondtam, „lecsavarom a fejét, és ledugom a torkán." Akarsz szólni valamit, Wooster?

Nem válaszoltam rögtön, mert a trillázó madarakat hallgattam. Aztán felemeltem az ábrázatomat, és hagytam, hadd fürdesse a nap.

- Semmit - biztosítottam Stiltont.

- Felfogtad a helyzetet? Florence lapátra tett. Nem lesz semmi esküvői harang a számodra.

- Világos.

- Helyes. Gondolom, hamarosan elmész?

- Szinte azonnal.

- Helyes - nyugtázta Stilton, és úgy pattant fel biciklijére, mint holmi tüzes paripára.

Én se tétováztam. Körülbelül három másodperc alatt tettem meg a kertkaputól a konyháig vezető utat. Amint elmentem a fürdőablak mellett, odabentről kihallatszott az arcát mosó Percy bácsi hangja. Valami vidám dalocskát énekelt. Biztos valami matrózdalt,

amit Clamtól vagy valamelyik hajóskapitányától hallott.

Jeeves mélyen elgondolkodva mászkált fel-alá a konyha padlóján. Felnézett mikor beléptem, és mentegőtözve szólalt meg:

- Sajnálattal kell közölnöm, uram, olybá tűnik, elfogyott a szardellapaszta. Tegnap megették.

Hátba azért nem veregettem, de oltárian vigyorgtam.

- Ne törődjön a szardellapasztával, Jeeves. Nem lesz rá szükség. Az imént beszéltem Stiltonnal. Kibékültek Lady Florence-szal, és ismét célba vették az oltárt. Immár semmi nem tart hát minket Steeple Bump-leighban. Uccu.

- Igenis, uram. A kocsi az ajtó előtt vár.

Megálltam.

- Ó, az ördögbe. Nem mehetünk.

- Uram?

- Most jutott eszembe, megígértem Percy bácsinak, hogy elmegyek vele a Hallba és támogatom őt Agatha nénivel szemben.

- Óladysége nincs a Hallban, uram.

- Mi? De azt mondta, ott van.

- Igen, uram. Attól tartok, a ravaszkodás bűnébe estem. Nem szívesen tettem, de úgy ítéltem, elengedhetetlen az ügyek kedvezőre fordulása érdekében.

Dülledt szemmel meredtem a pasasra.

- Atyám, Jeeves!

- Igen, uram.

A távolból halkán behallatszott Percy bácsi danászása.

- Mi lenne - kérdeztem -, ha most rögtön eltép-nénk, és nem húznánk az időt a csomagolással?

- Én magam is épp ilyesmit akartam javasolni, uram.

- Elkerülhetnénk az unalmas magyarázkodást.
- Pontosan, uram.
- Akkor nyomás, Jeeves - mondtam.

Félúton voltunk Steeple Bumbleigh és a jó öreg főváros között, amikor megemlítettem, hogy egy szó kívánczik a nyelvemre, amely találóan összefoglalná az egész dolgot.

- Valójában, ha azt mondom, szó, úgy értem, szólas. Egy aranykőpés. Egy poén. Azt hiszem, példabeszédnek hívják az ilyet. Arról szól, hogy este bosszantó, de reggel minden csodás.

De hisz ezt már megbeszéltük egyszer, nem igaz?

Utószó

Az a világ, amelyről azóta írok, amióta csak az eszemet tudom, a Parazita Klub és az ott összeverődő fickók világa, mindig is kicsi volt - ahogy Bertie Wooster mondaná, a legkisebbek egyike, amit ismerek. Keletről a St James's Street határolta, nyugatra a Hyde Park Corner, az Oxford Street ölelte északról, délre indulva pedig a Piccadillyre jutott az ember. De nem elég, hogy kicsi, nem is létezik. Elfújta a szél, eggyé lett Ninivével és Trójával. Egyszóval, annyi neki.

Ezt mindig az orrom alá dörgölik Angliában, valahányszor új könyvet írok Jeeves és Bertie Parazita Klubjáról.

- Edwardiánus! - sziszegnek rám a kritikusok.

(Pedig nem könnyű az Edwardiánus szót sziszegni, mivel nincs benne egy „sz” betű sem, de nekik sikerül.) Akkor én ide-oda topogok, és fülig pirulva azt felelem:

- Igen, azt hiszem, igazuk van.

Végtére is nincs általános érvényű kifejezés arra a fiatalember-típusra, aki a történeteimben szerepel. Az első világháború előtt ficsúrnak nevezték, és azt gondolhatnánk, kihalt, ugyanúgy, mint a Regency korszak piperkőce, vagy a Viktória korabeli bajszos aszfaltbetyár.

Ám néha dacos kedvemben vagyok. Az enyém történelmi regény, bizonygatom. Azon senki se ütközik meg, ha egy szerző könyve ilyesféleképp kezdődik: „Bár nagyobb csinnel forgatom az szablyát az penná-

nál, sorba szedem krónikáját, miként követtem én, John Blunt hűbér uramat a csatába, amidőn az ötödiknek nevezett Henrik ült Anglia trónján." Akkor miért ne szedhetném én sorba krónikáját annak, miként büntette meg a bíróság öt fontra méltóságos J. Bluntot rendzavarásért az evezősverseny éjszakáján? Az „igazságtalan diszkrimináció" kifejezés tolul ajkamra.

Azt hiszem, egyebek mellett attól tűnnek az én parazitáim a klubmágnást, Stekszes Prossert leszámítva letúnt idők figuráinak, mert mind szívélyes, jó szándékú emberek, akik mindent és mindenkit szeretnek. Manapság, amikor mindenki utál mindenki mást, anakronizmusnak számít bárki, aki nem dühös valamire - vagy mindenre. Az edwardiánus ficsúr sosem volt dühöngő ifjú. Na jó, kicsit felkapta a vizet, ha az inasa, Medows kényelmetlen kamásliban bocsátotta útjára, de alapjában véve derüsen szemlélte az életet. Egyszerű, kedves lélek volt, aki tudta magáról, hogy tökfej, de remélte, hogy ez senkit nem zavar. Mindenkit szeretett, és majdnem mindenki szerette őt. A színpadon George Grossmith és G. P. Huntley jelezte meg. Szeretetreméltó alak volt, mindenki szívét megmelengette. Persze elítélheti őt, amiért nem dolgozik, de akkor is imádnia kell.

Egyébként, ami azt illeti, a Parazita Klub tagjai közül sokan igenis dolgoznak. Freddie Threepwood a Donaldson-féle Kutyaöröm Inc. alelnöke az amerikai Long Island Cityben, és kiváló kutyakezszakért. Bingo Little a bölcsődék népszerű lapja, a *Tipegő Apróságok* szerkesztője. Macskatáp Potter-Pirbright számos West End-i komédiában játszott aranyifjút. Többnyire az első felvonás legelején jött be „Ki akar teniszezni?" felkiáltással. Még Bertie Wooster is írt egyszer egy cikket Dahlia néni újságjába, a *Milady Budoárjába*, „Mit visel a jól öltözött férfi?" címen.

Két tényező járult hozzá a parazita, más néven a ficsúr leáldozásához. Az első, hogy nehéz idők jöttek a kisebbik fiúkra. A legtöbb ficsúr ugyanis kisebbik fiú volt. Edward király idején pedig a kisebbik fiúk helyzete az arisztokrata családokban... mi is az a szó, Jeeves? Fonák? Biztos benne? Rendben, akkor tehát fonák volt. Köszönöm, Jeeves. Más szóval a ficsúr fölösleges többletet jelentett. Körülbelül azokkal a kiscicákkal állt egy szinten, akiket a ház macskája hoz világra, többnyire a fehérneműs fiókodban.

Általában a következő történt. Egy earl, mondjuk így, utódot nemzett. Eddig rendben is van. Mindig jól jön egy örökös a háznál. Igen ám, de ezek az earlök sose tudták, mikor kell abbahagyni. Szórakozottságukban nemzettek egy második fiút is, és ennek már senki sem tudott szívből örülni. Nehéz volt az új fiút hova rakni. De ott volt, ugyanúgy megkövetelte a napi kalóriát, mintha elsőszülött lenne. Az earl pedig nagyon nehéz helyzetben találta magát.

„Mégse hagyhatom Algyt éhezni”, mondta az earl magának, így hát havi apanázst utalt ki neki. Így alakult ki a díszmadarak csoportja, akiket a hollók tápláltak. Akárcsak a liliomok, nem fáradoztak és nem fontak, mégis remekül megéltek a szülői zsebpénzből. Nem kívántak sokat. Csak találjanak egy szabót, aki készpénz helyett beéri jó modorral is - meglepődnének, milyen sok önzetlen szabó rohangu a huszadik század elején Londonban -, és minden vágyuk teljesült. Magyarán, amíg a hollók tették a dolgukat, a ficsúrok szépen ültek a fenekükön.

Ám ekkor felütötte fejét a gazdasági megfontolás rusnya szörnyetege. Az adók riadt fácánként szöktek a magasba, és az earl azon kapta magát, hogy latolgatni kezd. Egy ötlet kristályosodott ki előtte, és minél többet forgatta a fejében, annál jobban tetszett neki.

- *Miért ne* tehetném? - kérdezte egy este grófnéjától, miközben próbálta egyensúlyba hozni a családi büdzsét.

- Mit miért ne? - kérdezte a grófné.

- *Miért ne* hagyhatnám éhezni Algyt?

- Milyen Algyt?

- A mi Algykat.

- A második fiúnkról beszélsz, nagyméltóságú Algeron Blair Worthington Ffinch-Ffinchről?

- Pontosan. Évi ezer ficcset vasal ki belőlem, csak mert úgy éreztem, nem hagyhatom éhezni. De éppen ez az, amiről beszélek. *Miért ne* hagyhatnám éhezni azt a félnótást?

- Mondasz valamit - ismerte el a grófné. - Nehéz vitatkozni vele. Amúgy is mindannyian túl sokat eszünk manapság.

Így hát a hollókat érdemeik elismerése mellett nyugdíjazták, és Algy hirtelen azon kapta magát, hogy búcsút mondhat a napi három étkezésnek, ha nem dolgozik meg érte. Gyorsan munkát keresett. Ezzel pedig, mint minden hozzám hasonló fickó, aki becsületes munkával akar pénzt keresni, és ezért történeteket eszékábál róla és a többi Algyról, Freddie-ről, Claudéről és Bertie-ről, automatikusan edwardiánussá vált.

A ficsúrok leáldozásának másik oka a kamásli eltűnésében keresendő. A régi szép időkben a kamásli volt a városba felruccanó világfi védjegye. Az alapkö, amin teljes világnézete nyugodott. Sajnálattal kell megállapítanom, hogy mostanra felnőtt egy teljes generáció, amely azt se tudja a kamásliról, hogy eszik-e vagy isszák. Egyszer írtam egy könyvet: *Fiatalemberek kamásliban*. Ma már nem használhatnám ezt a címet.

Ha jól emlékszem, lábszárvédőnek vagy magas kamáslinak is nevezték. Fehér szövetből készült, és a bokára gombolták. Részben nyilván a zoknit volt

hivatott megóvni a bekoszolódástól, ám elsősorban mégis azt a célt szolgálta, hogy féktelen külsőt kölcsönözzön viselőjének. Monoklit mindenki saját belátása szerint vagy viselt, vagy nem, de a kamásli, akár csak a szorosan összegöngyölt esernyő, elengedhetetlen kiegészítőnek számított. Én a ficsúri mérték szerint sosem számítottam túlóltözött fiatalembernek (1905 körül). Az államkassza smucigsága miatt ugyanis kénytelen voltam fivérem levetett szalonkabátjában és nadrágjában eleget tenni társasági kötelezettségeimnek. Soha egyik sem passzolt rám, nem is beszélve a cilinderről, amit nagybátyám adományozott nekem, és több számmal nagyobb volt. De az ernyőmet mindig netten összetekertem, és került, amibe került, mindig volt rendes kamáslim is. Hófehéren csillogott, elkápráztatta a szembejövőket. Borraivalóra ácsingózó vadidegeneket arra indított, hogy „kapitánynak” vagy egyenesen „mylordnak” tituláljanak. Hányszor előfordult, hogy ha egy főkomornyik ajtót nyitott nekem, szemmel láthatóan összerezett felsőruházatom láttán. Miután azonban lejjebb kalandozott a tekintete, megkönnyebbülten felsóhajtott, mintha csak azt mondaná magában: „Felül nem épp az, amihez hozzászoktunk, alul viszont kifogástalan.”

Magától értetődő, hogy ha megvonod valakinek az apanázsát, az nem engedheti meg magának többé, hogy kamáslit vásároljon. Ettől a fontos kiegészítőjétől megfosztva pedig a ficsúr bedobta a törölközőt és mosta kezeit.

Ám mégsem vesztettem el teljesen a ficsúság feltámadásába vetett reményt. Máris látni a reneszánszuk jeleit. Hogy csak egy példát mondjak, ismét megjelentek a főkomornyikok. Néhány röpké éve még úgy tűnt, kihaltak, most azonban mind gyakrabban láthatjuk őket régi otthonaikban. Mint holmi félnék madarak,

akiket elűzött a jövés-menés kedvenc mocsarukból, de megkeményítették magukat, összeszedték a kurázsijukat, és úgy döntöttek, adnak még egy esélyt régi lakhelyüknek. Igaz, valamivel többet kérnek, mint a régi szép időkben, de ha megfizetik, akkor hűségesen szolgálnak. Otthonok százaiban főkomornyikoskodnak, csakúgy, mint egykoron. Ki tudja? Talán hamarosan a kamásli és a régi hahózás is ismét szárba szökken.

Ha pedig ez bekövetkezik, mélyen kritikusaim szemébe nézek majd, és azt mondom:

- Edwardiánus? Honnan veszik ezt az „Edwardiánus” sületlenséget? Én korunk mindennapjairól írok!

P.G. Wodehouse

Tartalom

I. RÉSZ

1. Egy felhőtlennek tűnő reggel / 5
2. Olvasni veszélyes / 15
3. Egy ideges vőlegény / 21
4. Rem acu tetigisti / 30
5. Eressze szabadjára a szalonnás tojást / 40
6. Boko, a pillangó / 45
7. Sokkoló találkozás / 54
8. Stilton biztos úr / 63
9. Tyű! / 72
10. Takarítás puskaporral / 77
11. Nem megmondtam? / 55

II RÉSZ

12. A női nemet bizony nem árt elnyomni / 95
13. ...mintha bekaptam volna
egy púpozott evőkanál pillangót / 108
14. Betörőt fogtam! / 116
15. Egy mágnás viszontagságai / 125
16. Az új terv / 255
17. Ha Edwin egyszer beindul... / 145
18. A feleséged leszek, Bertie / 151
19. Nehéz választás előtt / 159
20. A Boko módszer / 165
21. Köszönöm, Bertie! / 275

III. RÉSZ

22. A kedvenc unokaöcs / 185
23. Itt már Jeeves sem segíthet? / 197
24. Himpellér SC / 207
25. Ajándék jelmezek ne nézd a fogát / 215
26. Akkora volt, mint egy serdülő tank / 224
27. Egy szemöldökhúzogató reggel / 236
28. Fölöttébb aggasztó / 245
29. Stilton leszerel / 254

Utószó / 271

Kiadta a Ciceró Könyvstúdió Kft.
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
1133 Budapest, Pozsonyi út 61.
Telefon és fax: 239-0180, 329-0879
e-mail: cicero@chello.hu
www.cicerokonyvstudio.hu
Felelős kiadó: Szamosi Ivánné ügyvezető igazgató
Műszaki vezető: Vaisz György
Korrektor: Aranyossyné Bondi Judit

A Ciceró Könyvstúdió könyveinek
terjesztője a Talentum Kft.
1133 Budapest, Gogol u. 17. Tel: 239-9141

Tördelés: (VaGy)
Nyomdai előállítás: Borsodi Nyomda Kft., 2009
Felelős vezető: Ducsai György igazgató

*A Wodehouse zsebkönyvek sorozatban
korábban megjelent:*

Folytassa, Jeeves!

Gáz van, Jeeves!

Forduljon Psmithhez!

Halihó, Jeeves!

Megőrült, Jeeves?

Szajré a budoárban

A rút rendőr románca

A nénikém nem talpig úrinő

Jeeves majd megoldja

Ha Bertie-n múlna, soha nem menne Steeple Bumbleigh közelébe, ahol félelmetes nénikéje, Agatha él férjével, Percy bácsival. Ám Jeeves az ő ellenállhatatlan modorában meggyőzi, hogy látogassa meg bácsikáját, és segítse ki egy fölöttébb kínos helyzetben. Steeple Bumbleighban azonban Bertie összefut Stilton Cheeswrighttal. A régi cimborá Florence-nak, Bertie volt menyasszonyának udvarol, és szent meggyőződése, hogy Bertie-nek a lányra fáj a foga. Ráadásul, mintha ez nem volna elég, az is kiderül, hogy a jó öreg Stilton rendőrnek állt, és ő képviseli a rendet és törvényt Steeple Bumbleighban.

Wodehouse terjedelmes életművének e gyöngyszemét most olvashatják először magyarul az angol humort kedvelő olvasók.

ISBN 978 963 539 661 0

9 789635 396610

CICERÓ

2200 Ft